

επάλευε, τότε ἐμάλωνε μαζί των και δι' αυτό ἀργούσε.

Κάποτε μάλιστα ἔρριχνε κανόνι, ὅπως λέγουν οἱ μαθηταί, δηλαδή δὲν ἐπήγγαινε διόλου εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὥραε ὀλοκλήρους ἔτρεχεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπειράζε τοὺς ἐπαίτας, ἐμάγκευε.

Τέλος πάντων ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ παιδιά ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὅπως λέγουν κοινῶς: ἐπῆραν κακὸν δρόμον.

Ναὶ κακόν, πολὺ κακὸν δρόμον εἶχε πάρει ὁ κακός, ὁ ἀσπλαγγγος Σταυράκης καὶ δὲν ἐμάνθανε γράμματι, καὶ δὲν ἐφρόντιζε νὰ γείνη καλὸ παιδί, διὰ νὰ γείνη μίαν ἡμέραν καλὸς ἄνθρωπος. Πολὺ κακὸν δρόμον εἶχε πάρει, καὶ ὁ Θεὸς εἰξεύρει πῶς θὰ τὸν ἔφερεν αὐτὸς ὁ κακὸς δρόμος!...

Μίαν ἡμέραν εἶχε ρίξει κανόνι πάλιν. Ἐλειπεν ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴν οἰκίαν των καὶ ἐπέστρεφε πλεόν διότι ἦτο ἀργά. Ἐκράτει καὶ τὰ κακότυχα βιβλία του, τὰ ὁποῖα εἶχαν κάμει τόσους δρόμους μαζί του τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην κλεισμένα, ζαρωμένα, μωδιασμένα κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του. Ἄλλ' ἐνῶ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν των, τὸ βλέμμα του ἔπεσεν εἰς ἓν σιδηρουργεῖον, καὶ εἶδεν ἓνα γέροντα σιδηρουργόν, μὲ σκουφον, μὲ βραχιόνας γυμνοὺς ἕως εἰς τὸν ἀγκῶνα, μὲ μίαν χονδρὴν ποδιάν, νὰ ρινίζει ἓνα σύρμα. Ὁ Σταυράκης εὐχαριστεῖτο πολὺ νὰ στέκη ὥραε ὀλοκλήρους ἐμπρὸς εἰς σιδηρουργεῖα καὶ νὰ βλέπη τοὺς ἐργάτας νὰ ἐργάζωνται, νὰ κτυποῦν σίδηρα καὶ νὰ πετοῦν σπινθηρας χωρὶς ποτε νὰ συλλογίζηται ὅτι αὐτὸς δὲν εἰργάζετο διόλου.

Ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ἐμβήκεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον ἐκεῖνο, καὶ ἐστάθη πλησίον εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου εἰργάζετο ὁ γέροντα σιδηρουργός, καὶ παρετήρει προσεκτικῶς πῶς ἔρρινιζε τὸ σύρμα.

Καὶ δὲν ἐσυλλογίζετο διόλου τὴν μητέρα του, ἂν τὸν ἐπερίμενε, ἂν ἔκλαιε διὰ τὴν διαγωγὴν του, καὶ ἂν θὰ τὴν εὔρισκε πάλιν μὲ κοκκίλους ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὰ δάκρυα τὰ πολλὰ...

Δὲν ἐσυλλογίζετο τίποτε ἔστεκε καὶ παρετήρει, ἔνῃ ὁ σιδηρουργός ἔρρινιζεν, ἔρρινιζεν...

Ὁ γέροντα, βυθισμένος ὄλωε διόλου εἰς τὴν ἐργασίαν, ἔστρεψε πολὺ τὸν κοιλίαν ὁ ὁποῖος ἦτο πρὸς τοῦ ἐπὶ τῆς τραπεζῆς. Ἐξαφνα, διὰ μὲν ἠκούσθη:

Κράκ! Καὶ μία κραυγὴ Ἄχ! ἠκούσθη θλιβερὰ, σπαρακτικὰ!

Ὁ Σταυράκης ἔρριψε μὲ ὀρμὴν τὰ βιβλία κατὰ γῆς, καὶ ἔφερε καὶ τὰς δύο τοῦ χεῖρας ἀπερίγραπτον πόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ὁ σιδηρουργός ἔμεινε κερρωμένος ἀπὸ τὸν τρόμον του.

Τὸ σύρμα ἐκόπη... τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἄχ! φρίκη! τοῦ τὸν ἔβγαλε!...

Ἐκλαυσε, ἐθρήνησε σπαρακτικῶς, ἀπελπιστικῶς ὁ Σταυράκης, ἀλλ' ἀνωφελῶς ὁ ὀφθαλμὸς του ἦτο βγαλμένος διὰ πάντα, δι' ὅλην τὴν ζωὴν, καὶ μὲ ἓνα ὀφθαλμὸν τὸν ἐπῆγεν ὁ γέροντα σιδηρουργός εἰς τὴν οἰκίαν των...

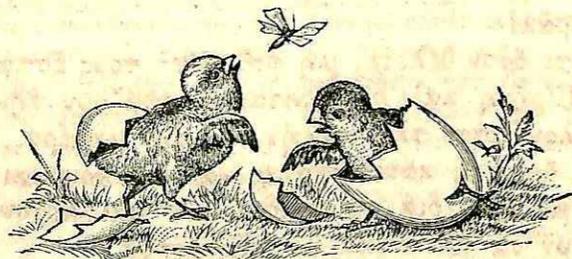
Τὸ τρομερὸν αὐτὸ δυστύχημα ἐνόμισεν ὁ Σταυράκης ὅτι τοῦ τὸ ἔστειλεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, διότι ἦτο πολὺ κακὸς πρὸς τὴν καυμένην τὴν μητέρα του καὶ ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ γείνη καλὸς πολὺ καλός, τὸ καύχημα καὶ ἡ παρηγορία τοῦ δυστυχῆς χήρας.

Ὅποιος καὶ ἂν τοῦ εἶπῃ ὅτι τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο τοῦ συνέβη κατὰ τύχην, ὅτι δὲν ἦτο τόσον καλὸς διὰ νὰ τιμωρηθῇ τόσον αὐστηρῶς, ὁ Σταυράκης ἀπαντᾷ:

— Ἦμουν πολὺ κακὸς ἀφοῦ ἔκαμνα δυστύχημα τὴν μητέρα μου, καὶ θὰ ἐγινόμην ἀκόμη πειὸ κακὸς πολὺ πειὸ κακός... Ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησε, διὰ νὰ μετανοήσω.

Ὁ καθεὶς, βλέπετε, ἔχει τὴν ἰδέαν του ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἡ ἰδέα τοῦ Σταυράκη, ἃς τὸν ἀφήσωμεν νὰ τῆ ἔχη· ἐπειδὴ ὅμως διὰ νὰ γείνη κανεὶς καλός, ἀφαισιωμένος, φιλόπνοος, φρόνιμος, εἴμπορεῖ νὰ γείνη καὶ μὲ ἓνα μάτι, ὁ Σταυράκης ἔγεινε τὸ καλλίτερον παιδί ἀπὸ ὅσα γνωρίζω.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΙΟΥ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ;

ΠΟΣΟΝ ΚΟΠΙΑΖΟΥΝ ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ἡ Εἰρήνη ἐπῆγε νὰ δώσῃ φαγεῖ εἰς τὴν κότα καὶ εἰς τὰ πουλάκια της. Ἐρριψε σπόρους ἐπάνω εἰς τὰ σκαλιά. Ἡ Φανίτσα σκύβει ἀπὸ ἄνω ἀπὸ τὴν μικρὰν θύραν καὶ βλέπει πῶς τρώγουν τὰ μικρὰ πουλάκια. Τῆς ἀρέσει πολὺ νὰ τὰ βλέπη νὰ τρώγουν· ἀλλὰ ἡ Εἰρήνη δὲν τὴν ἀφήκε νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὸ κοτέτσι, διότι τὰ μικρὰ πουλάκια τὴν φοβοῦνται.

Καὶ προχθὲς μάλιστα ἡ μητέρα ἢ κότα ἤθελε νὰ τὴν τσιμπήσῃ μὲ τὸ ράμφος της καὶ ἡ Φανίτσα ἐφοβήθηκε.

Καὶ διατί ἤθελε νὰ τὴν τσιμπήσῃ; εἶνε κακὸ κοριτσάκι ἢ Φανίτσα; ὦ! διόλου· ἡ Φανίτσα εἶνε καλὴ καὶ θὰ λυπηθῇ πολὺ νὰ πειράξῃ τὰ καυμένα τὰ πουλάκια· ἤθελε νὰ τὰ πιάσῃ μονάχα διὰ νὰ τὰ χαιδεύσῃ· ἀλλ' ἡ μητέρα ἢ κότα δὲν τὸ εἰξευρεν· εἶδε πολλὰς φορὰς κακὰ παιδιά νὰ βασανίζον τὰ ζῶα, καὶ φοβεῖται καὶ τρέμει ἡ καρδιά της μὴ τῆς πειράξουν τὰ ἀγαπημένα της πουλάκια.

Κυττάξατε τί καλὴν οἰκογένειαν πού κάμνουν ἡ μάνα μὲ τὰ παιδάκια της. Ἡ κότα δὲν τρώγει. Ἄλλὰ ποῖος εἰξεύρει! εἴμπορεῖ οἱ σπόροι νὰ εἶνε σκληροὶ διὰ τὰ ἀδύνατα ράμφη τῶν μικρῶν της παιδιῶν, καὶ τοὺς σπάνει μὲ τὸ ἰδικόν της ράμφος—Κράκ! κράκ! κράκ!

Τώρα, μικρὰ μου, φάγετε ὅσον θέλετε, μὴ φοβεῖσθε· τοὺς ἔσπασα ἐγὼ τοὺς σπόρους.

Αἱ δύο ἀδελφαί, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Φανίτσα κυττάζουν τὴν κότα καὶ τὰ πουλάκια της, καὶ ἡ Εἰρήνη συλλογίζεται τὴν καλὴν της τὴν μητέρα, πού ἀγαπᾷ καὶ περιποιεῖται τὰ παιδάκια της, ὅπως ἡ κότα ἀγαπᾷ καὶ περιποιεῖται τὰ πουλάκια της.

Πόσον κοπιάζουν αἱ μητέρες διὰ τὰ παιδιά των καὶ πόσον πρέπει νὰ τὰς ἀγαποῦν τὰ παιδιά, ἂν δὲν θέλουν νὰ εἶνε κακὰ καὶ ἀχάριστα.

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

Α

Ἄγαπημένο λούλουδο, μικρούλα μου Μουσωτίς,
Ἐπὶ βράχο γύρω ἐμμορφιά τὰ φύλλα σου χαρίζουε,
Καὶ ἑστὸν ὀλόδροσο ἀνθὸ τὸ χρῶμα τούρανου κρατεῖς
Γι' αὐτὸ οἱ ἀγγέλοι σ' ἀγαποῦν καὶ σὲ ὀροσοποτιζοῦνε.

Μονάχη σὺν καλόγηρα φυτρόνεις ἑς ἄγρια βουνά,
Σὲ βράχο ἀγριοπρόσωπο, σὲ φοβερ' ἀκρωτήρια,
Ὅπου κανεῖς τὸ βῆμά του, νὰ σὲ φοβίσῃ, δὲν πλανᾷ
Κ' ἔχεις ἀθύους φίλους σου ἀστέρια ἑκατομμύρια.

Ὀλόχαρη καὶ γελαστή ὄλαις ἢ χάραϊς σὲ στολίζουε
Ἐπὶ τῆς ἀνοιξί: τὴν ἀγκαλιά, Μουσωτίς μικρούλα,
Κι' ἂν τᾶλλα λούλουδα εὐωδιαὶς ἑρήφανα σκορπίζουε,
Γιὰ σένα ἀρκεῖ τοῦ οὐρανοῦ ἢ γυαλιστὴ ὀροσοῦλα,

Σὺν ὀροσερῇ παιδοῦλα

Ποῦ τὰ φιλάκια τῆς μαμᾶς γλυκὰ τήνε κοιμίζουε.

Μουσωτίς, τὰ κάλλη σου τὰ οὐρανοθαμμένα
Ποιὰ ἄματια τᾶδανε ποτὲ χωρὶς νὰ τ' ἀγαπήσουε;
Ποιὰ χεῖλη, λούλουδο ἀγνό, ἀθῶα ζηλεμένα
Σ' ἀντίκρυσαν κ' ἐπέρασαν χωρὶς νὰ σοῦ ἠμιλήσουε
Χωρὶς, σὺν μαγεμμένα,

Νὰ σκύψουε ἑστὰ φύλλα σου νὰ τὰ γλυκοφιλήσουε;

Β

Μιὰ ἡμέρα — ἑπέρασε καιρὸς — Μουσωτίς ἀνθοῦσε
Ἐπὶ τῆς ἄκρη βράχου ἀπότομου, ποῦ κάτω ποταμὸς κυλᾷ
Μὲ μουκρητὸ βαθεῖα νερὰ καὶ ἄγρια κύματα τρελλά —
Μιὰ ἡμέρα μᾶνα δύστυχη ἐκεῖ σιμὰ ἑπερνοῦσε
Μὲ τὸ μωρὸ ἑστὴν ἀγκαλιά δειλὴ καὶ φοβισμένη
Μὴ τύχη καὶ τὸ πόδι τῆς ἄλλου παραπατήσῃ,
Γιατ' ἐβλεπε πῶς ποταμὸς βαθὺς τὴν περιμένει
Ἐπὶ ἀμέτρητα τὰ βάθη του νὰ τὴν καταρροφήσῃ.

Ἐῖχε μαζὶ καὶ δυὸ παιδιὰ ἀπὸ τὴν γειτονιά,
Ποῦ ἤπαιναν ἑστὸ πλάϊ τῆς καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,
Γιατ' ἔμειναν ἀπὸ μικρὰ σὲ μαύρη ὄρφανιά
Καὶ τὴ μητέρα τοῦ μωροῦ τὴν εἶχαν σὺν μητέρα.

Ἐπερνοῦσε ἡ δύστυχη τὸ βράχο αὐτὸ τὸ φοβερό,
Ὅπου ἑστὴν ἄκρη τοῦ χλωρῆ Μουσωτίς ἀνθοῦσε
Μὲ τὸ γλυκὸ τὸ χρῶμά της — Τὴν εἶδε τότε τὸ μωρὸ
Καὶ τὰ μικρὰ χεράκια του ὀλόχαρο ἑκουνοῦσε,
Σὺν νᾶθελαν τὰ χεῖλη του νὰ τὴν γλυκοφιλήσουε
Σὺν νᾶθελαν τὰ χεῖρα του σφικτὰ νὰ τὴν κρατήσουε...
Καὶ τῆς μητέρας ἢ καρδία ποῦ τὴν στοργῇ χαρίζει,
Ποῦ ὄλας τὰς σκέψεις τοῦ παιδιοῦ ἢ ἀγάπη τῆς γνωρίζει
Ἐσκέφθηκε πόση χαρὰ θὰ εἶχε τὸ παιδάκι
Ἄν ἔκοβε καὶ τοῦδινε αὐτὸ τὸ λουλούδακι.

Ἐπὶ τὴν κόρη ἀμέσως τὴν φτωχὴ ἀφίνει: τὸ παιδί τῆς
Καὶ φοβισμένη ἔρχεται ἐπὶ τὴν ἄκρη μοναχὴ τῆς
Νὰ κόψῃ τὸ λουλούδι τῆς —

Τὸ κόβει —

Πρὶν τὸ φέρῃ

Νὰ τὸ κρατήσῃ τὸ μωρὸ μὲς ἑστὸ μικρὸ τοῦ χέρι,
Γλιστρᾷ καὶ πέφτει μὲ ὀρμὴ μέσα ἑστὸν ποταμὸ
Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἢ δύστυχη νὰ πάρῃ ἀνασασμὸ
Τὰ κύματα σὺν στόματα ἀχόρταγα ἀνοίγουν
Καὶ μέσα στάγρια βᾶθη των τήνε βοφοῦν, τὴν πνίγουν.
Παλαίει μὲς ἑστὰ κύματα, ἀνέλπιστα φωνάζει,
Μὲ πόνο τὸ παιδάκι τῆς, μὲ ὀλῆψι τὸ κυττάζει
Παλαίει, ἀπελπίζεται, ὁ Χάρος τὴν κρατᾷ,
Καὶ ἑστὴν ἑσχάτη τῆς στιγμή τὸ χέρι τῆς σηκώνει
Ἐῖς τὰ χεράκια τοῦ μωροῦ τὸ ἄνθος τῆς πετᾷ
Κ' ἢ τελευταία τῆς φωνὴ τοῦ λέει: *Μὴ με λησμονεῖς*
Καὶ μέσα σ' ἄγρια κύματα, ἑστὸν ποταμοῦ τὰ βάθη
Γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη τῆς ἀπέθανε, ἑσχάθη.

Γ

Καὶ ἀπὸ τότε ὀλόδροση, μικρούλα μου Μουσωτίς,
Τὸ πρωτεινὸ σου ὄνομα ἀδίκως πλέον τὸ ζητεῖς
Γιατὶ ἂν καὶ ἐπέρασαν πολλοὶ ἀπὸ τότε χρόνοι
Σοῦ ἔμεινε γιὰ ὄνομα αὐτό: *Μὴ με λησμονεῖς!*

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΑΙΜΑ

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ Οὐρανία, Βερενίκη, καὶ Θεανὼ
ἦσαν εἰς τὸν κηπὸν των. Ἡ Οὐρανία ἔσκαπτε μὲ
μῆσαν ἀξίνην διὰ νὰ κάμῃ γυμναστικὴν καὶ δυναμώσῃ
τοὺς βραχιονιάς της, ἢ Βερενίκη ἐπότιζε τὰς μικρὰς
γάστρας αἰ ὀποῖαι ἦσαν ἀραδιασμένα εἰς τὸν κηπὸν,
ἢ δὲ Θεανὼ ἔκοπτε λουλούδια, καὶ κάποτε κάποτε
ἔστρεφε καὶ παρετῆρει πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας των,
ὡς νὰ ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ κανεῖς εἰς τὸν κηπὸν.

Μετ' ὀλίγον πράγματι ἦλθεν ὁ πάππος των ἑστὰθῃ
μῆσαν στιγμήν καὶ εἶδε χαμογελῶν τὰς τρεῖς ἑγγονιάς
του ἐργαζομένας ἄλλ' ἐπειδὴ ἢ Θεανὼ εἶχε τὸ
πρόσωπόν της γυρισμένον πρὸς τὰ λουλούδια, ὁ πάπ-
πος δὲν εἰμπόρεσε νὰ ἴδῃ πόσον κατεκοκκίνισεν ἀπὸ

τὴν χαρὰν τῆς αἵμα τὸν εἶδεν ὅτι ἦλθεν εἰς τὸν κηπὸν
Ὁ πάππος ἐκάθησεν εἰς ἑν ἀγροτικὸν σκαμνί, καὶ
μωμένον μὲ τέχνην ἀπὸ κλωνίας κερασσέας, πληροῦς
εἰς τὴν μικρὰν δεξαμενὴν τοῦ κηπου. Ἡ Οὐρανία
ἢ Βερενίκη καὶ ἢ Θεανὼ ἀφῆκαν μετ' ὀλίγον,
μῆσαν τὴν ἀξίνην τῆς, ἢ ἄλλη τὰς γάστρας τῆς, καὶ
ἢ ἄλλη τὰ λουλούδια τῆς... ἂ ὄχι, δὲν τ' ἀφῆκεν
Θεανὼ τὰ λουλούδια τῆς, τὰ ἐπῆρε μαζὶ τῆς, καὶ
ἐπλησίασαν καὶ αἱ τρεῖς εἰς τὸν πάππον των.

— Ὅριστε, παπποῦ, τοῦ εἶπεν ἢ Θεανὼ καὶ τὴν
προσέφερε τὴν ὠραίαν ἀνθοδέσμην τῆς.

— Εὐχαριστῶ, Θεανὼ μου, ἀπήντησεν ὁ πάππος
μοσχοβολοῦν ὠραία τὰ ἄνθη σου.

— Καὶ χρώματα ὠραία δὲν ἔχουν, παπποῦ; κύττα
αὐτὸ τὸ γαρύφαλο, δὲν εἶνε σὰν αἷμα τὸ χρῶμά του;

Τὰς λέξεις αὐτὰς εἶπεν ἢ Θεανὼ μὲ παράξενον
τόνον φωνῆς, τὸ δὲ βλέμμα τῆς, τὸ ὀποῖον ἔβλεπε
τάχα χάμου εἶχε τόσην πονηρίαν μέσθ, ὥστε ὁ πάπ-
πος τὴν παρετῆρησε προσεκτικὰ ὡς νὰ ἤθελε νὰ δια-
βάσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν της τί ἐσκέπτετο· καὶ ἔξαφνα
ἐνεθυμήθη ὅτι χθὲς
τῆς εἶχεν ὑποσχεθῆ
νὰ τῆς εἰπῇ τί εἶνε
τὸ αἷμα.

— Ἀλήθεια σὺν
αἷμα εἶνε τὸ χρῶμά
του, εἶπε χαμογελῶν
καὶ τονίζων δυνατώ-
τερα τὴν λέξιν αἷμα.
Δι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ
ἔδωκες τὰ ἄνθη; διὰ
νὰ μὲ κλοπιᾶσῃς,
καὶ μοῦ ζητήσῃς μὲ
τρόπον νὰ σοῦ εἰπῶ
τί εἶνε τὸ αἷμα, αἰ;

— Ναί, εἶπε κα-
τακοκκινίσασα ἢ Θεα-
νὼ, καὶ μέσα τῆς ἦτο
καταθυμωμένη ἐντυ-
πῖον τοῦ τρομεροῦ πάπ-
που ὁ ὀποῖος ὄλα, μὰ
ὄλα πειὰ, τὰ ἐννοεῖ.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν
ὁ πάππος, πάρετε κα-
θίσματα καὶ ἔλατε νὰ
καθίσετε τριγύρω μου.

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ
ἐπῆραν τρία ἀγροτικά
σκαμνάκια καὶ ἐκάθη-
σαν τριγύρω τοῦ πάπ-
που των.

— Ἐως ποῦ ἐφθά-
σαμεν χθὲς βράδου;
ἠρώτησεν ὁ πάππος
τὴν Θεανὼ· κύττα
καλὰ νὰ τὸ ἐνθυμη-
θῆς εἶδε μὴ, δὲν σοῦ
λέγω λέξιν τώρα μὲ ὄλα τὰ ἄνθη σου.

— Ὡ! τὸ ἐνθυμοῦμαι, τὸ ἐνθυμοῦμαι, εἶπε γοργὰ
γοργὰ ἢ Θεανὼ, ἐκεῖ ποῦ ὁ χυλὸς γίνεται αἷμα.

— Πολὺ καλὰ. Λοιπὸν προσοχῇ. Τὸ αἷμα τρέ-
φει ὄλον μας τὸ σῶμα· αὐτὸ μοιράζει εἰς ὄλα τὰ
μέλη μας τὸ ὑλικὸν ποῦ χρειάζονται διὰ νὰ μεγαλώ-
σουν ἢ νὰ διορθωθῇ ὅ,τι τοῦς εἶνε χαλασμένον. Ἀλλὰ
κανεῖς δὲν εἰμπορεῖ νὰ δίδῃ, καὶ ὄλο νὰ δίδῃ, χωρὶς
ποτὲ νὰ παίρῃ· καὶ τὸ αἷμα μῆσ φορὰ θὰ ἐτελείωνε

τὰ ὑλικά του καὶ δὲν θὰ εἶχε πλέον τίποτε νὰ δώσῃ
εἰς τὸ σῶμά μας, ἂν δὲν θὰ ἤρχετο ὁ χυλὸς νὰ τοῦ
δώσῃ καινούργια ὑλικά.

— Τὸ αἷμα παίρνει ἀπὸ τὸ χυλὸ καὶ δίδει εἰς τὸ
σῶμα, εἶπεν ἢ Βερενίκη ὡς νὰ ὠμιλοῦσε μόνῃ τῆς.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει νὰ τρώγω, διὰ νὰ με-
γαλώσω! εἶπε μὲ ζωηρότητα ἢ Θεανὼ. Πρέπει νὰ
τρώγω, διὰ νὰ κάμω
χυλόν, ὁ χυλὸς θὰ
γείνη αἷμα καὶ τὸ
αἷμα θὰ μὲ κάμῃ νὰ
μεγαλώσω.

— Καλὰ, ἀλλὰ τὸ
αἷμα δὲν χρησιμεῖ
μόνον δι' αὐτὸ, δὲν
θὰ μεγαλώσῃς ἀδιά-
κοπα· τὸ σῶμά σου
θὰ φθάσῃ εἰς τὸ φυσι-
κὸν τοῦ ὕψος καὶ πά-
χος, θὰ ἔλθῃ μῆσ
ἐποχὴ ποῦ δὲν θὰ
μεγαλώσῃς πλέον·
νομίζεις λοιπὸν ὅτι
τότε τὸ αἷμά σου δὲν
θὰ σοῦ χρησιμεύῃ
πλέον; θὰ σοῦ χρησι-
μεύῃ καὶ πολὺ μάλι-
στα, διότι θὰ σὲ δια-
τηρῇ ὑγιῆ, καὶ θὰ
ἐπιδιορθώσῃ ἀκατα-
παύτως τὰ χαλα-
σμένα μέρη τοῦ σώ-
ματός σου.

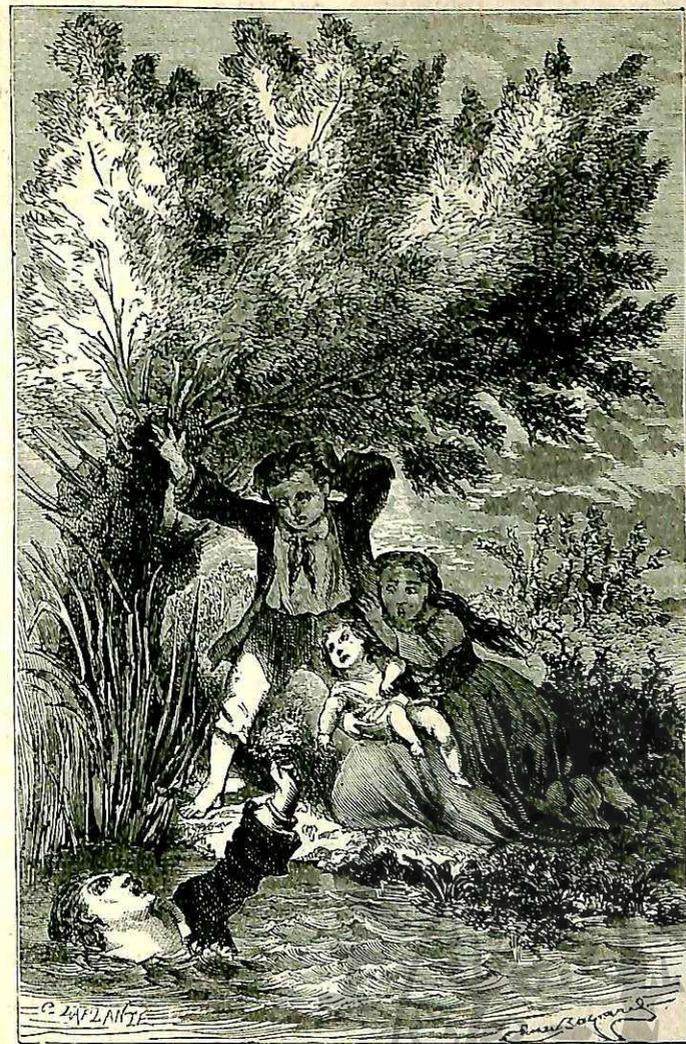
— Τότε λοιπὸν
ἀφοῦ τὸ αἷμα μᾶς
ἐπιδιορθώσῃ ἀκατα-
παύτως, εἶπεν ἢ Βε-
ρενίκη, διατί δὲν ζῶ-
μεν αἰώνια;

— Διατί; θὰ σοῦ
φέρω ἑνα παράδειγμα
καὶ θὰ ἐννοήσῃς τὸ
διατί. Ὑπέθεσε ὅτι
κτικῶν ἐμπρὸς σου

ἑνα μικρὸν σπητάκι ἀπὸ ξύλα καὶ λάσπην. Κατ'
ἀρχὰς θὰ στήσουν τὰ ξύλα· ἔπειτα θὰ τὰ σκεπάσουν
μὲ λάσπην. Τὴν λάσπην κατ' ἀρχὰς θὰ τὴν βάλου
εἰς τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας, ἔπειτα εἰς τοὺς τοίχους
οἱ ὀποῖοι θὰ ὑψωθοῦν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

— Ὅθ μεγαλώσω, εἶπεν ἢ Βερενίκη, διὰ νὰ
δειξῇ ὅτι ἐννοοῦσε πολὺ καλὰ τὴν παρομοίωσιν τοῦ
πάππου τῆς.

— Ναί, θὰ μεγαλώσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ!

(*Ἰδε σελ. 104)

τήν λάσπη, και μίαν ημέραν θά τελειώση τὸ σπητάκι.

— Θά φθάσῃ εἰς τὸ φυσικόν του ὕψος και πάχος, εἶπεν ἡ Βερενίκη.

— Ναί, μὲ τὴν λάσπην, ἡ ὁποία λάσπη εἶνε, προσέξατε, τὸ αἷμα τῆς οἰκίας. Τὸ σπιτάκι λοιπὸν ἐτελειώσε. Κάμποσον καιρὸν εἶνε γερόν, καινούργιον.

— Νέον ὅπως και οἱ ἄνθρωποι, εἶπεν ἡ Οὐρανία.

— Ναί, νέον. Ἀλλά μίαν ημέραν θά παρατηρήσῃς μίαν μικρὰν σχισμάδα εἰς ἓνα τοῖχον. Δὲν εἶνε τίποτε· μὲ ὀλίγην λάσπην διορθώνομεν τὴν σχισμάδα. Ὑστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸν πάλιν γίνεται μία ἄλλη σχισμάδα μεγαλύτερα. Και πάλιν ἡ λάσπη τὴν διορθώνει. Ἐπειτα ἀπὸ ἄλλον κάμποσον καιρὸν πίπτει ὁ ἓνας τοῖχος· και πάλιν ἡ λάσπη θά τὸν διορθώσῃ και αὐτόν. Ἐν τούτοις ἀφοῦ περάσουν χρόνοι πολλοί...

— Τὸ σπῆτι γηράσκει... εἶπεν ἡ Βερενίκη.

— Ναί, βέβαια, γηράσκει, ὅπως και ἡμεῖς γηράσκομεν· ἀπ' ἐδῶ σχισμάδες, ἀπ' ἐκεῖ σχισμάδες· ἡ λάσπη δὲν ἔχει πλέον δύναμιν νὰ τὸν διορθώσῃ, νὰ τὸν κρατήσῃ, και ὁ τοῖχος πίπτει κομμάτια, και καινούργια λάσπη ἂν βάλωμεν, δὲν ὠφελεῖ, διότι τὰ ξύλα ἔχουν σαπίσει και δὲν εἰμποροῦν νὰ τὴν σηκώσουν, και ἄμα τῆς ἔλθῃ κανένας σεισμός, ἀέρας δυνατός...

— Κανένα κρυολόγημα...

— Κρυολόγημα, ἢ ἄλλη ἀσθένεια, νὰ τὴν και πίπτει...

— Εἰς τὸ κρεβάτι;

— Ὁχι, χάμου.

— Τὸ καυμένο τὸ σπητάκι! Ἀπέθανε!

— Ναί, ἀπέθανε, εἶπεν ὁ πάππος· βλέπω ὅτι ἐνοήσατε τὸ αἷμα μᾶς κάμνει καινούργιους ἕως ὅτου νὰ χαλάσουν τόσο πολὺ τὰ σανίδια μας ἀπὸ μέσα ὥστε...

— Νὰ πέσῃ τὸ σπῆτι! Και δὲν εὐρήκαν κανένα τρόπον νὰ μὴ πίπτῃ τὸ σπῆτι, νὰ μὴν ἀποθνήσκωμεν; εἶπεν ἡ Οὐρανία.

— Ὁχι· ἀλλὰ διὰ νὰ διατηρηθῇ ὅσον τὸ δυνατόν

περισσότερον τὸ σπητάκι μας, πρέπει νὰ ἔχωμεν καλὸν ἀσθέτην, δηλαδὴ καλὸν αἷμα, και αὐτὸ τὸ κατορθώνομεν ὅταν τρώγομεν ὑγιεινὰ φαγητά, και τρώγομεν τακτικά, και δὲν χλωμῶμεν τὴν χώνευσίν μας.

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἔμειναν σκεπτικαὶ συλλογισόμεναι τί παράξενον πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ σῶμα ποὺ ὁμοιάζει μὲ σπιτάκι και χαλᾶ, και διορθώνεται και λάσπη του εἶνε τὸ αἷμα.

— Ἐνα πρᾶγμα δὲν μ' ἐρωτήσατε, εἶπεν ὁ πάππος· ἡ λάσπη δὲν πηγαίνει μονάχη της νὰ κολληθῇ εἰς τὰς σχισμάδας τοῦ τοῖχου, τὴν θέτει ἓνας τεχνίτης εἰς τὸν ὁποῖον τὴν δίνει ἓνας ἐπιστάτης· τὸ ἴδιον συμβαίνει και εἰς τὸ σῶμά μας· ἔχει και αὐτὸ ἓνα ἐπιστάτην ποὺ στέλλει τὸ αἷμα, και τεχνίτας ποὺ διορθώνουν τὰς σχισμάδας, τὰ χαλασμένα μέρη του.

— Τεχνίτης!

— Και ποῖοι εἶν' αὐτοὶ οἱ τεχνίται; ἠρώτησεν ἡ Θεανώ.

— Αἱ ἀρτηριαί.

— Και ὁ ἐπιστάτης;

— Ἡ καρδιά, εἶπεν ὁ πάππος.

— Τί εἶνε ἡ καρδιά; ἠρώτησεν ἡ Θεανώ.

Ὁ πάππος ἐσκόπευε νὰ ἐξακολουθήσῃ· ἀλλ' ἀκριθῶς ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤλθεν ἡ ὑπρέτρια και εἶπεν ὅτι τὸν ζητεῖ ἓνας κύριος.

— Αὔριον, εἶπεν ὁ πάππος χαμογελῶν· και κύταξέ με πάλιν νὰ εὐρῆς κανὲν ἄνθος τὸ ὁποῖον νὰ ὁμοιάξῃ μὲ καρδίαν διὰ νὰ μοῦ τὸ ἐνθυμίσῃς.

— Παππού, εἶπεν ἡ Θεανώ, διὰ μερικοὺς κακοὺς ἀνθρώπους διατὶ λέγουν πῶς δὲν ἔχουν καρδιά· ἀλήθεια δὲν ἔχουν;

— Αὔριον, αὔριον εἶπεν ὁ πάππος.

Αἱ δὲ τρεῖς ἀδελφαὶ ἔβαλον τὰς χεῖρας εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους των και ἤκουον νὰ κάμῃ: τικ τὰκ, τικ τὰκ, ὡσὰν ὠρολόγι.

— Ὁ ἐπιστάτης στέλλει λάσπη εἰς τὸν ἐργάτην· ἐργάζεται, εἶπεν ἡ Βερενίκη.

— Πᾶμε κ' ἡμεῖς νὰ τὸν μιμηθῶμε· εἶπεν ἡ Οὐρανία, τὰ βιβλία μας μᾶς περιμένουν.

ΦΙΛΙΠΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΤΗΣ ΤΕΡΕΖΙΝΑΣ

Ἡ νῆσος Κάπρη εἶνε εἰς τὸ μέσον τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως· βράχοι ἀπότομοι, και βουναὶ γεμάτα ἀπὸ ἀμπέλους περικυκλόνουν τὴν ὠραίαν πόλιν.

Πόσον εὐτυχεῖς εἶνε ὅσοι τὴν ἐπισκέπτονται! πόσον ἡ θεὰ της εὐχαριστεῖ και τοὺς ὀφθαλμοὺς και τὴν ψυχὴν!

Ὁ οὐρανός της, ἡ θάλασσά της, τὰ ρυακιά της, οἱ λόφοι της ὅλα εἶνε γαλανά. Αἱ οἰκίαι της, αἱ

καλύβαι της, αἱ ἀγροτικαὶ της ἐκκλησιαί, οἱ ἀμῶδεις δρόμοι της, ὅλα εἶνε εὐθυμα και φωτεινά. Τὸ περίφημον κρασί της ἔχει τὴν δύναμιν και τὸ χρῶμα τοῦ λαμπροῦ της ἡλίου, ὁ ὁποῖος σκορπίζει ἐπ' αὐτῆς τὰς θερμάς του ἀκτῖνας.

Ἐνῶ οἱ ἀλιεῖς ἐτοιμάζουν τὰς λέμβους των διὰ νὰ υπάγουν νὰ ψαρεύσουν, και θέτουν μέσα εἰς αὐτὰς τὰ δίκτυά των και τὰ δαδιά των, τὰ ὁποῖα ἀνάπτουν

τὴν νύκτα, αἱ γυναῖκες πλέκουν τὰ ἄχυρα και κάμνουν εὐμορφα καλάθια, ὠραιότατα πανεράκια.

Ὁ πατήρ της Τερεζίνας ἦτο ἀλιεὺς, ἡ μητέρα της ἔκαμνε καλάθια. Και οἱ δύο ἦσαν πτωχοί, μολονότι εἰργάζοντο πολὺ, διότι οὔτε ἀπὸ τὸ ἐν ἐπάγγελμα, οὔτε ἀπὸ τὸ ἄλλο κερδίζουν πολλὰ εἰς τὴν Κάπρην. Ἀλλὰ ἦσαν εὐτυχεῖς, και ἡ Τερεζίνα, ἡ ὁποία ἦτο δώδεκα χρόνων, ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον, μὲ ἓν κομμάτι ξηρὸν ψωμί, δίχως ὑποδήματα, ἀλλὰ εὐχαριστημένη.

Ἡ Τερεζίνα ἦτο τόσο ἐπιμελής, τόσο καλὴ, τόσο ὀλίγον φλύαρος, ὥστε ἡ διδασκάλισσα τῆς ἐχάρισε μίαν ἡμέραν ἓνα πετεινάκι, ὡς βραβεῖον τῆς εὐταξίας της. Ἡ Τερεζίνα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν των, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της τὸ πετεινάκι της, μὲ τὸ ὁποῖον ἐμοιράσθη τὸ ξηρὸν τῆς ψωμί.

Τὸ πετεινάκι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγαίνε μεγαλοπρεπῆς πετεινός, μὲ πτερὰ πολλῶν χρωμάτων, μὲ λόφον κατακόκκινον, και παχύς, παχύς! Ἡ Τερεζίνα και ὁ Γκαλούτσιος — αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομά του — ἦσαν ἀχώριστοι· ἐπήγαιναν μαζί εἰς τὰ ἀμπέλια, εἰς τὴν παραλίαν, και ὅταν ἡ κόρη ἔμβαίνει εἰς τὴν θάλασσαν ἕως εἰς τοὺς ἀστραγάλους, ὁ Γκαλούτσιος ἀνέβαινε εἰς μίαν ὑψηλὴν πέτραν, και τὴν ἐφώναζε μὲ τὴν πλέον δυνατὴν του φωνὴν ὡς νὰ τῆς ἔλεγε: « Μὴ πηγαίνεις βαθύτερα, φοβοῦ τὴν θάλασσαν, ἔλα ἔξω νὰ τρέξωμε μαζί. »

Μίαν ἡμέραν, τὸ μέγαλον Σάββατον, ὁ πατήρ της Τερεζίνας τῆς εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ σφάζουν τὸν πετεινόν, διὰ νὰ κάμουν Πάσχα. Ἦτο παχύς, μεγαλόσωμος, και θά ἦτο ὀρεκτικώτατος μέσα εἰς τὸ πινάκιον. Ἡ Τερεζίνα ἀπήντησε μὲ δάκρυα ὅτι ποτὲ δὲν θά βαστάξῃ ἡ ψυχὴ της νὰ τῆς σφάζουν τὸν πετεινόν της, τὸν ὠραῖόν της Γκαλούτσιον, και παρεκάλεσε, και ἔκλαυσε, και ἔτρεξεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός της.

— Αἱ, τί νὰ γείνη, καυμένη Τερεζίνα μου, τῆς λέγει ἡ μήτηρ της, αὔριον εἶνε Πάσχα· και εἰξεύρεις ὅτι μίαν φοράν τὸν χρόνον τρώγομεν και ἡμεῖς κρέας· νὰ εἴχαμεν ν' ἀγοράζαμεν αὔριον κρέας, αἱ, δὲν θά σοῦ τὸν ἐπειράζαμεν τὸν Γκαλούτσιόν σου, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν και θά φάγωμεν αὐτόν· κ' ἔπειτα τί θά τὸν κάμῃς, ἓνας πετεινός ἀργὰ ἢ ὀργήγορα πρέπει νὰ φαγῶθῃ.

Ἡ Τερεζίνα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν της καταλυπημένη· ἐπειδὴ δὲ τῆς ἔμενεν ἀκόμη μία ἡμέρα ἕως τὸ Πάσχα, ἐπῆρε τὸν Γκαλούτσιον εἰς τὰς χεῖράς

της και ἔφυγε μαζί του εἰς τὰ ἐρείπια τῶν ἀνακτόρων τοῦ Τιβερίου. Ἐκεῖ, βεβία σχεδὸν ὅτι ἦτο μόνη, ἐκάθησεν εἰς τὴν βᾶσιν ἐνδὸς στύλου, και σφίγγασα τὸν φίλον της ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἔκλαυσε πολὺ...

Εἰς ζωγράφος ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ τὴν στιγμήν ἐκείνην· εἶδε τὴν Τερεζίναν και τὸν Γκαλούτσιον, και τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμαν οἱ δύο μαζί, ὥστε ἐπῆρε τὸ λεύκωμά του νὰ τοὺς ζωγραφίσῃ.

— Διατὶ κλαίεις, εὐμορρη κόρη, ἠρώτησε τὴν Τερεζίναν ἐνῶ συγχρόνως ἐσχεδιάζε τὸ ὠραιότατον σύμπλεγμα.

— Κλαίω γιατί θά μοῦ ἀποθάνῃ ὁ Γκαλούτσιος, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Τερεζίνα τεταραγμένη, μὴ ἐννοοῦσα τί ἐζωγράφιζεν ὁ ζωγράφος μὲ τὴν προσοχήν.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι κλαίεις δίχως αἰτίαν, διότι ὁ Γκαλούτσιος εἶνε πολὺ καλὸς εἰς τὴν ὑγείαν του!

Ἡ Τερεζίνα λαβοῦσα θάρρος ἀπὸ τὴν καλωσύνην τοῦ ζωγράφου, τῷ διηγήθη ὅλην τὴν δυστυχίαν της.

— Δι' αὐτὸ λυπᾶσαι; ἐφώνασεν ὁ ζωγράφος ἄμα ἡ κόρη ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του· νὰ, πάρε εἴκοσι φράγκα, διὰ νὰ κάμετε Πάσχα, χωρὶς νὰ σφάζετε τὸν φίλον σου.

Και ὁ ζωγράφος ἔδωκεν ἓν χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὴν Τερεζίναν.

— Δὲν εἶμαι ζητιᾶνα, κύριε, ἀπεκρίθη κοκκινίσασα ἡ Τερεζίνα, και δὲν ἔλαβε τὰ χρήματα.

— Ὡ! μὴ φοβεῖσαι, δὲν σοῦ τὰ δίδω ἐλεημοσύνην, εἶνε δικαίόν σου νὰ τὰ πάρῃς αὐτὰ τὰ εἴκοσι φράγκα· διότι σὺ και ὁ Γκαλούτσιος μοῦ ἐχρησιμεύσατε ὡς σχέδιον και ἔκαμα αὐτὴν τὴν ζωγραφίαν, ποὺ θά τὴν πωλήσω περισσότερο ἀπὸ δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ὁ ζωγράφος ἔδειξε τότε εἰς τὴν Τερεζίναν τὴν ζωγραφίαν τὴν ὁποῖαν εἶχε κάμει.

— Ὡ! πόσον ὁμοιάζει ὁ Γκαλούτσιος! ἐφώνασεν ἡ Τερεζίνα μὲ παιδικὸν θαυμασμόν. Κύριε, ἔλατε μαζί μου· καλλίτερα εἶνε νὰ δώσητε μόνος σας αὐτὰ τὰ λεπτὰ εἰς τὴν μητέρα μου. Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐγλύτωσεν ὁ Γκαλούτσιός μου!

Πολλὰ Πάσχα ἐπέρασαν ἀπὸ τότε εἰς τὴν Κάπρην, ἀλλὰ ὁ Γκαλούτσιος, δὲν ἀπέθανεν, ἐγήρασε πλέον, και ζῆ ἀκόμη πλησίον τῆς ἀγαπητῆς του Τερεζίνας.

(Παράφρασις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Εκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν ἑνατὸν διαγωνισμόν « τῆς Διαπλάσεως », τὸν προθαθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου, ἐκρίθησαν ἄξιοι :

Τοῦ βραβείου

Διαλάμπων Ἀστήρ, ἐτῶν 13 3/4

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Ἐκτωρ ὁ Τρώς, ἐτῶν 12

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Ἐλαφος τῶν Δασῶν, ἐτῶν 10

Εὐφήμου μνείας

(Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὸ ἔτη τῆς ἡλικίας)

Στάκτοπαίπελη, 13. — Ἄνθος τῶν Λειμώνων. — Φλογερά Ἀκτίς. — Ἀγγελικὴ Σ. Χατζοπούλου. — Ξιφίας, 13. — Ζεφύριος Αὔρα. — Ἀπτερος Νίκη, 15. — Δροσοδόλα Αὔρα. — Ἴον, 9. — Μικρὸς Μάντις, 11. — Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης, 13. — Ῥόδον τῆς Ἑλλάδος, 10. — Ἀριστείδης ὁ Δίκαιος. — Ἀττίλας, 12. — Βασίλειος Στ. Χριστοδούλου, 11. — Π. Α. Βαρδαλῆς. — Πληγωμένη Τρυγὼν, 14. — Ἰωάννης Σφοίνης, 13. — Μέλας Ἀετός, 11. — Καρδινάλιος Ῥισχελιέ, 10. — Κροκόπεπλος Ἡώς, 11. — Πρωτόπειρος Μέλισσα, 11. — Ἐλαφρὰ Ἀκατος, 10. — Τσίρος τοῦ Πελάγου, 9. — Χρυσὴ καλλις, 12. — Ἀνδρέας Σ. Μαρούλης, 14. — Ποσειδών, 11. — Τσαντσαμίνι. — Νέσος Ἡρακλῆς, 14. — Ἰούλιος Καίσαρ, 14. — Σπυρ. Γουργουρίνης, 13 1/2. — Ῥοδόχρους Μυγλέα, 10. — Μπάρμα-Φισφιρίγκος, 8. — Κυπριακὸς Ἀστήρ, 9. — Μαυροβούνιον 12. — Μαρίκα Τζανῆ, 10. — Μικρὰ Πεταλούδα. — Μιχαὴλ Σ. Λυκούδης, 10. — Δημ. Ι. Ζησιμᾶς, 14. — Νεοφώτιστος, 14 1/4.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Μία φορά εἰς ἓνα μακρὸν μακρὸν χωριὸ καθώτανε ἓνας γεωργὸς μετὰ τὴν γυναῖκούλάν του καὶ μετὰ τὸ μονάκριβο παχουλὸ καὶ τρελλὸ ἀγοράκι του, τὸν Κώσταν.

Ὁ μπάρμα Σπύρος καὶ ἡ κυρὰ Σπύραινα ἀγαποῦσαν τὸν υἱόκα τους πάρα πολύ, ἐτρελλαίνοντο γι' αὐτόν ὅσο ὅμως ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά τὸν ἀγαποῦσαν, τόσο ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν ἐσυχαίνοντο, γιατί

εἶχε κάτι ἀσχημὰ ἐλαττώματα! πωπῶ, Θεούλη μου τέτοια ὅπου κανένας ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς σου, ἀγαπητῆ μου « Διάπλασις », δὲν πιστεύω νὰ γινῇ! Ἦταν πρῶτα πρῶτα ἓνας λιχουδιάρης πωπῶ!... ὅταν τὸν χειρότερο λιχουδιάρη τοῦ χωριοῦ τοῦ « Ὁ, τι κι' ἂν ἔβλεπε μὰ ξένο μὰ δικό του, γὰπ! καὶ σπὸ στόμα του ἔβρισκότανε. Δεύτερον ἦταν ἓνας τεμπελάρος, πωπωπῶ, μανοῦλά μου!... Σχολεῖο ποτὶ

τὸν δὲν πῆγαινε, μὰ τὸν ἔδερνες, μὰ τὸν ἐσχότωνες, τίποτε, ὅσο θέλεις βρόντα ἔς τοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα. Τοῦλεγε ἡ μητέρα του καμμιά δουλειά; ὅλο προσάσεις εὔρισκε, πότε ὅτι τοῦ πονεῖ τὸ χέρι του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ νερό, πότε ὅτι τοῦ πονεῖ τὸ πόδι του, πότε ἡ κοιλιὰ του κτλ.

Ἦταν ὅμως καὶ ἓνας κοροιδάρης, ποὺ ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ!... πότε θαῦρισκε ὅτι ἡ μύτη σου εἶνε κοντὴ ἢ μακρὰ, πότε τὸ πόδι σου μεγάλο κτλ. Τέλος ἦταν, καθὼς βλέπετε, ἕλεεινὸ παιδί! καὶ γιὰ τοῦτο εἶχε κάμει καὶ πολλὰς τρέλλαις, ἓνα σωρὸ μάλιστα, ἀπὸ ταῖς ἐποιαῖς πότε ἔσπανε τὸ πόδι του, καὶ πότε ἀνοίγε τὸ κεφάλι του, ἀλλ' ὅμως ἀπὸ καμμιά δὲν ἐσωφρονίσθηκε, παρὰ μόνο ἀπ' αὐτὴ ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ τώρα. Ἐνῶ θὰ σὰς τὴν λέγω, ἴσως σὰς φανῇ κομμάτι ἀπίστευτη, ἀλλὰ τί νὰ γείνη;... νὰ ποὺ συνέβηκε. Τώρα ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ καὶ ἀκούστε τὴν διήγησι:

Μίαν ἡμέρα ὁ μπάρμα Σπύρος ἀγόρασε μιὰ κυψέλη, τὴν ὅποιαν πρῶτῳ πρῶτῳ ἔστησε στὸ περιβόλι τους ὁ Λιχουδιάρητος δὲν τὴν εἶχε πάρει ἀκόμα εἶδησι, γιατί κοιμώτανε ὅταν ὅμως ἔξυπνησε, κατὰ τὸ συνήθειό του μισοτυμένος, μετὰ τὸν νυκτικὸ τὸν κόκκινο φουντωτὸ σκοῦφό του, καὶ μετὰ ἴσα με ταῦτιὰ σηκωμένα ἀλλὰ γιὰ τὸ κολάρα του, κάθησε ἔστην πόρτα τοῦ σπητιοῦ των, γιὰ νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα.

Ἐξαίφην ἀκούει ἓνα βμ, βμ, σηκώνεται κατὰ τρομαγμένος, κυττάει γύρω του, καὶ τί βλέπει; τὸ ἀναποδογυρισμένο καλάθι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μαινόβηναν αἱ μέλισσαι. Τοῦτο τοῦ φάνηκε παράξενο, γιατί ποτέ του δὲν εἶδεν οὔτε μέλισσα, οὔτε κυψέλη γιὰ τοῦτο τρέχει ἔστην μητέρα του καὶ τὴν ρωτᾷ:

— Καλὴ μητέρα, πές μου τί θὰ κάνετε μ' αὐταῖς ταῖς χονδραῖς μυῖγες; ὅχι ταῖς φᾶμες;

Ἡ μητέρα του ἐπειδὴ φοβότανε μὴ τύχη κι' ἀπάνω ἔστην περιέργειά του, ἢ τὴν λιχουδιὰ του, κάμει κανένα ἀνδραγάθημα, τοῦ λέγει:

— Εἶνε μιὰ κυψέλη, ποῦχει μέσα μέλισσα γιὰ

νὰ μᾶς κάνουν μέλι καὶ νὰ τὸ τρῶμε. Πρόσεξε λοιπὸν μὴ τύχη καὶ τὴν πειράξης, γιατί τίτε ἀλοῖμόν σου, θὰ μετανοιώσης. Τάκουσε, πουλάκι μου;

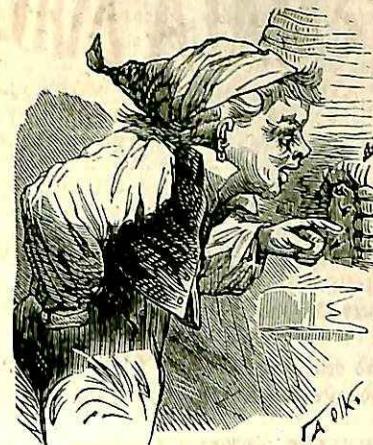
— Καλά, εἶπε ὁ Λιχουδιάρητος, καὶ ἔστην λιχουδιάρητος εὐγῆκε ἔξω μετὰ πολλὴ ἀνησυχία. Ἄμ' τί; μέλι ἀκούσε, καὶ νὰ ἡσυχάσῃ; ποῦ τὸ εἶδαμε δὲ κι' αὐτὸ τὸ πράγμα!

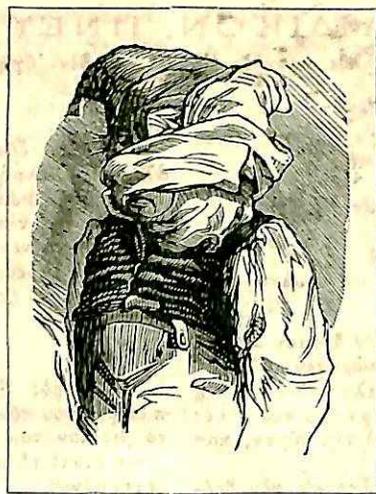
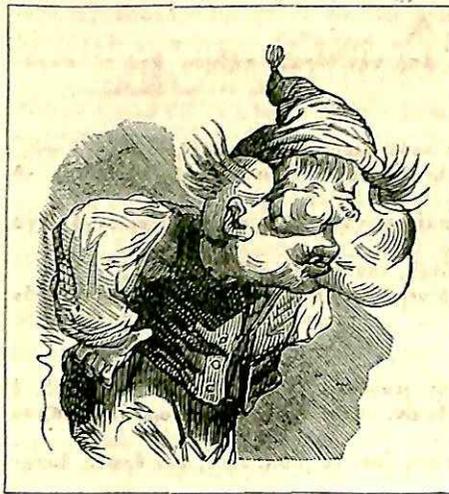
Γιὰ τοῦτο ἔσφιγγε στὸ καλάθι, ἔσφιγγε ὡς ποὺ πιά, δίνει μιὰ καὶ τὸ φθάνει μετὰ καρδιοχτύπι, ἂν κι' ἡ καρδιά του κτύπαγε, τίς τὰς, τίς τὰς, ἔστην νὰ τοῦλεγε: « μὴ τὸ κάνης, Κώστα μου, μὴ... » Ἄλλ' ἐνῶ ἡ καρδιά του ἔκαμε αὐτὸ τὸ τίς τὰς... δηλαδὴ ἔλεγε τὸ « μὴ... » ὁ Λιχουδιάρητος, γουρλώνοντας τὰ μάτια του καὶ γλύφοντας τὰ σάλια του ποὺ ἔπεφταν χάμου, λέγει: « Ποῦ θὰ με νοιώσῃ, δὲν ἀρχίζω; ἄς γλείψω λίγο... » καὶ ἐνῶ ὀρμάει νὰ χιώσῃ τὸ δάκτυλό του μέσα, βμ, βμ, ἀκούστηκε, κι' ὅλα τὰ μελίτσια

ἔχυθησαν ἀπάνω του κι' ἀρχισαν νὰ τὸν κεντρώνουν. Τότε ὁ Λιχουδιάρητος θέλει νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ποῦ μπορεῖ; μὴ γινῇ λοιπὸν τότε ταῖς φωναῖς, προσπαθεῖ νὰ σκεπᾶσῃ τὰ μοῦτρα του μετὰ τὰ χεῖρά του, ἀλλὰ τί νὰ πρωταφήσῃ καὶ τί νὰ πρωτοσκεπᾶσῃ ἀπὸ τὰ μελίτσια τὸν κεντρώνων παντοῦ, ὡς ποὺ πειὰ ἔχουσαν κι' ἔφυγαν, ἀπὸ τοῦταναν τὸ μάγουλό του ἔστην πύργο.

Ὁ Λιχουδιάρητος ἔκλαιε ἔκλαιε, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; μποροῦσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πρίξιμο, ἀπὸ αὐτὸ ὅλο περισσότερο γινώτανε, ὡς ποὺ πειὰ τοῦτανε τὰ μοῦτρα ἴδια ὡς μιὰ χοντρή φουσκωτὴ γαλλικὴ πατάτα; Τέλος ἀπέφασκε νὰ πάγῃ στὸ σπητι, ἀλλὰ μποροῦσε, ἀπὸ δὲν ἔβλεπε;...

Ἄλλὰ τέλος πάντων, κτυπώντας ἀπὸ δῶ τὰ μοῦτρα του, καὶ κτυπώντας ἀπ' ἐκεῖ ἔφθασε μετὰ τὰ μάτια προσιμένα ὡς ἀυγὰ, καὶ τὰ χεῖλια ὡς ἀσμά, τὰ δὲ αὐτάκια του καὶ τὰ μαγουλάκια του, μὴ ρωτᾶτε... ἦσαν ἴδια ὡς τὰ βαρέλια, τὰ δὲ μαλάκια του εἶχαν σταθῆ σοῦζα, καθὼς καὶ ἡ φουντίτσα τοῦ

σκούφου του, έτσι μ' αυτά τὰ χάλια ἦλθε σπῆτί του ὅπου ἡ κατατρομαγμένη μητέρα του τὸν ἔδεσε. Ἔτσι κάμποσαις μέραις ἔμεινε δεμένος ὡς πού παιχ ἔγεινε καλὰ σωματικῶς καὶ ἠθικῶς, γιατί ἔγεινε τὸ καλλι-

τερο παιδί τοῦ κόσμου, γιατί καὶ σχολειὸ πῆγανέ, καὶ δούλευε μ' ὄλην του τὴν καρδιά, τέλος ἔγεινε λαμπρὸ παιδί. Δὲν βλέπατε τάχα, ὅτι νίβεται γιὰ νὰ πάη σχολειῶ; Κυττάξετε πόσον γελά.

ΔΙΑΛΑΜΠΩΝ ΑΣΤΗΡ ἑτῶν 13 3/4.

ΤΑΜΕΙΟΝ ὙΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Κράτους κυρίους Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσιν ἡμῖν κατάλογον τῶν ἀριστευσάντων κατὰ τὰς ἐφετεινὰς δημοσίας ἐξετάσεις ΑΠΟΡΩΝ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἐλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων. Οἱ κατάλογοι οὗτοι δεόν νὰ ἔχωσι φθάσει εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » πρὸ τῆς 4^{ης} τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ἡμῖν εἰς τὴν διανομὴν τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » κατὰ τὸ 10^{ον} ἄρθρον τοῦ Διοργανισμοῦ τοῦ Ταμείου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι οἱ κύριοι Ἑλληνοδιδασκαλοὶ καὶ Δημοδιδασκαλοὶ ἀποβλέποντες εἰς τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τοῦ Ταμείου θὰ σπεύσωσιν ὅπως ἀποστείλωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τοὺς ζητούμενους καταλόγους, ἐκφράζομεν αὐτοῖς ἐκ τῶν προτέρων τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΡΙΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 5^{ης} Ἰουλίου 1883.

Φρ.	Ἐκ.	Φρ.	Ἐκ.	Φρ.	Ἐκ.
"Αθροισμα τῶν μέχρι τῆς 18 παρελθόντος Μαΐου κατατεθεισῶν συνεισφορῶν	232	80			
«Μικρὰ Σεισουρήθρα», Ἀθηνῶν	2				
Σμαράγδα Ἀρ. Οἰκονόμου, »	2				
Ἀλέξανδρος Ἀρ. Οἰκονόμου, »	1	20			
Νικόλαος Δούκας, »		50			
Ἀντώνιος Μάτσας, »		80			
Ζήνων Δ. Γουλανδρῆς, »		40			
Ἀντών. Ι. Κορνάρου, Κορώνης		60	Σωτήριος Χαβάνης, Πρεβέζης	1	
Ἀλέξανδρος Λαζαρίδης, Ὀδησοῦ	2	50	Γεώργ. Κανελλόπουλος, »	1	
Σοφ., Αἰκ. καὶ Ἐρατὸ Λάτρη»	2		Κ. Η. Δροσόπουλος, Λαρίσης		
Δ. Εὐσταθιάδης, Πόρου		50	Ἀνδρονίκη Τσαπάλου, Σμοκόβου	2	
«Φιλόπατρις Ἑλλην» Κουτάβα			Μαρία Γεραλοπούλου, Λονδίνου	21	
Αἰγύπτου		75	«Κύπριος Ἰππότης» Δάρνακος		
Φριδερίκος Πανουριᾶς, Κ/πόλεως	2		Ἀρίστη Βενιέρη, Παλαζίου	1	
Πέτρ. Μ. Κονιδάρης, Ἡρακλείου	2		Αὐγούστα Η. Ἀκάτου, »		
Ἀνώθυμος, Πρεβέζης		3	Ἀλέξιος Η. Ἀκατος, »		

Ἐν ὄλφ μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου 1883 . . φρ. 282

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ πρῶτην φοράν ἦλθε προχθὲς εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἡ διδασκάλισσα τὴν ἔρωτᾷ:
— Τί χρησιμεύουν οἱ ὀφθαλμοί σου;
— Διὰ νὰ βλέπω, ἀπεκρίθη ἡ Ἀγγελικὴ.
Καὶ ἡ μύτη σου;
— Διὰ νὰ μυρίζω.
— Καὶ τὰ ὠτά σου;
— Διὰ νὰ κρεμῶ τὰ σκουλαρίκια μου!

Ἐστᾷλη ὑπὸ Χριστίνης Ἀγιάστου.

Ἡ Σταθάκης συνείθισε νὰ ἔγαίνη εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ παίη. Ἡ μητέρα του πολλάκις τὸν ἐτιμώρησεν, ἀλλὰ ὁ Σταθάκης τὴν δουλείαν του. Μίαν ἡμέραν ἤθελε πάλιν νὰ ἔγῃ ὁ Σταθάκης εἰς τὸν δρόμον, ἀλλὰ ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε:
— Νὰ μὴ τολημήσης νὰ ἔγῃς ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν, κακομοίρη! . . .

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγα λεπτά ὁ Σταθάκης ἦτο εἰς τὸν δρόμον καὶ ἔπαιζε μὲ κάτι παιδιὰ.

— Σταθάκη! τοῦ φωνάζει ἡ μητέρα του καταθυμωμένη, δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ ἔγῃς εἰς τὸν δρόμον;

— Ναί, μὰ μοῦ εἶπες νὰ μὴ ἔγῳ ἀπὸ τὴν θύραν,

κ' ἐγὼ δὲν ἔγῃκα ἀπὸ τὴν θύραν, ἐπήδησα ἀπὸ τὸ παράθυρον! . . .

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μουσουρροῦ.

Ἡ Φώτης ἔβαλε κρῦο νερὸ εἰς ἓνα ποτήρι διὰ νὰ πῖη, ἀλλὰ ἡ ἀδελφὴ του Χρυσούλα ἔχυσε ζεστόν νερόν εἰς τὸ ποτήρι τοῦ Φώτης.

Ἡ Φώτης τότε παίρνει τὸ ποτήρι καὶ ἀρχίζει σιγὰ σιγὰ νὰ χύνῃ τὸ νερόν.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, τὸν ἔρωτᾷ ἡ Χρυσούλα;
— Χύνω τὸ ζεστὸ νερὸ ποῦ ἔβλεες, γιὰ νὰ μείνῃ τὸ κρῦο ἀπὸ κάτω!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

Ἡ μικρὸς Νάσος μανθάνει βιολίον. Ἀλλὰ προχθὲς ὁ πατέρας του τὸν εἶδε ὅτι ἐκτύπα, ἔξυσε, ἐκακομεταχειρίζετο τὸ βιολίον του.

— Διατί τὸ κάμνεις ἔτσι τὸ βιολί σου; τὸν ἔρωτᾷ δυστηρησθημένος.

— Διὰ νὰ παλῶσῃ, πατέρα.
— Διὰ νὰ παλῶσῃ; . . .

— Ναί, γιατί ὁ διδάσκαλος μοῦ εἶπε ὅτι τὸ βιολί ὅσο παιδὶ παλαιὸ εἶνε, τόσο καὶ παιδὶ καλὸ εἶνε.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

Συμφώνως πρὸς τὸ 10 ἄρθρον τοῦ Διοργανισμοῦ τοῦ « Ταμείου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν », τὴν πρῶτην Κυριακὴν τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου θὰ γείνη ἡ διανομὴ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ὡς βραβείου πρὸς τοὺς ἀριστευσάντας κατὰ τὰς ἐφετεινὰς ἐξετάσεις ἀπόρους Ἑλληνόπαιδας. Οἱ ἐκτιμῶντες τὸν σκοπὸν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ταμείου τούτου καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ συνεισφέρωσι παρακαλοῦνται νὰ πράξωσι τοῦτο πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς διανομῆς (4 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ.). Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ δύνανται νὰ στέλωσι τὴν συνεισφορὰν καὶ διὰ γραμματοσήμου πάσης ἐθνικότητος πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων ».

Ἡ Μάρκος. Ἀπὸ τὴν λύπην σου φαίνεται ἐλησμονήσας νὰ ἐσωκλείσῃς ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου τὴν συνεισφορὰν σου καὶ τὴν τοῦ Μᾶξ Μάρκουαν, περὶ ἧς μοὶ γράφεις.

Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, Μικρὰ Πεταλοῦδα; Καὶ δὲν ἔρωτᾷς ἂν καταδέχεται ὁ Ἰούλιος Καίσαρ νὰ δημοσιεύσῃ ἰδικὰς σου Πνευματικὰς Ἀσκήσεις μὲ τὸ ὄνομά του; ἀφίνω δὲ ποῦ καμμία ἀπ' αὐτὰς δὲν μοῦ ἤρρεσε. Ἐρώτησον καὶ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα ὅταν θὰ πάτε στο λουτρόν νὰ ἰδῆς δὲν συμφωνεῖ μαζί μου; Ἄς ἴδωμεν!

Ἡ Διαλάμπων Ἀστὴρ καὶ ὁ Ἐκτωρ ὁ Τρὸς παρακαλοῦνται νὰ μοὶ γράβουν πόλους τόμους προτιμοῦν νὰ τοὺς στέλω.

Πολὸ ὥραφα εἶνε, Πετεϊρέ, ἡ περιγραφή τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα σου, ἀπὸ τὴν ὅποιαν λείπεις ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον. Μόλις ἐτελείωσες τὰς ἐξετάσεις σου καὶ ἀμέσως ἐπέταξες ἐκεῖ. Τὸ πιστεύεις ὅτι μὲ συνεχίσεις μὲ τὴν τρυφερότητα μὲ τὴν ὅποιαν περιγράφεις πῶς σοῦ ἐφάνη τὸ σπῆτι σου; πῶς σε ἀγκάλιασε καὶ σ' ἐφίλησε ἡ μητέρα σου, τὰδελφάκια σου, ὄλοι; Οἱ τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶνε τόσο ὥραϊον ὅσον τὸ νὰ ἐπιστρέφῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ξενιτειά, ἐκεῖ ὅπου ἐγεννήθη, ἐκεῖ ὅπου τὸν περιμένουν ὅσοι τὸν ἀγαποῦν καὶ ὅσους ἀγαπᾷ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Πετεϊρέ;

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ῥήγαν Φεραῶν, Τσαντζαμίη, Χρυσοστόφανον Ἀπόλλωνα, Φιλογεράν Ἀκτίνα, Ἀριέτταν Ἀργέντη, Ἀλέξανδρον Μπῶλον, Κόσσυφον τῶν Μηλεῶν, Ἀτρόμητον Κυριαγεῖρον, Μικρὸν Μάντιν, Μέγαν Ναπολέοντα Βοραντζήρον, Ὀρφέα, Ἀριστ. Διαμαντόπουλον, Ἀσιτιάδα τῶν Μελανῶν Αἰθῶν, Δ. Π. Γρηγοριούδην, Ἀηδόνα τοῦ Λάσου, Χριστίαν τὴν Σουηδὴν, Ποητήν Ἀλεποῦ, Ἀνατέλλουσαν Σελήνην.

Μὰ πῶς κρατᾷ ἡ καρδιά σου, Φιλόπατρι Ἑλλην, νὰ μοὶ λέγῃς τόσο σκληροὺς λόγους; « Φαίνεται ὅτι ἡμᾶς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνοπαιδας δὲν μᾶς ἀγαπᾷς σὰν τὰ ἄλλα Ἑλληνοπαιδα ». Ἄ! πόσον πικραίνομαι ὅταν καμμία φορὰ λαμβάνω τέτοια γράμματα. Ἐγὼ ὄλους τοὺς Ἑλληνοπαιδας, ὅπου καὶ ἂν εὐρί-

Ἡ ἀπερίγραπτος λαιπὸν εἶνε ἡ χαρὰ σας ὅταν λαμβάνετε τὰ φυλλάδια μου; Τὸ πιστεύω διότι ὄλοι τὰ ἴδια μοῦ γράφουν, φίλη Τριάς Κωνσταντινουπόλεως.

Πῶς περνᾷς λαιπὸν στὴν Κηφισιά, Ἀπτερος Νίκη; Κύττα μὴ με λησμονήσῃς.

Πρόσεχε λοιπὸν, ἀγαπητὴ Μικρὴ Μπελᾶ, μὴ σ' εὕρη κανένας μπελᾶς μὲ αὐτὰ τὰ κανονάκια. Καὶ μὴ ἀμφιβάλλῃς ποσῶς περὶ τῆς ἀγάπης μου.

Τὴν ἐντομοκτόνον κόνιν, φίλε Λεωνίδα Ζ., σοὶ συνιστῶ διὰ τὰ ζῦφια καὶ πρὸ πάντων ὑπομονήν.

Φαντάζομαι παιδὶ πόσο θὰ ἐσυλλογίζεσθὸ τὸ σπυράκι σου ἀφοῦ ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους δὲν σοῦ ἔδωθε κερῶς νὰ προσέξῃς ὀλίγον καὶ εἰς τὴν ὀρθογραφίαν τῆς ἐπιστολῆς σου, Νεοφώτιστε. Περαιστικὰ καὶ προσοχὴ εἰς τὸ ἔξῃ.

Ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα παραπονεῖται ὅτι ἡ φωτογραφία τῆς δὲν τῆς ἰμοιάζει καθόλου. Δίκαιον ἔχεις, ἀγαπητή μου, τὸ εἶδα καὶ ἐγὼ μὲ πολλὴν μου λύπην ὅπως δῆποτε ὅμως διετερήθη κάπως ἡ ἔκφρασις τῆς μορφῆς εἰς τὴν ὅποιαν ἡ Μικρὰ Πεταλοῦδα διακρίνει ὅτι ἐγκυμονεῖται τόση μεγαλοφύνα.

Φίλησέ μου τὸν ἀδελφόν σου, Ἀριστείδην Δίκαιε. Μὲ ἤρρεσε τὸ ψευδώνυμόν σου καθὼς καὶ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ποῦ μοῦ ἔστειλες καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω.

Πολὸ μὲ συνεχίτησεν ὁ θάνατος τῆς Δάφνης σας, Ἀστὴρ

σκόνται, τούς αγαπῶ ἐξίσου καὶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά. Διὰ τούς ἐν Αἰγύπτῳ μάλιστα αἰσθάνομαι μίαν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν, διότι τότε μὲ τὸν Ἀραμπῆ, τότε μὲ τὴν γαλλέραν εὐρίσκονται αὐτῶς σὲ βράσανα. Καὶ ἔπειτα πῶς λές ὅτι δὲν σὲ συλλογίζομαι; Δὲν σοῦ ἔστειλα ἀσπασμούς μετὰ τὸ φύλλον τοῦ Φεβρουαρίου;

Ἴδου διατί δὲν μοῦ ἔγραφε τόσον καιρὸν ἡ Τσάτσα Γελαστή; διότι, λέγει, τῆς εἶχε συμβῆ καί τι πολὺ λυπηρὸν, τόσον λυπηρὸν πού ἂν ἔλεγε πῶς εἶνε Γελαστή, θὰ ἦτο ψεῦμα· ὅταν ὁμως εἶδεν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ Ἰουνίου ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ δὲν τὴν ἐλησμόνησεν, ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ἠσθάνθη πολλὴν χαρὰν καὶ ἐγέλασαν ἰλιγγίαι τὰ χεῖλη τῆς· τότε λοιπὸν, εἶπεν, ἀφοῦ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ ἔφερε τὴν χαρὰν στὴν καρδιά μου καὶ μ' ἔκαμε νὰ εἶμαι πάλιν γελαστή σὰν πρῶτα, θὰ τῆς γράψω σήμερα νὰ

τὴν εὐχαριστήσω καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ προσφέρῃ τούς ἀσπασμούς μου καὶ τὴν Πρωτόστειρον Μέλι-σας πού ἔγεινεν ἡ ἀφορμὴ νὰ μὲ θυμηθῆ.

Ἀπὸ τὸ παιδικὸν πνεῦμα πού μοῦ ἔστειλες, Κοσμοπολίτα, μοῦ ἀρέσει τὸ ἐν καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω πνευματικὰς ἀσκήσεις ὁμως στείλῃ μου ἄλλας, διότι αὐτὰς τὰς ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοτε. Τὰ αὐτὰ λέγω καὶ πρὸς τὸν Π. Σ. Σ.

Εἶπα· ψευδώνυμα μὴ συνοδεύομενα καὶ μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομα δὲν τὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν. Ἄς μὴ παραπονῶνται λοιπὸν ὅσοι δὲν βλέπουν μεταξὺ τῶν λυτῶν τὸ ψευδώνυμον τῶν· μόνον τῶν παιδιῶν.

Ὁ συλλαβόγριφος σου ἐπὶ τῆς λέξεως Περιανδρος ἔχει δημοσιευθῆ, Δόρα δ' Ἰστρία, στείλῃ μου ἄλλα ἀνέκδοτα ἀνίγματα, καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσω εὐχαρίστως.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

109. Ἑλλητισύμφωνον. *δ* — *α*δ* — *α**ω*ο* — *ο* — *ο*ο* — *ει**ύε — *ο*ο*, — *δ* — *ε* — *α*δ* — *ύ*α *αι — *ά — *ω*ι*η* — *ει* — *ία* — *ή*ε*α*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλικωνιάδος Παρθένου.

110. Συλλαβόγριφος.

Ἄρθρον εἶνε τὸ πρῶτόν μου, μαῦρον τὸ δευτέρον μου. Κ' ἕκαστος τῶν δακτύλων σου φέρει τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος...

111. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε δίφθογγος, τὸ δευτέρον μου γράμμα, τὸ τρίτον μου ἀριθμὸς, τὸ σύνολόν μου Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλερήμου Τρυφῶνος.

111. Συλλαβόγριφος. Τὸ σύνολόν μου ἦτο βασιλεὺς ἀρχαίας πρωτεύουσας, ἥς τὸ ἥμισυ εἶνε τὸ πρῶτόν μου, τὸ δευτέρον μου δὲ μετὰ τοῦ τρίτου μου ἐνούμενον ἀλθέει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαθαλινομάχου.

113. Λεξιγριφος. Μὲ κεφαλὴν εἶμαι νῆσος, ἄνευ κεφαλῆς εὐρίσκομαι εἰς τὸ ποίμνιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνας τοῦ Δάσου.

114. Λεξιγριφος.

Τὴν ζωὴν σου μετρῶ, ὅπως εἶμ' ἂν μ' ἀφήσης· εἰς τὰ ὕψη πετώ, ἂν μ' ἔν γράμμα μ' ἀδέχησης.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Ι. Καρμαπίτης.

115. Λεξιγριφος.

Ἄν καὶ τὸ ὄλον μου δηλοῖ τροφήν ἔπικον καὶ ὄνων, Ἀκέφαλον ἂν μείνω Πρωτεύουσα θὰ γείνω Μεγάλη καὶ τὴν σήμερον, μεγίστη πρὸ αἰώνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος τοῦ Βοναπάρτου.

116. Αἵνεγμα. Τί πράγμα δακρυζέει, ἀλλὰ δὲν κλαίει;

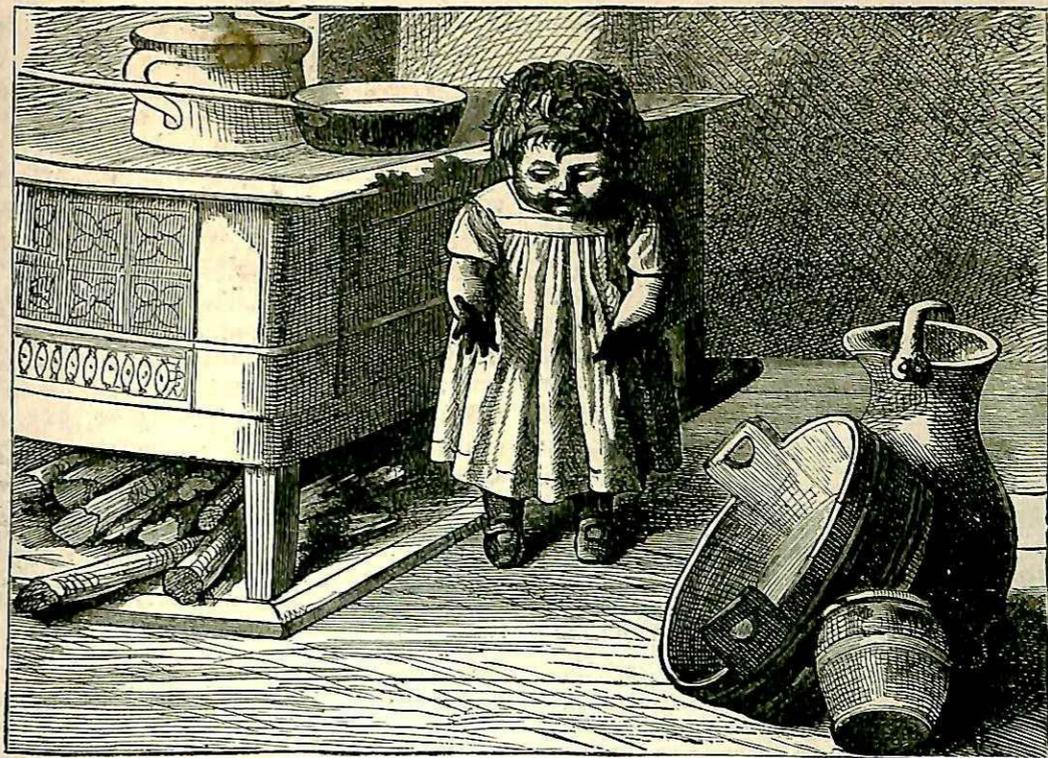
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Ψιττακοῦ.

117. Αἵνεγμα. Ἐχει λαιμὸν ἀλλὰ δὲν τὸν κινεῖ· ἔχει στόμα, ἀλλὰ δὲν ἔχει ὀδόντας· ἔχει κοιλίαν, ἀλλὰ δὲν τρώγει. — Τί εἶνε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστής.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἀγρασιώτης 11. — Ἀετιδεὺς τῶν Μελαῶν Λιβῶν 13. — Ἀηδὼν τοῦ Δάσου 7. — Ἀνατέλλουσα Σελήνη 7. — Ἀνδρουλιδάκης Κωνστ. 7. — Ἀνώνυμος Αὐτῆς 5. — Ἀπερος Νίκη 10. — Ἀργεῖον Ἀριέττα 5. — Ἀρμὸς 3. — Ἀστὴρ τῆς Μάρκης 8. — Ἀτίλας 7. — Ἀτρόμητος Κυναγιερός 11. — Ἀχιλλεὺς 8. — Βοσινιώτης Χρ. 7. — Δάφνη τοῦ Ὀλύμπου 7. — Διαμαντόπουλος Ἀριστ. 4. — Δόρα δ' Ἰστρία 17 καὶ 10. — Ἐλαφρὰ Ἀκατος 7 καὶ 17. — Ἑλικωνιάς Παρθένος 13. — Ζερύριος Αὔρα 18. — Ζωὴ Λεων. Χ. 12. — Θεογάρη Ἐλευθ. καὶ Στ. 10. — Ἰούλιος Καίσαρ ΙΙ καὶ 15. — Καγαδὴ Ἰωάννα 12. — Καρλωγιώτης 1. 1. — Καρυλάκη Αἰκατ. Μ. — Καρμαπίτης Κωνστ. Ι. 11. — Καρδινάλιος Ρισελιέ 9. — Κάρολος ὁ Μάρτελος 10. — Καρυδάκης Σουλ. Ι. — Κατσορόπουλος Δημ. Α. 2. — Κίρην 13. — Κοσμοπολίτης 11. — Κόσμος τῶν Μηλιῶν 12. — Κοτάνη Σπου. Α. 3. — Κουκουρῆκος 5. — Κρατακί πλος Ἡώς 6. — Κῦμα [ ] 10. — Μαραγκόπουλος Γεώργιος Β. 5. — Μάζ Μάρκιαν 7. — Μαῦρον Πτηνὸν 7. — Μαυροδίνης Ἀλέξ. 8. — Μέγας Ναπολεὼν Βοναπάρτης 20. — Μέλας Ἀετὸς 8. — Μεντῆς Ἀλεξ. Γρ. 2. — Μικρὰ Περιστερὰ 8. — Μικρὰ Πεταλούδα 10 καὶ 15. — Μικρὸς Μάντις 10. — Μικρὸ Μπελάς 15. — Μικρὸς Φιλόσοφος 4. — Νεοφώτιστος 8. — Οἰκονόμου Κωνστ. Α. 2. — Ὀρρεὺς 7. — Πανδύρα 12. (1) — Παπαδάκη Κορίνθα 1. — Παπαδάκη Τατιάνα 1. — Παπαναστασιὸν Στέφ. Κ. 10. — Πλωμάχος Κοσμοπολίτης 13. — Πονηρὰ Ἀλιπέδ 2. — Πρωτόστειρος Μέλισσα 6 καὶ 17. — Ποσειδῶν 2. — Ρήγας ὁ Φεραῖος 5. — Σαρηγιάννης Γ. 1. 9. — Σκόπος Παναγ. Ε. 10. — Σκοπέτου Αἰκατ. 11 καὶ 9. — Σπυριγὸς Μιάν. 9. — Σώκαρα Ἑλπίων Θεοδ. 2. — Τζανη Μαρίνα 11 καὶ 9. — Τριᾶς Κωνσταντινουπόλεως 9 καὶ 5. — Τσανσαμίνι 1. — Τσάτσα Γελαστή 12. — Τεῖρος τοῦ Πελάγου 6 καὶ 16. — Ὑποκόμης τῆς Βραζελόνης 7. — Φιλερήμου Τρυφῶν 1. — Χούλη Δάσπου 15. — Χριστίνα ἡ Σουδῆ 6 καὶ 5. — [Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν ὄναι ὡς ἐπὶ ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 8 Ἰουλίου θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.]

ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ

Πόσον τοῦ ἀρέσει τοῦ Θεωδράκη τὸ μαγειρεῖο! Καὶ πῶς νὰ μὴ τοῦ ἀρέσῃ; Ποῦ μαγειρεῖ ἡ Ἀννέτα τῶν τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα φαγητὰ πού τὰ τρώγει ὁ Θεωδράκης καὶ γλείφει τὰ δακτυλάκια του; — Εἰς τὸ μαγειρεῖο.

Μὰ ἡ μαμά του δὲν τὸν ἀφίνει τὸν Θεωδράκη νὰ πάγῃ εἰς τὸ μαγειρεῖο! Καὶ βέβαια ἡ δουλειὰ τοῦ Θεωδράκη δὲν εἶνε νὰ μαγειρεύῃ, ἀλλὰ νὰ τρώγῃ· καὶ ἔπειτα εἰμπορεῖ νὰ λερῶσῃ κάπου καὶ τὰ φορέματά του.

Μίαν ἡμέραν πού ἡ μητέρα τοῦ Θεωδράκη δὲν ἦτο εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἡ Ἀννέτα κατέβηκε ν' ἀγοράσῃ πεπόνια, ὁ Θεωδράκης χαμογελώντας ἐπῆγε εἰς τὸ μαγειρεῖο.

Ἐπάνω εἰς τὴν γωνιά, κοντὰ εἰς τὴν χύτραν ἦτο τὸ τηγάνι· ὁ Θεωδράκης εἴξευρε ὅτι μέσα εἰς τὸ τηγάνι κάνουν αὐγὰ μάτια, ἡ τηγανίζουσι κολοκυθάκια ἢ σηκοτάκια καὶ ἠθέλησε νὰ ἰδῆ μὴν ἔχη τίποτε ἀπ' αὐτὰ μέσα τὸ τηγάνι· ἐσηκώθηκε λοιπὸν εἰς τὰ πόδια του, ἔπιασε μὲ τὰ χεῖρα του τὸ τηγάνι καὶ τί εἶδε; μόνον νερὸ καὶ ἴλιγγον στάκτη.

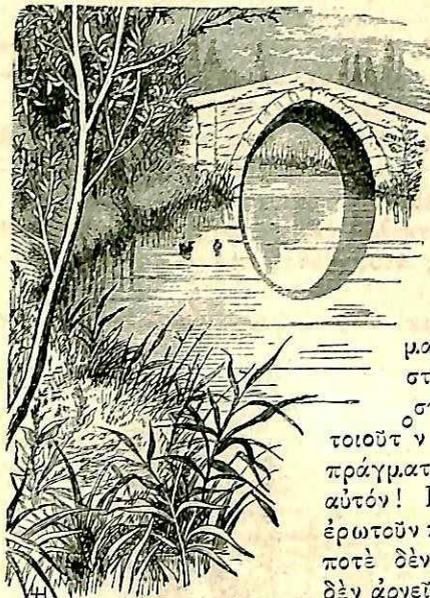
Καὶ κατέβηκε. Ἄλλὰ τί; ποιανοῦ εἶνε αὐτὰ τὰ χεῖρα; τοῦ Θεωδράκη χεῖρα εἶνε ἡ κανενὸς ἀράπη; ὅλη ἡ μουντζούρα τοῦ τηγανιοῦ ἐπάνω τους ἐκόλλησε.

Καὶ τώρα; ἔτσι κατάμαυρα θὰ μείνουν τὰ χεῖρα του; ἂν τὰ σκουπίσῃ θὰ ὄγῃ ἡ μουντζούρα; μὰ ποῦ νὰ τὰ σκουπίσῃ; εἰς τὸ πρόσωπό του θὰ τὰ σκουπίσῃ, θὰ τὸ ἰδῆτε.

Ὡ! καλὰ πού ἐπρόφθασεν ἡ Ἀννέτα καὶ τὸν ἐπῆρε καὶ τοῦ ἔπλυνε τὰ χεράκια καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ μουντζουρώσῃ τὸ πρόσωπόν του καὶ νὰ γείνη σωστός ἀραπάκος.

Τί ἄσπρα πού εἶνε τώρα τὰ χεράκια του! ἄσπρα, σὰν τὸ χιόνι· ἔτσι εἶνε ὠραῖα· γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεωδράκης δὲν θὰ πάγῃ ποτὲ εἰς τὸ μαγειρεῖο μονάχος, νὰ γείνη μουντζούρης καὶ νὰ τὸ μάθῃ καὶ ἡ μαμά νὰ λυπηθῆ καὶ νὰ τὸν μαλώσῃ.

ΠΡΩΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ἰ ἀδελφοὶ Ὁρέστης καὶ Ἀριστείδης ἔχουν ἓνα μεγαλιέτερον ἀδελφὸν ἕως εἰκοσιν ἐτῶν, τὸν Κλεομένην, φοιτητὴν τῆς ἰατρικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου.

Εἶνε εὐτύχημα διὰ τὸν Ὁρέστην καὶ τὸν Ἀριστείδην ὅτι ἔχουν τοιοῦτ' ἀδελφόν. Πόσα πράγματα μανθάνουν ἀπ' αὐτόν! Κάθ' ἡμέραν τὸν ἐρωτοῦν καὶ ὁ ἀδελφός των ποτὲ δὲν βαρύνεται, ποτὲ δὲν ἀρνεῖται, εἶνε πάντοτε

πρόθυμος ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις των.

Ἄλλ' οἱ δύο ἀδελφοὶ τὸν εὐγνωμονοῦν καὶ δι' ἓν ἄλλο ἀκόμη: διότι τοὺς παίρνει μαζί του εἰς τοὺς περιπάτους του.

Ὁ Κλεομένης ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς περιπάτους, διότι εἰξεύρει ὅτι δυναμώνουν τὸ σῶμα, ὅτι κάμνουν καλλιτέραν τὴν υγείαν, ὅτι δροσιζοῦν τὸ πνεῦμα μὲ τὴν δρόσον καὶ τὴν πρασινάδα τῆς ἐξοχῆς, ὅτι μορφόουν τὴν καλαισθησίαν μὲ τὰς ωραίας ἐντυπώσεις τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως.

— Πόσον ἀπατώνται, λέγει, ὅσοι νομίζουν ὅτι θὰ πλάσουν ἔλληνας μὲ μόνον τὰ γράμματα· θὰ πλάσουν μόνον λογιωτάτους· τί ὠφελεῖ νὰ εἶνε δυνατόν τὸ κεφάλι των καὶ ἀδύνατον τὸ σῶμά των; τί εἴμπορεῖ νὰ ἐλιπίξη ἡ Ἑλλάς ἀπὸ ἓνα ὁ ὁποῖος κουράζεται ἀν περιπατήσῃ μισὴν ὥραν, ὁ ὁποῖος μόλις εἶνε νέος καὶ εἶνε ἡδὴ γέρον, διότι δὲν ἐγύμνασε, δὲν ἐσκληραγώγησε τὸ σῶμά του; πῶς θὰ ὑπηρετήσῃ αὐτὸς τὴν Πατρίδα; Ὡς στρατιώτης; ἀλλὰ θὰ μεινῇ εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὴν κούρασιν. Ὡς συγγραφεύς; θὰ ἐργάζεται μὲ τὸν νοῦν; Ἄλλ' ἀπὸ τὸ ἀρρωστιαρικο, μαραιμένον σῶμά του, τί υγιεῖς, μεγάλας, γενναίας ιδέας θὰ ἐγάλη; Τί θὰ γείνη; Ὅ,τι καὶ νὰ γείνη χρειάζεται νὰ ἔχη σῶμα υγιές· σταθερὰ θέλησις, ἀπὸ ἐκείνην ἢ ὁποῖα πρέπει νὰ παλεύσῃ μὲ ἐμπόδια καὶ νὰ νικήσῃ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς ἓνα σκοπὸν, δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εἰς ἀναιμικὸν σῶμα: Ὅχι! δὲν ἀρμόζει τοιαύτη ἀνατροφή εἰς τοὺς ἑλληνοπαίδας! πρέπει νὰ συνεθίζουν εἰς τὸν κόπον, εἰς τὴν σκληραγωγίαν, νὰ γίνωνται δυνατοί, ἀνδρικοί, νὰ μὴν εἶνε ὠχροὶ καὶ μαραιμένοι, νὰ μὴν ἔχουν θβεστοὺς

τοὺς ὀφθαλμούς των, ὡς νὰ ἐσηκώθησαν ἀπὸ καμμίαν μακρὰν ἀσθένειαν, ἀλλὰ νὰ εἶνε ῥοδοδάκτυλοι· νὰ εἶνε γεμάτοι ζωῆν καὶ σφρίγος καὶ ἐνθουσιασμοῦ· νὰ ἔχουν καὶ τὴν ψυχὴν γενναίαν καὶ τὸ σῶμα ῥομαλέον, ὅταν ἡ Πατρίς τοὺς φωνάζῃ:

— Παιδιά μου, ἐμπρός!

Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Κλεομένης τοὺς ἀδελφούς των τοὺς παίρνει μαζί του εἰς τοὺς περιπάτους του.

Τὰς Κυριακάς, τὰς ἐορτάς, τὰς διακοπὰς μὲ γλυκοχαράξῃ, ἀναχωροῦν ἀπὸ τὴν οἰκίαν των. Πόλλαις σηκώνονται ἀκόμη ἐνωρίτερα καὶ προσφθάνου τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἑνὸς λόφου καὶ ἀπολαμβάνουν αὐτὸ τὸ θαυμάσιον, τὸ μαγευτικὸ θέαμα ἐνῶ οἱ ὀκνηροί, οἱ ὑπναράδες ῥογγαλλοῦν εἰς τὴν κλίνην των, ὅπου ἔρχεται καὶ τοὺς εὐρίσκει ὁ ἥλιος ἀντὶ νὰ πηγαῖνουν αὐτοὶ νὰ τὸν εὐρίσκουν.

Τί ἐλαφρὰ ποὺ περιπατοῦν καὶ οἱ τρεῖς, εἶνε εὐχάριστα μότατοι, ζωηρότατοι, ἀναπνεύουν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων των τὸν καθαρόν, τὸν μυρμιγκοειδῆ ἀέρα, ὁ ὁποῖος περνᾷ ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ φέρει μὲ τὴν ῥητινώδη εὐωδίαν τῶν πευκῶν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἔκαμαν μίαν στολὴν ὁμοίαν, τὴν ὁποῖαν ὠνόμασαν περιπατητικὴν στολὴν, ἐπὶ τῆς ἧς δὴ: καπέλον πλατύγυρον, φορέματα στενά, ὑποδήματα ἐλαφρὰ μὲ μικρὸν τακούνι, ἓνα μικρὸν σάκκος εἰς τὸ πλευρόν, καὶ ἓνα ὁδοιορικὸν ῥαβδί εἰς τὸ χέρι, καὶ δρόμον.

— Ὡρα καλὴ σας, περιπατηταί, ὦρα καλὴ σας, εἶπεν ὁ Κλεομένης τοῖς δεικνύει τὸν δρόμον διὰ τὴν ἄφορα φυτὰ, διάφορα δένδρα καὶ τοῖς λέγει τί εἶναι τὸ καθέν.

Τοῖς δεικνύει τὴν λιγαριὰ μὲ τὸ γαλάζιον ἀνθὸν τὴν πικροδάφνην μὲ τὸ τριανταφυλλί, τοῖς λέγει κατὰ τί διαφέρει ἀπὸ τὴν ῥοδοδάφνην, τοῖς καὶ ὀλίγην μυρσίνην μὲ τὸ λευκὸν εὐωδιάζον τῆς ἀνθούρας καὶ ὁ περιπάτος δίχως νὰ τὸ ἐννοοῦν γίνεται τὸ πνότερον μᾶθημα βοτανικῆς.

Ὅπου εἶνε ὠραία τοποθεσία σταματοῦν διὰ τὴν ἰδοῦν καλὰ, καλὰ, διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσουν. Τὸ ἀρέσει πρὸ πάντων νὰ σταματοῦν εἰς μίαν πετρῶνην γέφυραν ἢ ὁποῖα ἐνόησε δύο καταφύτους ὄχθας· νερόν τοῦ ποταμοῦ εἶνε τόσον πολὺ εἰς τὸ μέσον ἐκεῖνο ὥστε ὁμοιάζει μὲ λίμνην ὅπου αἱ πάπαι χωρικῆς οἰκογενείας, ἢ ὁποῖα κατοικεῖ εἰς ἓνα σκάκι ἐκεῖ πλησίον, ἔρχονται καὶ κολυμβοῦν. Τὴν ἄνοιξιν θὰ εἶνε τὸ νερόν! μόνον κανένας βάρβαρος μὲ γουρλωμένα μάτια ἄμα ἀκούσῃ κρότον τινὰ καὶ φεύγει τρομαγμένος καὶ τὸ θολώνει πλησίον ὀχθῆς.

Προχωροῦν τὸ θυμὰρι εὐωδιάζει· οἱ τέττιγες λαρυγγίζονται ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα· καμμία νερο-

λίω ἀκούεται νὰ φωνάζῃ τὸ γλυκὸν τρεμουλιαστὸ τῆς φωνήμα· καὶ ὁ ἀέρας ὄλονεν δροσερώτερος, δροσιζει, ζωογονεῖ τοὺς πνεύμονας, ὁ θώραξ εὐρύνεται ἐνῶ ἀναβαίνουν τοὺς ἀνηφόρους.

Ἐξάφνα ἀπὸ ἐν μονοπάτι προβάλλει ἓνας στακτερός ὄνος φορτωμένος δύο σάκκους ἀλεύρου, καὶ κατόπιν τοῦ ἓνος γέρον χωρικός.

— Ὡρα καλὴ, παιδιά μου.

— Σ' τὸ καλὸ, παππού.

— Πᾶμε εἰς τὸν μύλον ποὺ εἶνε ἐδῶ κοντά; λέγει πρὸς τοὺς ἀδελφούς του ὁ Ὁρέστης.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κλεομένης, ἀλλὰ νὰ πᾶμε ἀπὸ ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ μονοπάτι· εἶνε λαμπρὰ.

Καὶ ἐμβαίνουν εἰς ἓνα στενὸν δρομίσκον, καὶ

προχωροῦν διὰ μέσου ὀλοκλήρου δάσους πευκῶν, ἀπομακρύνοντες μὲ τὰ ῥαβδία των τοὺς κλάδους των διὰ νὰ περάσουν, ἀναπνεύοντες τὸ θελκτικὸν καὶ ὑγιεινὸν ἀρωμάτων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μοσχοβολᾷ ὁ ἀέρας· ὁ ὀφθαλμὸς των βλέπει παντοῦ πρασινάδα, ἐμπρός, ὀπίσω, δεξιὰ, ἀριστερά, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ οὐρανὸς διαφαίνεται διὰ μέσου τῶν πρασίνων κλάδων.

Ἐνῶ ἐμελλὸν νὰ στρέψωσι τὸ μονοπάτι, ὁ Κλεομένης λέγει πρὸς τοὺς ἀδελφούς του:

— Προσέξατε!

Καὶ ἐπρόσεξαν, καὶ ἐστάθησαν γεμάτοι θαυμασμόν. Τὸ μονοπάτι ἐτελείωνεν ἐκεῖ καὶ ἐμπρός των μονομιᾶς ἐξετείνετο μία ὠραιότατη, γραφικωτάτη θέα.

Εἰς ἓνα περίβολον πλησίον μιᾶς ἐξοχικῆς οἰκίας ἦτο ὁ μύλος ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε πάρει ὁ χωρικός τοὺς δύο σάκκους τοῦ ἀλεύρου του· νερόμυλος ἀπλούστατος, ἀγροτικός, ἀληθινὸς μύλος τῆς ἐξοχῆς· τὸ λουκί του δὲν ἦτο ὄλον ἴσιο, ἀλλ' ἦτο καμωμένον ἀπὸ διάφορα κομμάτια, καὶ τὸ νερὸ ἔτρεχε καὶ ἐκινούσε τὸν τροχὸν τοῦ μύλου καὶ ἔπειτα ἐκρημνίζετο ἀφρισμένον εἰς ἓν κοίλωμα καὶ ἐσχημάτιζε ῥυάκιον καὶ ἔφρευγε γρήγορα γρήγορα· ὁ νερόμυλος ἦτο περικυκλωμένος ἀπὸ δένδρα· πλησίον τοῦ τροχοῦ τοῦ ἦσαν διάφορα ὠραιότατα φυτὰ τοῦ νεροῦ.

Τί ἄγριος ἀλλὰ καὶ τί ὠραῖος ἦτο αὐτὸς ὁ ῥόχθος τὸν ὁποῖον ἔκαμε τὸ νερὸν κρημνιζόμενον μὲ ὄρμηξιν!

Ὅταν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐπλησίασαν, ἠκούσθησαν δυνατὰ γαυγίσματα καὶ ἓνας σκύλος πελώριος, κατὰμαυρος ὠρμησεν ἀγριωμένος εἰς τὸν περίβολον.

Ἄλλ' ἀμέσως ἐβγήκε ἄσπρο, κάτασπρο, ὡς νὰ ἦτο χιονισμένο, τὸ παιδί τοῦ μυλωνᾶ καὶ ἐφώναξε:

— Ἀράπη! ἐδῶ!

Καὶ ὁ μανθρόσκυλος ἐκείνος ἐπῆγε κ' ἐπλάγιασε ὡσπὴν ἀρνάκι εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀλευρωμένου κυρίου του.

— Νὰ μείνωμεν ἐδῶ νὰ ξεκουρασθῶμεν; εἶπεν ὁ Ἀριστείδης.

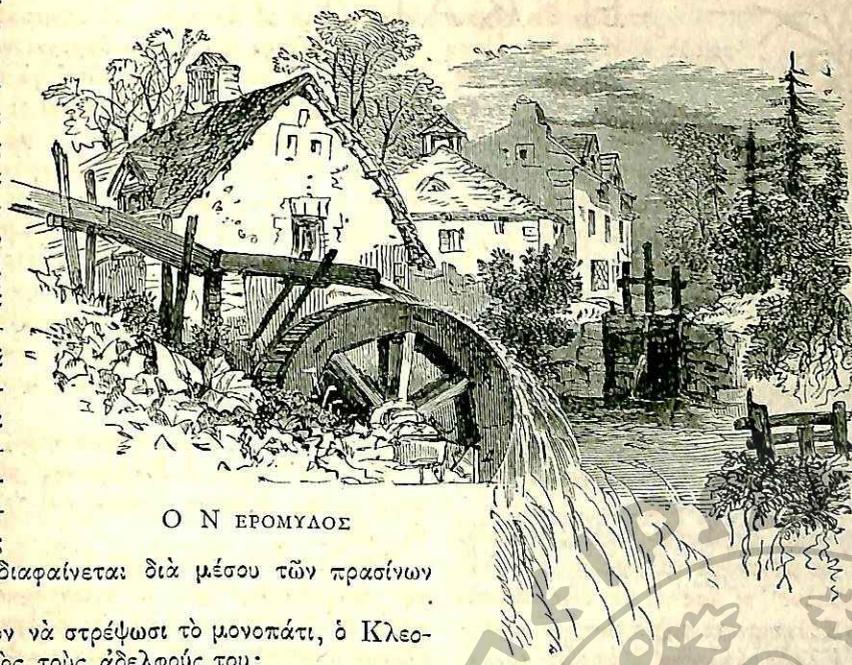
— Ὅχι· ἐνὰ πᾶμε ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Κλεομένης καὶ ἔδειξε μὲ τὴν χεῖρά του ἐν μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν πολλὰ δένδρα.

Μετὰ ἑκατὸν βήματα ἦσαν ἐκεῖ· τί τόπος διὰ ξεκούρασμα! πλάτανοι καὶ λεῦκαι ὑψηλαὶ ἔχουνον τριγύρω τὴν δροσερὰν σκιάν των· ὁ ἄνεμος ἔσειε σιγανά τοὺς κλάδους των καὶ τὰ φύλλα των ἔκαμαν ἐν φρρρ! φρρρ! μαγευτικώτατον· τὸ ῥυάκιον τοῦ νερόμυλου ἐπερνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ στενότερον, σιγανότερον καὶ ἠκούετο ὁ γλυκὸς μουρμουρητὸς τοῦ τρέχοντος νεροῦ του· ἓνας κόσσυφος ἐκελαδοῦσε εὐθύμως κρυμμένος εἰς τὸ φύλλωμα, ἀλλ' ἄμα εἶδε τοὺς τρεῖς ἀδελφούς ἐπτερυγίσε καὶ ἔγεινεν ἀφαντός.

— Τρώγομεν; λέγει ὁ Κλεομένης.

— Ναί, ναί! ἀπήντησαν συγχρόνως ὁ Ὁρέστης καὶ Ἀριστείδης.

Καὶ ἐβγαλαν ἀπὸ τοὺς σάκκους των τὸ πρόγευμά των, καὶ ὡς τραπεζομάνδυλόν των τοῖς ἐχρησίμευσε ἡ ἀπαλὴ ὡς βελουδὸν χλόη καὶ ἔφαγαν μὲ τὴν ὄρεξιν, ὅσῃν οὔτε ἐφαντάσθησαν κἄν οἱ ναρκωμένοι καὶ βαρυκνήντοι ἐκείνοι τῶν ὁποῶν τὰ ὑποδήματα σύρονται αἰωνίως ἐπάνω εἰς τὰ πεζοδρόμια τῆς πόλεως καὶ δὲν κάμνουν οὔτε δέκα βήματα ἐκτὸς αὐτῆς.

Ο Ν ΕΡΟΜΥΛΟΣ

εις τὸ μέρος τῆς χειρὸς τῆς τὸ ὁποῖον ἐκράτει ὁ πάππος τῆς.

— Πόσους σφυγμούς λοιπὸν ἔχω, παπποῦ;

— Ἐβδομήντα, ἀπήντησεν ὁ πάππος· τὸ αἰμά σου κυκλοφορεῖ πολὺ καλά.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ἡ Θεανῷ.

— Ναί, οἱ ἰατροὶ λέγουν ὅτι οἱ ἐβδομήντα σφυγμοὶ δεικνύουν ὅτι τὸ σῶμα εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν. Ὅταν ὁ σφυγμὸς εἶνε πειδ ἀδύνατος, φανερόναι ἀναιμίαν, ὅταν εἶνε πειδ γρήγορος δεικνύει πυρετόν.

— Ἐγὼ οὔτε ἀναιμίαν ἔχω, οὔτε πυρετόν...

— Ἀλλὰ πείναν, εἶπε γελῶν ὁ πάππος, τὸ ὁποῖον εἶνε σημεῖον ὑγείας.

Καὶ πραγματικῶς ἦτο μεσημέρι· ἡ ὑπέρτερα ἦλθε καὶ τοὺς ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ τραπέζι. Ὅλοι μετέβησαν μὲ προθυμίαν, διότι ὅλοι ἐπεινούσαν.

Εἰς τὸ τραπέζι αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ θὰ τὴν περιποιηθοῦν πολὺ τὴν μικρὰν των ἐξαδέλφη, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἔχη ἄρ' ἄγε ὄρεξιν νὰ φάγη κατόπιν ἀπὸ τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ ὀπωρικά μὲ τὰ ὁποῖα παρεγέμισε τὸ στομάχι τῆς; Ὅπως δῆποτε, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ δυσάρεστον πρᾶγμα νὰ ἔχη κανεὶς ὠραία φαγητὰ ἐμπρὸς του καὶ νὰ μὴν εἰμπορῆ νὰ φάγη, ἡμεῖς δὲ καλὸ καλὸ ἄς τὴν ἀποχαιρετίσωμεν ἀφοῦ τῆς ἐχρηθώμεν:

— Καλὴν ὄρεξιν!

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Ὁ καλοκαίρι ἡ οἰκογένεια τῆς Ἀνδρομάχης πηγαίνει εἰς ἓν χωρίον παραθαλάσσιον, καὶ μένει δύο ἢ τρεῖς μῆνας. Ἡ ἀκροθαλασσιὰ εἶνε σκεπασμένη ἀπὸ ἄμμον, κάπου κάπου δὲ ἔχει καὶ ἀποτόμους βράχους. Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶνε τότε ἡ Ἀνδρομάχη! Ἀλλὰ καὶ τί ὠραία ποῦ εἶνε ἡ ἀκρογιαλιά!

Καὶ πρῶτον ἐκεῖ κάνει λουτρό καὶ δυναμώνει τὸ σῶμά τῆς, ψαρεύει παγούρια ἢ παραβίδας, μαζεύει θαλάσσια φυτὰ, τὰ ὁποῖα τὰ βάζει εἰς ἓν λεύκωμα καὶ ξηραίνονται, ἢ μαζεύει κογγύλια ὠραία διαφόρων σχημάτων καὶ χρωμάτων καὶ τὰ χαρίζει εἰς τὰς φίλας τῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχαν τὸ εὐτύχημα νὰ ὑπάγουν εἰς παραθαλάσσιον μέρος νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι των.

Ἡ Ἀνδρομάχη εὐχαριστεῖται πολὺ νὰ περιπατῆ εἰς τὴν ἀκρογιαλιά. Θαυμάζει μὲ σέβας καὶ φόβον τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν, κατὰλευκον ἀπὸ τὸν ἀφρὸν τῶν κυμάτων τῆς, ἡ ὁποία προχωρεῖ μὲ ἀγριότητα καὶ ἀποσύρεται σιγὰ σιγὰ... Οἱ γλάροι πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κύματα, ὁ δὲ ἄνεμος εἶνε τόσο δυνατὸς ὥστε ἡ Ἀνδρομάχη κρατεῖ μὲ τὰς δύο τῆς χεῖρας τὸ καπέλλο τῆς διὰ νὰ μὴ τῆς τὸ ἀρπάξῃ.

Παρατηρεῖ εἰς τὸ πέλαγος μὲ καρδιοκτύπι μὴπως ἰδῆ κανέν κακόμοιρον πλοῖον νὰ παλαίῃ μὲ τὴν τρικυμίαν. Δόξα σοι ὁ Θεός, τίποτε δὲν εἶνε! ὦ, νὰ ἔν πλοῖον, ἓνα καράβι μὲ τὰ πανιά ἀνοιγμένα, παραδέρνει μὲ τὰ κύματα.

— Ὁ Θεὸς νὰ λυπηθῆ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶνε μέσα, νὰ λυπηθῆ τὰ παιδιὰ τους τὰς γυναικῶν των καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ νὰ χαθοῦν, ἐψιθύρισε ὡς νὰ προσήχητο ἡ Ἀνδρομάχη.

Ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸν λιμένα εἶνε ὁ φάρος. Ὁ

πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης τῆς εἶπεν ὅτι οἱ φάροι— δηλαδὴ τὰ μεγάλα φῶτα τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν τοὺς ναυτικούς ὅταν δὲν εἰσεύρουν εἰς ποῖον μέρος εὐρίσκονται—εἶνε γνωστοὶ πρὸ πολλοῦ καιροῦ, διότι πρῶτην φορὰν φάρος ἦναψεν εἰς τὴν νῆσον Φάρον πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας 285 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, δηλαδὴ 2168 ἔτη ἀπὸ σήμερον. Τώρα κατασκευάζουν πολὺ καλλιτέρους φάρους ἀπὸ τότε, καὶ τὰ πολιτισμένα κράτη θέτουν εἰς ὅλας τὰς καταλλήλους παραθαλασσίας των διὰ νὰ τοὺς βλέπουν οἱ ναυτικοὶ τὴν νύκτα ὅταν εἶνε τρικυμία καὶ νὰ μὴ χάνωνται καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ πλοῖά των.

Τὸ καράβι πλησιάζει ὀλονὲν εἰς τὸν λιμένα· ἡ Ἀνδρομάχη ἤρχισε κάπως νὰ ἠσυχάζῃ, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς μακρὰν διακρίνει τὰ φουσκωμένα πανιά μιᾶς ἀλιευτικῆς λέμβου καὶ λέγει μὲ τὸν νοῦν τῆς: — Οἱ καυμένοι οἱ ψαράδες πόσο κινδυνεύουν διὰ νὰ ψαρέψουν τὰ ψάρια. Τί ὑποφέρουν οἱ κακόμοιροι! Νύκταις ὀλόκληραις περνοῦν μέσα εἰς τὰς βάρκας των, μέσα εἰς τὸ πέλαγος. Τί κόπος ἔως ὅτου νὰ ἐβγοῦν αὐτὰ τὰ ψάρια, ὅσο νὰ τραβήξουν τὰ δίχτυα των, καὶ πολλὰς φοραὶς τοὺς πιάνει ἕξαφνα ἡ τρικυμία ἀναποδογυρίζει τὴν βάρκαν των καὶ τοὺς πνίγει.

Ἡ ἀλιευτικὴ λέμβος ἐπλησίαζεν εἰς τὸν λιμένα. — Καὶ διατί ὅλα αὐτὰ; εἶπεν ἡ Ἀνδρομάχη, διὰ νὰ ἔχωμεν ψάρια εἰς τὸ τραπέζι μας, τόσο μὲγάλος κίνδυνος διὰ τόσο μικρὸν πρᾶγμα. Τί κόπος κάμνουν οἱ ἀνθρώποι διὰ νὰ σπείρουν, νὰ θερίσουν καὶ νὰ ἐτοιμάσουν ὅλα ὅσα τρώγομεν ἡμεῖς τόσο γρήγορα χωρὶς νὰ συλλογισθοῦμε ποτὲ μὲ τί κόπον ἔγειναν ὅλα ἐκεῖνα! Πόσο κοπιάζει ὁ ἀμπελοφυτὰς διὰ νὰ πίνωμεν κρασί· διὰ τὸ ρύζι, τὸν καφέ, τὴν ζάχαριν πόσοι ἀνθρώποι ἐργάζονται! διὰ τὰ λαχανικὰ τὰ ὁποῖα τρώγομεν πόσον ἰδρῶτα χύνει ὁ κηπουρός, καὶ πρὶν νὰ φάγωμεν τὸ κρέας πόσοι

ἀνθρώποι ἐφρόντισαν διὰ τὰ πρόβατα ἢ τὰς ἀγελάδας! Ὅλοι ἐργάζονται εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ τὰχα διατί νὰ μὴν ἐργάζωμαι ὅπως ὅλοι· ποῖα εἶνε ἡ ἰδική μου δουλειά; νὰ μάθω γράμματα· ὅα εἶμαι λοιπὸν ἐπιμελής εἰς τὰ μαθήματά μου ὅπως οἱ ψαράδες εἰς τὸ ψάρεμά των. Αὐτοὶ βασκνίζονται, παλαίουν μὲ τὰ κύματα νύκτα ἡμέραν, κινδυνεύουν, πνίγονται, κ' ἐγὼ δὲν θὰ γράψω μίαν σελίδα καὶ δὲν θὰ μάθω κάμποσαις σειραῖς μάθημα; ὅα ἐργάζωμαι, ὅα ἐργάζωμαι!

— Διὰ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς κάτι τι πρέπει νὰ κοπιᾷσῃ. Ἄν δὲν ἐκδιπάζαν οἱ ψαράδες θὰ ἔπιαναν ψάρια νὰ τὰ πωλοῦν, νὰ κερδίζουν, νὰ τρέφουν τὰς γυναικῶν των καὶ τὰ παιδιὰ των; Ὅχι. Λοιπὸν πιάνουν ψάρια διότι κοπιάζουν. Δίχως κόπον τίποτε δὲν γίνεται.

Ἡ Ἀνδρομάχη εἶνε μικρὰ ἀκόμη, ἀλλὰ σκέπτεται ὡς νὰ ἦτο μεγάλη. Τί γνωστικὴ κόρη!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΩΣ Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΕΓΕΙΝΕΝ ΕΠΙΜΕΛΗΣ

Ὁ πατὴρ τοῦ Κωστάκη ἦτο πολὺ πλούσιος καὶ πολὺ καλὸς· τὸν δὲ Κωστάκην τὸν ἠγάπα παραπολύ, καὶ διότι ἦτο τὸ μοναχικὸν παιδί του καὶ διότι ἦτο πολὺ καλὸς, ἀλλ' ὅμως εἶχε καὶ ἓν παράπονον: ὁ Κωστάκης δὲν ἦτο πολὺ ἐπιμελής.

Τοῦ εἶχεν ἐπιτήδης οἰκοδιδάσκαλον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδίδασκε μὲ πολλὴν προσοχὴν· ἀλλ' ὁ Κωστάκης οὔτε τὰ μαθήματά του ἐμάνθανεν, οὔτε τὸ γράψιμόν του διώρθωνε, καὶ τὰ τετραδιά του ἦσαν πάντοτε καταμελανωμένα, καὶ ξεσχισμένα.

Τὰ ἀπεστρέφετο λοιπὸν ὁ Κωστάκης τὰ γράμματα; Ὅχι· δὲν τ' ἀπεστρέφετο, ἀλλ' εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὰ παιγνίδια, ἤθελε νὰ τρέχῃ εἰς τὸν κήπον, νὰ παῖξῃ μὲ τὸν σκύλον των, καὶ ὅταν ἐσυλλογίζετο τὰ μαθήματά του ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του: — Μπᾶ! εἶμαι μικρὸς ἀκόμα.

Ἦτον ἐπτά ἐτῶν ἀκόμη.

Ὁ πατὴρ του ἐπαταροῦσε τὰ τετραδιά του, τὸν ἐξήταξε εἰς τὰ μαθήματά του καὶ ποτὲ δὲν ἔμενεν εὐχαριστημένος, ἔ δὲ διδάσκαλος τὸν ἐσυμβούλευε καὶ καρμίαν φορὰν τὸν ἐπέκληττε, ἀλλ' ὁ Κωστάκης ἐζήτει συγχώρησιν μὲ τόσῃ χάριν, εἰς τὸ παράθυρόν του, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐβλεπε, ἔξω ὑπέσχετο μὲ τόσῃ ἀφέλειαν ὅτι θὰ μελετήσῃ, ὥστε ὁ διδάσκαλος ἄφινε τὴν αὐστηρότητά του.

Μίαν ἡμέραν ὁ Κωστάκης παρετήρησε ὅτι ὁ διδάσκαλός του ἦτο πάρα πολὺ λυπημένος· ὁ Κωστάκης τὸν ἠρώτησε:

— Τί ἔχεις;

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ διδάσκαλος καὶ ἔσεισε μὲ λύπην τὴν κεφαλὴν του.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ μάθημα, μία ὑπέρτερα συγγενὴς ὀλίγον τοῦ διδασκάλου, τῷ λέγει.

— Ἐσύρεις γιατί ὁ διδάσκαλός σου εἶνε λυπημένος;

— Διατί; εἶπεν ὁ Κωστάκης.

— Γιατί χρωστᾷ ἑκατὸν δραχμὰς εἰς ἓνα κακὸν ἄνθρωπον· τὰς ἐδανείσθηκε γιὰ νὰ τὰς στείλῃ εἰς τὴν

μητέρα του εἰς τὸ χωριὸν ποῦ εἶχεν ἀνάγκην, καὶ τώρα δὲν ἔχει νὰ τὰς πληρώσῃ, μὰ ἂν δὲν τὰς πληρώσῃ σὲ μίαν ἐβδομάδα, αὐτὸς θὰ τὸν βάλῃ εἰς τὴ φυλακήν.

Ὁ Κωστάκης ἔμεινε σκεπτικὸς.

Εἰς τὴν τράπεζαν, ἐνῷ ὅλοι ἐσιωποῦσαν, ὁ Κωστάκης λέγει ἕξαφνα:

— Πατέρα, ἂν μίαν ἐβδομάδα μανθάνω πολὺ καλὰ τὰ μαθήματά μου καὶ γράψω πολὺ καλὰ τὸ γράψιμό μου, μοῦ δίδεις κάτι τι;

— Ναί.

— Μοῦ δίδεις ἑκατὸ δραχμὰς;

— Ἐκατὸ δραχμὰς! Σὰν πολλὰ εἶνε. Καὶ τί θὰ τὰς κάμῃς;

— Τὸ ἔχω μυστικὸ!

Ὁ πατὴρ τοῦ Κωστάκη ἐμειδίασε, καὶ τοῦ εἶπε:

— Σοῦ τὰς δίδω.

Ὁ Κωστάκης ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχισε τὴν μελέτην· ἐμελετοῦσε καὶ ἔγραφε πλησίον εἰς τὸ παράθυρον τὸ ὅποιον ἐβλεπεν εἰς τὸν κήπον των· τὰ πουλιὰ ἐκελαδοῦσαν, ἀλλὰ δὲν τὰ ἤκουε, τὰ ἀγαπητὰ του περιστέρια ἤρχοντο ἔως εἰς τὸ παράθυρόν του, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐβλεπε, ἔξω εἰς τὸν δρόμον ἤκούοντο αἱ φωναὶ τῶν παιδίων τὰ ὁποῖα ἐπαίζαν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεχε.

Ἐἶχε μείνει τόσο ὀπίσω εἰς τὰ μαθήματα! ἔπρεπε νὰ διορθώσῃ τόσοσ ἐλλείψεις του, πρὸ πάντων δὲ τὸ γράψιμόν του. Καὶ ἐμελέτα, ἐμελέτα· καὶ κατόπιν ἔγραφε, ἔγραφε· καὶ οὔτε ἐμελανόνοντο οὔτε ἐξεσχίζοντο πλέον τὰ τετραδιά του.

Ὁ διδάσκαλος ἀποροῦσε. Τί θαῦμα ἦτον ἐκεῖνο; Καθημέρα τοῦ ἔβαζεν ἄριστα εἰς τὸ μάθημα, ἄριστα εἰς τὸ γράψιμον.

Τὸ πρῶτὸ τῆς ὀγδόης ἡμέρας, ὁ Κωστάκης ἀνέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του.

— Πατέρα, τοῦ εἶπε, ἦλθα νὰ μ' ἐξετάσῃς, νὰ ἰδῆς καὶ τὸ γράψιμόν μου. Ὁ πατὴρ του τὸν ἐξήτασε, εἶδε τὸ γράψιμόν του· ἔμεινε κατευχαριστημένος.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Όταν ο Κωστάκης έβγήκε από το γραφείο του πατρός του έκρατούσαν εκατόν δραχμάς· έτρεξε γρήγορα εἰς τὸν διδάσκαλόν του, ὁ ὁποῖος ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἴσα ἴσα ἦτο ἀπηλπισμένος, διότι θὰ τὸν ἔβαζαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ μὲ εὐγένειαν, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, τοῦ ἔδωκε τὸ ἑκατοντάδραχμον·

— Πάρε τα, καλέ μου διδάσκαλε· τ' ἀπέκτησα μὲ τὸν κόπον μου· ἔγεινα ἐπιμελής διὰ νὰ σοῦ τὰ δώσω.

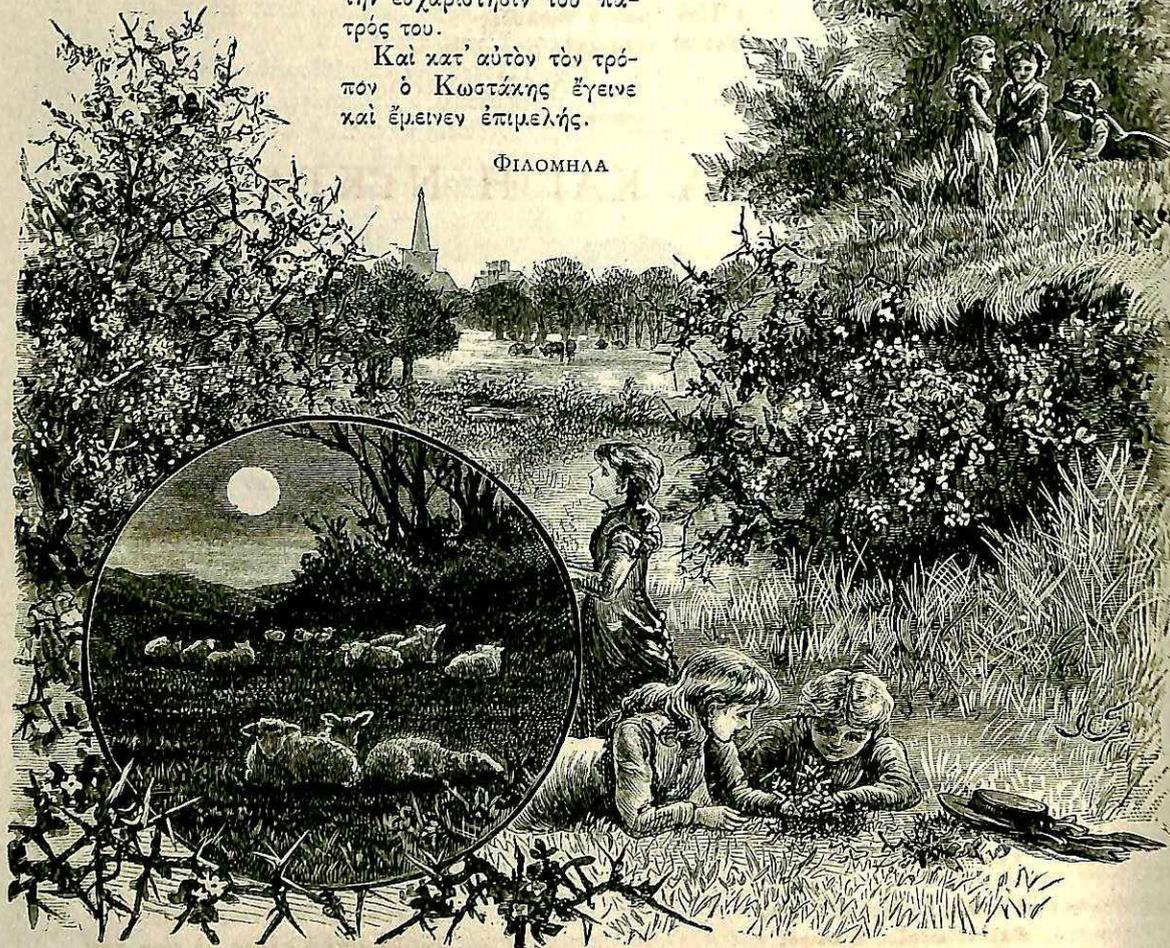
*
**

Φαντάζεσθε τὴν συγκίνησιν τοῦ διδασκάλου, τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ πατρός τοῦ Κωστάκη, ὅταν ἔμαθε τὸ μυστικὸν τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ δὲ Κωστάκης ἀφοῦ εἶδε πόσον ὠραῖον πρᾶγμα εἶνε νὰ εἶνε κανεὶς ἐπιμελής, ἐξηκολούθησε νὰ μανθάνῃ ὠραῖα τὰ μαθήματά του καὶ νὰ γράφῃ ὠραῖα τὸ γράψιμόν του, θεωρῶν ὡς μεγίστην του ἀμοιβὴν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ πατρός του.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Κωστάκης ἔγεινε καὶ ἔμεινεν ἐπιμελής.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Η ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ Η ΝΥΚΤΑ

(*Ἴδε σελ. 121)

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ ΜΗΤΡΙΚΟΝ ΚΟΣΜΗΜΑ

(Βλέπε τὴν εἰκόνα ἐν σελ. 1 τοῦ Α' τόμου τῆς « Διαπλάσεως »)

Τὰ τέκνα τῆς ἐπιμελῆς
Κ' ἐν μητρικῇ φιλοστοργίᾳ
Ἄνέτρεφε μετὰ πολλῆς
Σπουδῆς ἢ ἔμφρων Κορνηλία.
Κ' ἐκεῖνα ἠῦξανον καλῶς,
Κοσμούντα νοῦν, ψυχὴν, καρδίαν,
Καὶ ἐξεπλήρουν ἐντελῶς
Αὐτῆς ἑκάστην προσδοκίαν

Καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὴν γυνή,
Καλὴ τῆς Κορνηλίας φίλη,
Ἦτις, ματαῖα καὶ κενή,
Περὶ καλλωπισμοῦ ὠμίλει·
Κ' ἐπῆνει ὡς τι ζηλωτὸν
Τὸ εἶδος τῶν αὐτῆς ψελλίων,
Τὸ πλῆθος τῶν μαργαριτῶν,
Τὸ σπάνιον τῶν δακτυλίων.

Ἦς δ' εἶπεν ἡ γυνή: « Πολλοὺς
Καὶ σὺ βεβαίως, Κορνηλία,
Θὰ ἔχῃς στολισμοὺς καλοὺς,
Ἄδάμαντας, χρυσᾶ παντοῖα »,
Δεικνύουσα περιχαρῶς
Τὰ φίλτατά της ἀπεκρίθη·
« Ἴδού ἐμοῦ ὁ θησαυρός·
Ἴδού οἱ τιμαλφεῖς μου λίθοι! »

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ Η ΝΥΚΤΑ

Α' — Η ΗΜΕΡΑ

Ὁ ἥλιος λίγο-λίγο τώρα ἔθγαίνει
Καμαρωτὸς ἀπ' τὸ βουνὸ
Καὶ ἡ ἡμέρα πάλι κατεβαίνει
Ἄπὸ τὸν οὐρανὸν.

Ὁλόδροσα ἔξυπνοῦν τὰ λουλουδάκια,
Καὶ δύο δύο ξαπτοῦν
Μέσ' στὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου τὰ πουλάκια,
Καὶ τὴν τροφὴν ζητοῦν.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὴ χαρὰ σκορπᾷ
Στὴν ἀνθισμένη ἐξοχή
Καὶ ὅλ' ἡ γῆ τὸν Πλάστη χαιρετᾷ
Μ' ἄθφα προσευχή.

Καὶ παίζουν μαζωμένα τὰ παιδάκια
Κάτ' ἀπὸ δένδρα σκιερὰ
Καὶ στὰ χλωρὰ τοῦ κάμπου χορταράκια,
Γεμάτα ἀπὸ χαρὰ.

Τῆς βρύσης τὸ νερὸ φεγγοβόλῃ
Στοῦ ἡλίου τὴ λάμψιν τὴν πολλήν
Καὶ ὅλ' ἡ φύσις γύρω μας γελᾷ
Ἄπὸ χαρὰν τρελλήν.

Ἄ! τί καλὸς θὰ ἦτανε ὁ βίος
Καὶ τί ὠραῖος ὁ καιρὸς
Ἄν ἦτανε ἡμέρα αἰωνίως
Καὶ ἥλιος λαμπερός.

Β' — Η ΝΥΚΤΑ

Βραδυάζει καὶ ὁ ἥλιος μᾶς ἀφίνει,
Ἡ φύσις λίγο-λίγο σκοτεινιάζει
Κι' ἀπ' τὸ βουνὸ προβάλλει ἡ σελήνη
Καὶ ὅλ' ἡ γῆ τὴν ὄψιν της ἀλλάζει.

Ἐγύρισαν στὴ στάνην τῶν τ' ἀρνάκια
Ἀδελφωμένα ἐκεῖ ν' ἀναπαυθοῦνε.
Τὴν προσευχὴν τῶν κύνων τὰ παιδάκια
Καὶ πέφτουνε γλυκὰ νὰ κοιμηθοῦνε.

Ἡ νύκτα μὲ τὸ μαῦρο φόρεμά της
Τὸ καταστολισμένο μ' ἀστεράκια,
Σκορπᾷ μαργαριτάρια τῆ δροσιά της
Ἐστὰ χόρτα καὶ ἔστ' ἄθφα λουλουδάκια.

Ὁχρὸ τὸ φεγγαράκι ταξειδεύει
Καὶ ἡ ἀκτίνα τοῦ κυλᾷ μὲ χάρι
Καὶ μ' ἀδελφοῦ στοργῆς κρυφοχαιδεύει
Κ' ἐκεῖνο τὸ μικρότερο χορτάρι.

Μεγάλῃ σιγαλίᾳ παντοῦ σκορπᾷ
Ἡ νύκτα ἡ ἀστροστεφανωμένη
Καὶ ὄνειρα γλυκύτατα γεννᾷ
Ἡ μαύρη της θωριὰ ὅπου διαβαίνει.

Ἄ! τί καλὸς θὰ ἦτανε ὁ βίος
Πῶς θᾶψευγε ὁ καιρὸς μὲ τὴν χάριν
Ἄν εἴχαμε τὴν νύκτα αἰωνίως
Ἄν ἔλαμπε γιὰ πάντα τὸ φεγγάρι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Συμπληρωθείς εξέδθη ο πρώτος τόμος της «Βιβλιοθήκης της Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ἀποτελούμενος ἐκ τῶν «Παιδικῶν Διαλόγων» ὑπὸ Αἰμυλίου Εἰμαρμένου, καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας ἀντὶ φράγκου 1, 50.

* *

Ἡ πρόθυμος ὑποδοχὴ ἢ ὅποια ἔγεινεν εἰς τοὺς «Παιδικούς Διαλόγους» ἀποδεικνύει ὅτι ἀναπληροῦσιν ἐπαισθητὴν ἔλλειψιν καὶ πραγματικῶς οὐδεμίαν συλλογὴν τοιούτων παιδικῶν σκηνῶν εἴχομεν εἰς τὴν γλώσσάν μας. Ὡς ἐκ τούτου εἰς τὰ πλεῖστα τῶν σχολείων οὔτε φροντίς καὶ ἐλαμβάνετο περὶ ἀπαγγελίας καὶ παραστάσεως, εἰς ἄλλα δέ, ὀλίγιστα, ἰδίως ἰδιωτικά, ἐθεωρεῖτο μὲν ἀναγκαιοτάτη ἢ τοιαύτη ἀσκήσις τῶν παιδῶν, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως ἐλληνικῶν διαλόγων ἠναγκάζοντο νὰ καταφεύγωσιν εἰς μεταφράσεις ἀπὸ ξένας γλώσσας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν πάντοτε ἐπιτυχεῖς, οὐδὲ μετέφερον πάντοτε τὸ μεταφραζόμενον εἰς τὰ ἰδικά μας ἦθη.

Τώρα, διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Παιδικῶν Διαλόγων» καὶ οἱ μὲν ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν φροντίδα τῶν μεταφράσεων, καὶ οἱ δὲ ἔχουσι πρόχειρον σειρὰν ὀλοκληρῶν παιδικῶν σκηνῶν, ὅπως εἴμποροῦν νὰ ἐκλέγωσι τὰς καταλληλοτέρας διὰ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν.

Οἱ εἰκοσιτρεῖς διάλογοι οὗς περιέχει ὁ ἐκδοθεὶς τόμος εἶνε ποικίλοι καὶ ἄλλοι μὲν δύνανται νὰ παριστάνωνται ὑπὸ τῶν μαθητριῶν τῶν Παρθεναγωγείων, διότι τὰ πρόσωπά των εἶνε ὅλα κοράσια, ἄλλοι ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων ἢ καὶ τῶν σχολαρχείων, διότι τὰ πρόσωπά των εἶνε μόνον ἄρρενα, ἄλλοι δὲ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς οικογενείαις, διότι τὰ πρόσωπά των ἀποτελοῦνται ἐξ ἄρρένων καὶ θηλέων, τινὲς δὲ εἶνε καὶ διὰ νήπια 4 — 5 ἐτῶν.

ἐλήφθη δὲ φροντίς ὅπως οἱ διάλογοι οὗτοι προσαρμόζωνται πρὸς ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρους παιδικούς χαρακτήρας, ἀπὸ τοῦ σοβαροῦ μέχρι τοῦ εὐτραπέλου, ἀπὸ τοῦ γενναίου μέχρι τοῦ ἔχοντος μικρὸν τι ἢ μέγα ἐλάττωμα, καὶ κατεβλήθη μεγάλη προσοχὴ ὅπως στηρίζωνται ἐπὶ ὑγιῶς καὶ ἀσφαλοῦς πάντοτε ἠθικῆς βάσεως καὶ ἐξαίρωσι τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἀγάπην, τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Πατρίδα, στιγματίζουσι δὲ ἢ γελοιοποιῶσι τὰ εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν προσιδιάζοντα ἐλαττώματα.

Οἱ ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ ἐμπεριεχόμενοι 23 διάλογοι εἶνε οἱ ἑξῆς:

1 Πρόλογος — 2 Σοῦ ἔκαμα εὐεργεσίαν! — 3 Ἡ Ἑλλάς μεγάλη! — 4 Ἡ εὐαισθησία — 5 Τὸ φαρμακευμένον γλύκισμα — 6 Τὸ ἀριστεῖον τοῦ ἀγῶνος — 7 Ὁ ὠτακουστής — 8 Εἶσαι φθονερά! — 9 Δύο δυστυχεῖς — 10 Ἐσπασε τὸ ἀγαλματάκι! — 11 Ἡ εἰκὼν τοῦ Μιαούλη — 12 Τὸ ὄνειρον — 13 Τὰ γράμματα — 14 Θέλουν ἀγάπη τὰ γράμματα — 15 Τί ἐκάματε σήμερα; — 16 Αἱ δύο μαριάδες — 17 Τὸ μνημεῖον — 18 Ἡ ἐορτὴ τῆς Γιαγιάς — 19 Τὰ φορέματα τοῦ Γιαννάκη — 20 Τὸ βάπτισμα — 21 Τὸ σχολεῖον — 22 Τὸ γράψιμο τοῦ πατέρα — 23 Ζήτη ἢ Ἑλλάς!

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἐνῶ ἀκόμη ἐξεδίδοντο περιοδικῶς κατὰ τεύχη ἐκάστον μῆνα, παραστάθησαν εἰς τὰς ἐξετάσεις πολλῶν σχολείων ὅχι μόνον τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπαρχικῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἀπόλυτος ὑπῆρχεν ἀνάγκη τοιούτων, πανταχοῦ ὅπου ὑπῆρχον ἐλληνικὰ σχολεῖα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ συγγραφεὺς καὶ ὁ ἐκδότης θεωροῦσιν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς, διότι τοιαύτην ἐπαισθητὴν ἀνεπλήρωσιν ἔλλειψιν, καὶ διότι δὲν ἔκριναν κακῶς ὀρίσαντες ὡς πρῶτον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως τοὺς «Παιδικούς Διαλόγους».

«ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ!»

Ὁ δεύτερος τόμος τῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως» θ' ἀποτελεσθῆ ἀπὸ τὸ παιδικὸν μυθιστόρημα «Εἰς τὴν θάλασσαν!» τοῦ ὀνομαστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως Μείν Ρήδ (Mayne Reid), μεταφρασθὲν ὑπὸ Αἰμυλίου Εἰμαρμένου καὶ κοσμοῦμενον ὑπὸ εἰκονογραφίῶν.

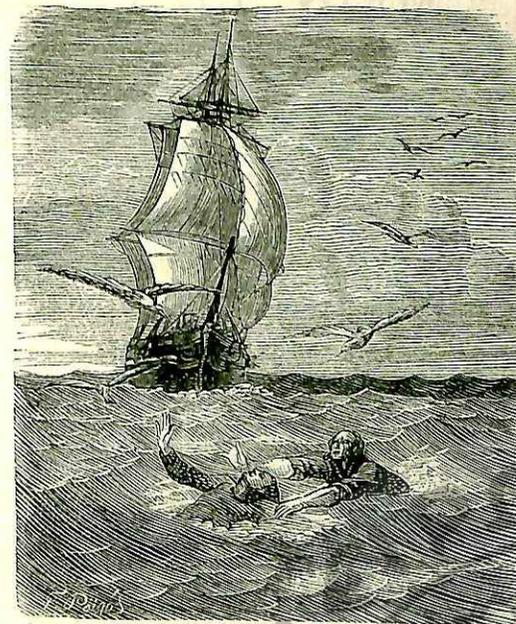
* *

Τὸ ἠθικώτατον, περιεργότατον, γεμάτον περιπετειᾶς καὶ συγκινήσεως παιδικὸν τοῦτο μυθιστόρημα παριστάνει δεκαεξαετῆ παῖδα, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμῶν πολὺ νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὸν Ὀκεανόν, νὰ ἴδῃ μακρυνούς τόπους, ἀποφασίζει καὶ φεύγει κρυφὰ ἀπὸ τὴν πατρικὴν του οἰκίαν καὶ ἐμβαίνει ὡς ναυτόπουλο εἰς ἓν πλοῖον ἑτοιμὸν νὰ ταξειδεύσῃ. Τί ἦτο τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον τόσον ἀσυλλόγιστα ἔφυγεν ὁ Γουήλ; Πλοῖον σωματεμπορῶν!..

Ἴσως δὲν φρίττετε σεῖς ὅσον ἔφριξεν αὐτὸς ὅταν τὸ ἐνόησε, διότι πιθανὸν νὰ μὴν εἰξεύρετε τί θὰ εἶπη σωματεμπορία! σωματεμπορία θὰ εἶπη τὸ αἰσχρότερον, τὸ ἀπανθρωπότερον, τὸ βαρβαρότερον ἐμπόριον, τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθρώπων. Ὅχι πρὸ πολλῶν χρόνων ἀκόμη πλοίαρχοι ἀσυνείδητοι ἐπήγαιναν μὲ τὰ πλοῖά των εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐκεῖ ἤρχοντο εἰς συμφωνίας μὲ τοὺς ἀρχηγούς τῶν μαύρων, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ μερικῶν βαρβάρων ρουμίου, ἢ ὀλίγων χρωματιστῶν πανίων, ἢ χανδρῶν καὶ μικρῶν καθρεπτῶν ἐπώλουν, εἰς αὐτοὺς ἑκατοντάδας μαύρων ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδῶν, τοὺς ὁποίους οὗτοι εἶχον ἀιχμαλωτίσει, πωλάκις δὲ οἱ λαμπροὶ οὗτοι ἠγεμόνες ἐπώλουν καὶ τοὺς ἰδίους των ὑπηκόους.

Οἱ σωματέμποροι ἀφοῦ τοὺς ἐσώρευον ὡς ζῶα, ὡς δέματα ἐμπορευμάτων εἰς τὸ κῦτος (ἀμπάρι) τοῦ πλοῖου των, ἐπήγαιναν εἰς ἄλλας παραλίας καὶ τοὺς ἐπώλουν ἀκριβὰ ἀκριβὰ. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ σωματεμπορία ἦτο ἀπηγορευμένη, πολεμικὰ δὲ πλοῖα κατεδίωκον τὰ πλοῖα τῶν σωματεμπορῶν, καὶ ἂν τὰ συνελάμβανον ἐκρεμοῦσαν καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ναύτας των. Φαντάζεσθε λοιπὸν τί ἀνθρώποι ἦσαν καὶ ὁ

πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦται μὲσ εἰς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὀνομάζετο Πανδώρα, βάρβαροι, κακοῦργοι, σιχαμεροί, ἀποτρόπαιοι. Πῶς ἐμετανόει τότε ὁ Γουήλ! καὶ τί δὲν τοῦ ἔκαμον, τὸν ὑβρίζαν, τὸν ἔδεσαν, τὸν ἐβασάνιζαν, τόσον ὥστε μίαν ἡμέραν ὅπου τὸν κατεδίωκεν εἰς κακὸς ναύτης ἕως εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἰσοῦ (καταρτίου) ὁ Γουήλ ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο μὲσ εἰς τὸ πέλαγος. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖτε. Ἐντὸς τοῦ πλοῖου ἐκεῖνου εὗρεθῆ εἰς προστάτης ἄγγελος διὰ τὸν Γουήλ. Μεταξὺ τῶν κακούργων ἐκεῖνων ὑπῆρχεν εἰς γενναῖος καὶ ἀγαθὸς ναύτης, ὅστις ἔνεκα δυστυχημάτων εἶχε κατα-

«Ο ΓΟΥΗΛ ΣΩΖΕΤΑΙ»

(Εἰκὼν ἐκ τοῦ παιδικοῦ μυθιστορήματος «Εἰς τὴν θάλασσαν!»)

τῆσει μὲσ εἰς τὴν Πανδώραν, καὶ ὅστις κάτω ἀπὸ τὸ τραχὺ καὶ βωμαλέον ἐξωτερικὸν τοῦ ἔκρυπτε ψυχρὴν πονετικὴν. Αὐτὸς ἐπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔσωσε τὸν Γουήλ. Πόσας ἄλλας περιπετειᾶς ὑπέφερε! τοὺς κυνηγᾷ ἐν ἀγγλικὸν πολεμικὸν καταδρομικόν... μόλις κατορθόνουν νὰ σωθοῦν, πλησιάζουν εἰς μίαν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς. Ἐκεῖ εἶνε βασιλεὺς ὁ Δίγκο-Μπίγκο, εἶνε καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐκεῖνους ποῦ πωλοῦν τοὺς ὑπηκόους των ὁ Γουήλ μὲ τὸν προστάτην του πηγαινόντων εἰς τὸ κυνήγιον, ἀλλὰ κινδυνεύου καὶ ὅλο κινδυνεύου. Τί λέοντες, τί μούμια μὲσ εἰς δένδρα πανάρχαια, τί ἀναρίθμητοι πί-

θηκοί. Ἀχ καὶ ὁ Γουήλ ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ γείνη σκλάβος τοῦ Δίγκο-Μπίγκο κ' ἐπεσε εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ὀλίγον ἀκόμη, παρὰ τρίχα νὰ τὸν καταβροχθίσῃ ἕνας τρομερὸς κροκόδειλος καὶ παῖος τὸν ἔσωσε πάλιν; ὁ προστάτης του. Ταξειδεύουν, ἔξαφνα ἀκούεται μία τρομερὰ κραυγὴ: Πυρκαϊά! Ἡ Πανδώρα ἐπῆρε φωτιά ἀδύνατον νὰ τὴν σβύσουν ὁ πλοίαρχος καὶ μερικοὶ ἄλλοι φεύγουν μὲ μίαν λέμβον· οἱ ναῦται κάμουν μὲ τὰ κατάρτια μίαν σχεδίαν καὶ θὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνατιναχθῆ εἰς τὸν ἄερα καὶ θὰ τοὺς ἀνατινάξῃ ὄλος εἰς τὸν ἄερα, διότι μὲσ εἰς τὸ πλοῖον εἶνε ἓν βαρέλιον πυρίτιδος... καὶ ὅμως ὁ Γουήλ δὲν φεύγει ἀμέσως μὲ τὸν σύντροφόν του.

Και οί μαῦροι; λέγει. Πραγματικῶς οί μαῦροι θὰ ἐκείοντο μέσα εἰς τὸ κύτος τῆς Πικνιδώρας. Μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του σπάνει μὲ ἓνα πέλεκυν τὴν θύραν καὶ φεύγει. Ἦσαν ἐκεῖ μέσα τετρακόσιοι ἄνθρωποι, πιθανὸν νὰ σωθῶν. . . Ἀκόμη ἓνα μεγάλον κίνδυνον διέτρεξεν ὁ Γουήλ: ἀπεφάσισαν νὰ τὸν φάγουν οἱ ναῦται, διότι εἶχαν τελειώσει αἱ τροφαὶ των. Νὰ τὸν φάγουν, νὰ τὸν σπαράξουν, καὶ αὐτὸς νὰ ἀκούη τὸ σχέδιόν των! Δυστυχῆ Γουήλ, καὶ ποῖος πάλιν τὸν ἔσωσεν; ὁ προστάτης του. Καὶ ἔπειτα; Τί ἔγεινεν ὁ Γουήλ; ὁ προστάτης του, οἱ ἄλλοι; Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη θὰ τὰ ἴδῃτε εἰς τό: « Εἰς

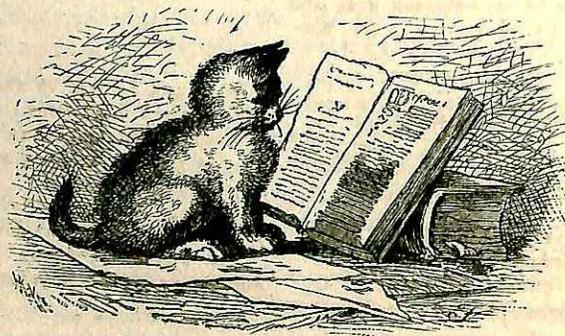
τὴν θάλασσαν», ὅπου θὰ ἴδῃτε ὅτι οἱ καλοί, ἀπὸ ὅσους κινδύνους ἂν περάσουν, ἐπὶ τέλους ἀνταμειβόνται, οἱ δὲ κακοὶ καταστρέφονται, γίνονται θύματα τῆς κακίας των. Ἄλλ' ἐνῶ εὐχαριστεῖται, πόσα ὠραῖα καὶ ὠφέλιμα πράγματα μανθάνει ὁ ἀναγνώστης, πόσας γνώσεις περὶ τῶν πλοίων, τῶν θαλασσῶν, περὶ πολλῶν φυτῶν, πολλῶν ζώων, τῶν ἡθῶν τῶν Ἀφρικανῶν! Τὸ « Εἰς τὴν θάλασσαν» ὁμολογουμένως εἶνε ὠραϊώτατον καὶ ὠφελιμώτατον βιβλίον, τὸ δὲ ἐκ τῆς υποθέσεώς του καὶ τῆς πλοκῆς του ἐνδιαφέρον θὰ παραπλάσσεται ἀπὸ τὰς εἰκόνας αἱ ὁποῖαι θὰ παριστάνουσι ζωηρότατα τὰς δραματικωτέρας σκηνάς του.

ΜΕΪΝ ΡΗΔ

Ὁ συγγραφεὺς Μείν Ρήδ, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὠραϊώτατον μυθιστόρημα θέλουσιν ἀρχίσει ν' ἀναγινώσκουν οἱ συνδρομηταὶ τῆς Βιβλιοθήκης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰρλανδίαν τῷ 1818· ὁ πατήρ του ἦτο ἱερεὺς καὶ ὁ Μείν Ρήδ ἐσπούδασε θεολογίαν· ἀλλὰ τῷ 1838 ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ὅπου ἔμεινε δύο ἔτη μέσα εἰς τὰς μεγάλας κοιλάδας αἱ ὁποῖαι εἶνε εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἐρυθροῦ Ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἔκαμιν ἐμπόριον μὲ τοὺς ἀγρίους, ἐκυνήγει ἀγρία θηρία. Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεανίαν, ὅπου ἠνάθη μὲ τοὺς ἐθελοντὰς οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ προστατεύσουν τὸ Τεξὰς ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Μεξικανῶν· ἀλλ' ὁ πόλεμος δὲν ἔγεινε καὶ ὁ Μείν Ρήδ ἤρχισε πάλιν τὴν περιπλανωμένην ζωὴν του καὶ μετὰ πέντε τῶν διαφόρων περιπετειῶν ἐπῆγεν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν ὅπου ἔγεινε δημοσιογράφος. Μόλις εἰργάσθη ὀλίγους μῆνας εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς πόλεως ταύτης, μαθὼν ὅτι γίνονται ἐτοιμασίαι πολέμου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τοῦ Μεξικῶν (1845) κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν τῶν Ἠνωμένων Πολι-

τειῶν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ. Εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον ἔδειξε μεγάλην γενναϊότητα καὶ ἠδραγάθησε πρὸ πάντων ὅταν ὁ στρατὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐκυρίευσεν τὴν Βερακρούζ καὶ ἄλλας πόλεις· τῷ 1840 ἐπῆρε μαζί του πολλοὺς ἐθελοντὰς καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Οὐγγρους, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγεινεν ἔξαρνα εἰρήνη, ἐπῆγε καὶ ἐγκατεστάθη διαρκῶς εἰς τὸ Λονδίνον, ὅπου ἔγραψε τὰ πολλὰ καὶ ὠραῖά του συγγράμματα.

Ὁ Μείν Ρήδ ἔγραψε πολλὰ μυθιστορήματα καὶ διὰ μεγάλους καὶ διὰ μικρούς, τῶν ὁποίων τὰ περισσότερα εἶνε ζωηρότερα κάπως καὶ δραματικώτερα διήγησις τῶν ἰδίων του περιπετειῶν· ὅλα του δὲ τὰ ἔργα εἶνε γεμάτα ἀπὸ περιέργους λεπτομερείας τῶν ἡθῶν τῶν Ἰνδῶν, ἢ ἄλλων ἀγρίων τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἀφρικῆς, ἀπὸ ὠραιοτάτας περιγραφῆς τῆς μεγαλοπρεποῦς φύσεως τῆς Ἀμερικῆς, διηγήσεις τῶν κυνηγιῶν, τῶν πολέμων, τῶν περιπετειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἢ παρευρέθη αὐτὸς ὁ ἴδιος ἢ συνέβησαν εἰς αὐτόν. Ὅλα του σχεδὸν τὰ ἔργα εἶνε πλήρη ἐνδιαφέροντος καὶ δραματικῆς πλοκῆς καὶ μετεφράσθησαν εἰς πολλὰς γλώσσας.

ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΓΟΝΟΥ ΤΗΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΙΡΑΞΩ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ!

Πῶς νὰ πειράξω τὴν μητέρα
Νὰ κάμω νὰ μοῦ λυπηθῇ,
Ποῦ ὄλη νύκτα κι' ὄλη μέρα
Γιὰ τὸ καλὸ μου προσπαθεῖ;

Πῶς ν' ἀρνηθῶ ἢ ν' ἀναβάλω
Ὅ,τι ὀρίζει κι' ἀπαιτεῖ,
Ἄφοῦ στὴν γῆ δὲν ἔχω ἄλλο
Κανένα φίλο σὰν αὐτή;

Αὐτὴ στὰ στήθη τὰ γλυκὰ της
Μὲ εἶχε βρέφος ἀπαλό·
Μ' ἐκάθισε στὰ γόνατά της
Καὶ μ' ἔμαθε νὰ ὀμιλῶ.

Αὐτὴ μὲ τρέφει καὶ μ' ἐνδύνει
Ὅλο τὸν χρόνον ποῦ γυρνᾷ,
Καὶ δίπλα στὴν μικρὴ μου κλίνη,
Σὰν ἀρρωστησῶ, ξαγρυπνᾷ.

Αὐτὴ, σὰν πέσω καὶ χτυπήσω,
Φιλᾷ νὰ γιάνη τὴν πληγὴν,
Αὐτὴ τί πρέπει νὰ ἀφήσω
Καὶ τί νὰ κάμω μ' ὀδηγεῖ.

Πῶς τὸ λοιπὸν τέτοια μητέρα
Νὰ κάμω νὰ μοῦ λυπηθῇ
Ποῦ ὄλη νύκτα κι' ὄλη μέρα
Γιὰ τὸ καλὸ μου προσπαθεῖ;

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΨΑΡΑΚΙ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙ

Μικρὸ ψαράκι μου καλὸ,
Ποῦ παίζεις μέσα 'ς τὸν γιαλὸ,
Πῶς θέλω νὰ σε φθάσω·
Πῶς θέλω νὰ σε πιάσω!

Κ' ἐγὼ σὰν ψάρι ζωηρό,
Πηδῶ καὶ παίζω 'ς τὸ νερό,
Καὶ τὴν στιγμὴν προσμένω
Μὲ χέρι ἀνοιγμένο.

Κοντὰ μου ἦλθες· τί χαρά!
Δὲν θὰ σε πιάσω μιὰ φορὰ;
Ἄ! τώρα δίχως ἄλλο
Στὸ χέρι θὰ σε βάλω.

Πλὴν φρουστ μού ξέφυγες, κακό,
Μὲ τῖναγμα ὀρηκτικό,
Καὶ κάμνεις παιγνιδάκια
Μὲ τᾶλλα τὰ ψαράκια.

Α. Λ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Κοσμᾶς ἀναγινώσκει τὸ μάθημα τῆς Ζωολογίας· ὅταν ἀπήντησε τὴν λέξιν ἡμίονος ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του:

— Πόθεν εἶνε σύνθετος ἡ λέξις ἡμίονος, πατέρα;
— Τόσον εὐκόλον πρᾶγμα δὲν ξεύρεις; ἀπαντᾷ ἡ ἀδελφὴ του Σοφία· νά! ἀπὸ τὸ ῥῆμα εἰμί καὶ ὄνος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Πεταλοῦδας.

Σημ. ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Ὡς τόσο δὲ δὲν ἐπίστευα ποτὲ μου ὅτι μία κέρη εἰμπορεῖ ἀπὸ σοφία νὰ γελῆν . . . μὲ τέσσαρα πόδια.

**

Ὁ μικρὸς Γεωργάκης λέγει εἰς τὸν πατέρα του:

— Μπαμπᾶ!
— Τί εἶνε, Γεωργάκη;
— Ποῖς τὴν κάμνει τὴν βροχὴν, μπαμπᾶ;
— Ὁ Θεός, παιδί μου.
— Ἄ! . . . καὶ γιατί τὴν κάμνει τὴν βροχὴν;
— Γιὰ νὰ φυτρώσουν τὰ χορτάρια.
— Μὰ τότε γιατί βρέχει καὶ 'ς τὴν αὐλὴν μας;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοπολίτου.

— Εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ μπαμπᾶς ἤθελαμε νὰ πάμε 'ς τὴν ἐξοχὴν, ἔλεγε μιαν πρῶταν ἡ Μαρία εἰς τὸν μικρὸν ἀδελφόν της Νίκον.

— Ἀλλὰ δὲν ἐπήγατε ὅμως, εἶπεν ὁ Νίκος.
— Ὅχι· ἀλλὰ πῶς τὸ ξεύρεις σὺ ὅτι δὲν ἐπήγαμε;
— Τὸ ξεύρω, γιὰτὶ ὁ πατέρας μου εἶπε ὅτι θὰ πάμε τὴν Πέμπτην ὅλοι μαζί 'ς τὴν ἐξοχὴν!

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀριστιδίου τοῦ Δικαίου.

**

Ὁ ἰατρὸς διέταξε νὰ τῆς κάμουν τῆς μικρᾶς Σοφίας ὀλίγα λουτρά 'ς τὸ σπῆτι.

Προχθὲς τῆς ἐτοίμασαν τὸ πρῶτον· ἀλλ' ἡ Σοφία μόλις τὸ εἶδε ἤρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ φωνάζη ὅτι δὲν θέλει νὰ κάμῃ λουτρά.

Ἡ μαμά της διὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ βουτήξῃ 'ς τὸ νερὸ χωρὶς κλάματα ἔρριψε ἓνα βῶλον ζάχαρος μέσα.

Καὶ ἀμέσως ἡ μικρὰ λαίμαργος ἐξήτησε νὰ τὴν βάλου μέσα εἰς τὸν λουτήρα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τσατῆς Πελασσῆς.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισών εν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 15^{ης} Αὐγούστου 1883.

Φρ.	Εκ.	Φρ.	Εκ.	Φρ.	Εκ.
282	30	1	75	20	50
5	10	20	50	20	50
1	10	20	50	20	50
2	50	55	20	20	50
5	20	50	20	20	50
1	10	50	20	20	50
1	10	50	20	20	50
10	50	50	20	20	50
1	50	50	20	20	50
7	50	50	20	20	50
7	50	50	20	20	50
1	50	50	20	20	50

Ἐν ὄλῳ μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου 1883 . . φρ. 342 70

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Οἱ ἐκτιμῶντες τὸν σκοπὸν τοῦ «Ταμείου ὑπὲρ τῶν ἀπορῶν ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν» καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ συνεισφέρωσιν εἰς αὐτὸ παρακαλοῦνται νὰ πράξωσι τοῦτο πρὸς τῆς ἡμέρας τῆς ὀρισθείσης ὑπὸ τοῦ 10 ἄρθρου τοῦ Διοργανισμοῦ τοῦ Ταμείου πρὸς διανομὴν τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ὡς βραβείου πρὸς τοὺς ἀριστεύσαντας κατὰ τὰς ἐφετεριακὰς ἐξετάσεις ἀπόρους Ἑλληνόπαιδας.

Ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δύνανται νὰ στέλλωσι τὴν συνεισφορὰν τῶν καὶ διὰ γραμματοσήμευ ἢ χαρτονομίσματος πάσης ἐθνικότητος πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ἀφοῦ μὲ τὸσον ἐνθουσιασμὸν ὑπεδέχθησαν ὅλοι οἱ φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ αὐτῆς, ἀπεφασίσθη νὰ κοσμηθῇ καὶ δι' εἰκονογραφίῶν τὸ παιδικὸν μυθιστόρημα «Εἰς τὴν Θάλασσαν!» τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελέσῃ τὸν τόμον τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας τοῦ ἔτους τούτου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπόφασίς αὐτὴ ἔγενε κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐκδόσεως τοῦ τεύχους τοῦ Ἰουλίου, μὲ τὸ ὁποῖον καὶ ἀρχεται ὁ νέος τόμος, ἀνεβλήθη ἐξ ἀνάγκης ἡ ἐκδοσις αὐτοῦ ἕως ὅτου ἐτοιμασθῶσιν αἱ ἀπαιτούμεναι ξυλογραφαί. Τὸ ἀκούετε λοιπὸν σεῖς, ἀναπόμνησι μικροί, οἱ ὅποιοι καὶ ἡμέραν μὲν γράφετε: «Μὰ πότε τέλος πάντων θὰ ἐκδοθῇ αὐτὴ ἡ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ τοῦ Ἰουλίου; πότε;» Ἴδου πού τὸ λέγω δι' ὅλους: Ἔβλεπε σχεδὸν ἐτοίμη, ἔχει τὸ πρῶτόν της βῆμα εἰς τὸ κατῶφλι τῆς θύρας καὶ θὰ σὰς ἐπισκεφθῇ ἔξαφνα, εἰς τὰς εἰκονίσεις τῆς καὶ μὲ τὸ μυθιστορηματικὰ

τῆς τὸ τὸσον ὥραϊον καὶ τὸσον διδακτικόν, πού εἶνε προωρισμένον νὰ σὰς μαγεύσῃ νὰ σὰς ἐνθουσιάσῃ νὰ σὰς κάμῃ μικροὺς σοφοὺς. Θὰ τὸ ἰδῆτε!

Ὁ Τεῖρος τοῦ Πελάγου ἐντράπη διότι τὴν ἄλλην φορὰν εἶχε μόνον τρεῖς πνευματικὰς ἀσκήσεις λύσει καὶ τὴν ἐφρόντισε καὶ τὰς ἔλυσε ὅλας σχεδόν. Νὰ φιλότιμο παιδί! Εὐγε, φίλε μου. Φίλησέ μου τὸν τὸν ἀγαπητὸν Πρωτόπειρον Μέλισσαν καὶ Ἐλαφρὰν Ἀκατον.

Ἐπίσης καὶ τὸ Ἐρυθρὸν Ῥόδον εἶνε γεμάτο ἀπὸ χαράν, διότι ἔστειλε περισσοτέρας λύσεις αὐτὴν τὴν φορὰν. Καὶ ἐγὼ, μικροῦλάκι μου, εἶμαι περισσότερον εὐχαριστήμενη αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου. Πῶς δὲν εἶδες τὸ ψευδώνυμόν σου, Μικρὰ Δούκισσα! Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ πρῶτον δελτίον τῶν συνεισφορῶν. Παρατήρησε εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Μαΐου σελ. 78 στήλην δ' καὶ θὰ τὸ εὕρῃς.

Πολὸν εὐγενὲς παιδί καὶ πολὺ φιλομαθὲς αὐτὸς ὁ Μάβερθερ. Καὶ ὁ διδάσκαλός σου, φίλε μου, εἶνε παρὰ πολὺ ὑποχρεωτικὸς νὰ σοῦ λέγῃ ὅτι εἶδε εἰκόνας τῶν κατοίκων τῆς Κάπρης εἰς ἓνα ἱταλικὸν περιοδικόν, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ἢ Τερεζίνα εἶνε πολὺ καλλίτερη τὴν εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ!

Ἄ! πῶς περνᾷς λοιπὸν ἀπὸ πουλαρικὰ ἐκεῖ στὴν ἐροχί, στὸ Μπλάκπουλ, Πορηρὰ Ἀλεποῦ; κάμνεις ἐφόδους εἰς τοὺς ὄρνιθῶνας; Γράφε μου συχνά, σὲ παρακαλῶ, καὶ φίλησέ μου τὴν μικρὰν Ἀλεξάνδραν Βικτωρίαν.

Καὶ σύ, Μέλισσα τῆς Ἰθάκης, τὸρα πού ἤρχισες νὰ μοῦ γράφῃς, δὲν θὰ μοῦ γράφῃς συχνά; Τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ὥραϊον, Θεόφραστε· καὶ δύνασαι νὰ τὸ φέρῃς διότι δὲν ἔχει ἄλλον κύριον· αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις σου ὅμως δὲν μοι ἤρσαν. Στείλέ μου ἄλλας.

Ἦσο λοιπὸν ἀσθενῆς, Ἰωάννα; Καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα οὔτε εἶδον· φαντάσου! Τὸρα εἶσαι καλά;

Πολὺ ἀρέσει ἡ μετροφορσύνῃ σου εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, φίλη Κυράτσα Πεταλίτσα, καὶ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἐπιθυμῶ νὰ σὲ γνωρίσῃ. Θὰ τῆς τὴν ἀρνηθῆς λοιπὸν αὐτὴν τὴν χάριν;

Ἄν μ' ἐλησμόνησεν ἡ Λιδὸν τί πταίει αὐτὴ; Τὸ καλοκαίρι πταίει πού δὲν ἀφίνει τὴν Λιδὸν νὰ μὰς ἐπισκεφθῇ. Τὸρα ὅμως πού ἔπερασε σχεδὸν τὸ καλοκαίρι, θὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐνθυμηταί πάλιν τὴν φίλην της ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Δὲν εἶνε ἀληθές, ποθητὰ Λιδὸν, ὅτι θὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ τὸρα; Ἐπὶ τὰ σεβάσματα μου εἰς τὸν καλὸν μπαμπά σου, σὲ παρακαλῶ, καὶ φίλησέ μου τὴν Ἐλένην καὶ τὴν Ἐριφίλην. Γιατί δὲν μοῦ γράφουν καὶ αὐταί;

Δὲν σὲ λησμονῶ, φίλε μου Ζωσιμά, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἀπήντησα ἐπὶ ἄλλην φορὰν, διότι ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου ὅταν ἐτυποῦτο τὸ φύλλον. Πῶς γίνεται νὰ μὴ σὲ ἀγαπῶ ὅσον καὶ τοὺς ἄλλους φίλους μου, ἀφοῦ ὅλους σὰς ἀγαπῶ ἔξοχα;

Ποῖα νὰ εἶνε ἀρά γε αὐτὴ πού μοῦ γράφει ἐκ Πειραιῶς νὰ εἶπω εἰς τὸν διανομέα μου νὰ τῆς πηγαίνῃ τὸ φύλλον εἰς τὴν νέαν κατοικίαν των κατὰ τὸ τέλος τῆς οδοῦ Ἀφροδίτης; Ἐλησμόνησε νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐπιστολήν της. Τόση ἀπροσεξία!

Καὶ πράγματι καλὰ τὸ παρετήρησες, Μικρὰ Πεταλοῦδα· πρὸ τούτου καιροῦ δὲν φαίνονται ὁ Ραταπλὰν καὶ ὁ Φωτοβόλος Ἀσπὴρ· τί νὰ γίνονται! Δὲν ἔπαυσαν μὲν νὰ εἶνε φίλοι μου, ἀλλὰ ποῖς ἔξυρει τί σπουδαίας ἀσχολίας θὰ ἔχουν γιὰ νὰ μὴ μοῦ γράφουν.

Ἀφοῦ εἰς τὸν ἔνατον διαγωνισμὸν δὲν ἠδυνήθης νὰ λάβῃς μέρος ἕνεκα τοῦ ταξιδίου σου, Ποικιλανθίς, νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν δέκατον, τὸν ὁποῖον προσεχῶς θὰ προτείνω; Ναί;

Ἴδου ὅτι σήμερον μανθάνουν ὅλοι οἱ φίλοι μου ὅτι εἰς τὴν Κύπρον εὐρίσκειται εἰς συνάδελφός των, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ μακρὺ ψευδώνυμον Δημητράκης Κουκουκοῦ Πετεϊραράκης.

Ἐγὼ δὲν δυσαρεστοῦμαι, Κόδρε, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα χαρῶν πολὺ ὅταν ἔνεκα τῆς μελέτης του δὲν εὐρίσκη τις ἐκ τῶν φίλων μου τὴν εὐκαιρίαν νὰ μοῦ γράφῃ συχνά· ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι πράγματι εἶνε αἰτία τῆς μελέτης του δὲν μοῦ γράφει. Σὺ λοιπὸν ἀφοῦ ἐπιβίβασθης εἰς τὴν τρίτην τάξιν τοῦ Γυμνασίου μὲ τὸν βαθμὸν λίαν καλῶς (5) θὰ πῆ ὅτι ἔκαμες γερὴν μελέτην, ὅχι παιζε γέλασε! Σὲ συχαίρω, φίλε μου, καὶ σοῦ εὐχομαι τοῦ χρόνου νὰ προβιθασθῇς μὲ τὸ Ἄριστα, εἰς τὴν τετάρτην τάξιν.

Μπᾶ! πῶς σὰς ἤθην αὐτὴ ἡ ἰδέα ὅτι δὲν θέλω νὰ δημοσιεύω τὰ ψευδώνυμά σου μεταξὺ τῶν λυτῶν, Ἰλιάς τοῦ Ὀμηροῦ καὶ Λευκῆ Περιστερᾶ; Θέλω καὶ παρὰ θέλω εἶνε μάλιστα μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας μου εὐχαριστίας νὰ δημοσιεύω τὰ ὀνόματα ἢ τὰ ψευδώνυμα τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. Στείλετέ μου λοιπὸν!

Μὰ παιδί μου, Ἀτρόμητε Κυναίγειρε, πῶς ἔχεις τὴν ἀπαιτήσιν νὰ σοῦ ἀπαντᾷ δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς μου, ἂν μοῦ ἤρσαν ἢ ὅχι αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις; καὶ ἂν δὲν μοι ἤρσαν νὰ σοῦ εἶπω διὰ ποῖον λόγον δὲν μοῦ ἤρσαν καὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς σὺ ὅτι κακὰ ἔκαμα νὰ μὴ μοῦ ἀρέσουν καὶ ὅτι εἰς σὲ ἀρέσουν περισσότερον αἱ ἰδικαί σου πού δὲν μοῦ ἤρσαν, παρὰ ἐκεῖναι μερικῶν ἄλλων αἱ ὁποῖαι μοῦ ἤρσαν καὶ τὰς ἐδημοσίευσας, καθὼς ἡ τοῦ Κύματος, τοῦ Ἐρυθροῦ Φιττακοῦ, κλπ. Καὶ ἂν ἀπεφασίζαν ὅλοι οἱ μικροί μου φίλοι, ὅπως σὺ, νὰ μοῦ ζητοῦν, διὰ παρημοίας ὑποθέσεις νὰ τοῖς ἀπαντᾷ δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς μου, δὲν ἔννοεῖς ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴ κάμνω ἄλλο

τίποτε παρὰ νὰ γράφω ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὅλην τὴν νύκτα καὶ πάλιν νὰ μὴ προφθάνω νὰ ἀπαντῶ εἰς ὅλους; Ἐπιθυμῶ λοιπὸν σὺ νὰ εὐρεθῇ ἡ φίλη σου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰς αὐτὴν τὴν δυσάρεστον θέσιν; ὅχι βεβαίως! καὶ οὔτε ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ εὐρίσκω καιρὸν νὰ σὰς ἐπισκεπτόμαι καὶ δι' αὐτὸ ἀπ' ἀρχῆς τὸ διεκλήρωσα καὶ τὸ ἐπανέλαβα ὅτι ἐγὼ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ δὲν ἀπαντᾷ δι' ἰδιαιτέρον ἐπιστολῶν εἰς τοὺς μικροὺς μου φίλους.

Βέβαια, Μικρὲ Μάρτι, καὶ ἐγὼ αὐτῆς τῆς ἰδέας εἶμαι. τὸ Γυμνάσιον δὲν εἶνε παιζε γέλασε· καὶ ὅταν μάλιστα κανεὶς ἐμβαίνει μετὰ τὸ Ἄριστα τοῦ, ὅπως σὺ, θὰ πῆ ὅτι εἶνε παιδί μὲ γερὸ κεφάλι. Τὸρα δὲν μένει ἄλλο, παρὰ νὰ ὄγῃς ἐπίσης μὲ τὸ Ἄριστα ὅπως ἐμῆθης· καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃς, διότι ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ εἶσαι πάντοτε ἐπιμελής. Τὸ νέον ψευδώνυμόν σου δὲν μ' ἀρέσει. Αὐτὸ πού ἔχεις εἶνε πολὺ ὥραϊον. Γιατί τ' ἀλλάξεις;

Καὶ ἐγὼ συμφωνῶ μαζί σου, φίλε μου Ζῶη, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ στείλλῃς καλλιτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ ὀλιγώτερον γνωστάς.

Πολὺ εὐγενὴς καὶ πολὺ ὑποχρεωτικὴ ἡ Ἀπτερος Νίκη. Σὲ εὐχαριστῶ, φίλη μου, διὰ τὴν ὥραϊαν σου ἐπιστολήν· πολὺ ἐχάρην διότι τόσον ὥραϊα διασκεδάσεις ἔς τὴν ἐξοχή. Ἄνερωσε τὸρα ἡ μαμά σου, Γέροντ Κηπουρέ; Σὲ συχαίρω, ἀφοῦ ἡ ἀσθενεία της σὲ ἔκαμε νὰ παραμελήσῃς πρὸς καιρὸν τὴν μετ' ἐμοῦ ἀλληλογραφίαν σου.

Ἀσπασμοὺς στέλλει τὸ Ἄρθος τῶν Λειμώνων εἰς τὴν Μικρὰν Σεισοῦρηθραν καὶ Μικρὰν Μέλισσαν, τὸ Ἐρυθρὸν Ῥόδον εἰς τὴν Μικρὰν Χρυσολίδα ἣτις ἐπίσης ἀσπάζεται τὸ Ἐρυθρὸν Ῥόδον, ὁ Ἀτρόμητος Κυναίγειρος εἰς τὸν Μαραθανομάχον, ἡ Ἐλαφρὰ Ἀκατος εἰς τὴν Μικρὰν Μέλισσαν, ἡ Μικρὰ Πεταλοῦδα εἰς τὸν Διαλάμποντα Ἀστέρα μὲ τὰ συχαρητήριά της, ἡ Γραία Ἀρθε εἰς τὴν Ἑλληνικήν Σημαίαν, καὶ τὸ Ἐδοσμον Ἄρθος εἰς τὸν Μικρὸν Λεμβοῦχορ.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσπάζεται τοὺς φίλους της Ὑψηλόφρονα Δαναόν, «Δ. Μ. κελ.» τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ νὰ στείλῃ ἄλλα ἀνιγμάτια, Κυπριακὸν Ἀστέρα μὲ τὰ ἀδελφάκια του, Ἀριστείδην τὸν Δίκαιον, Κωνσταντῖνον Παντοσίτην, Ὀρφέα, Ἀλέξαν. καὶ Χαρίκλειαν Μπόλου, Στρ. Σαριγιάννην, Φιλελεύθερον Ἑλληνα, Μικρὰν Χρυσολίδα, Κ. Τροχάρην, Ἰούλιον Καίσαρα μὲ τὴν Ἐρηνοῦλά του, Κ. Γ. Ἰωαννίδη, Μικροῦλαν Τραλαῖ, Τσάτσαν Γελαστήν, Παρδώραν, Ἰερολοχίτην, Κροκόπεπλον Ἠὸ, Μακεδονικήν Φάλαγγα, Σιφίαν, Ῥόδον τῆς Ἑλλάδος, Ἐλαφρον τῶν Δασῶν, Στακοπέπελην, κλπ. κλπ.

Τρεῖς φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, αἱ φιλόμουσοι νεάνιδες Μαρία Βουσκουδάκη, Φανὴ Κοκκίδου, Ζωὴ Σέκερη καὶ δύο ἄλλαι φίλαι των, ἡ Ἄννα Καραλιθάνου καὶ Εὐαγγελία Παπαμυῶλη μετέφεραν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τὸ ὥραϊον διηγήμα «Λουδοβίκος καὶ Παῦλος» τὸ ὁποῖον πωλοῦσιν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐκπράζει καὶ εἰς τὰς πέντε τὰ θερμὰ καὶ εὐχαιρῆτικὰ συχαρητήριά της διὰ τὴν εὐγενὴ καὶ ἀξιωματικὴν πράξιν των.

Τί γίνεται τὸ Ἰορ καὶ ἡ Ἀλόη καὶ τὸ Ἄν μ' εἰρηγ; Πῶς δὲν μοῦ ἔγραψαν τόσον καιρὸν;

Ἀλήθεια! τὸ βλέπω ὅτι εἶσαι ὀλιγον ὀκνηρὰ, μικρὰ μου Εὐαγρία Ν. ἀλλὰ μὴ φοβέσαι, δὲν σοῦ θυμῶν· ἀφοῦ μοῦ λέγεις ὅτι ἐγὼ σὲ ἔκαμα νὰ ἀγαπᾷς τὸρα τόσον πολὺ νὰ ἀναγινώσκῃς, ἐνὸς πρώτα οὔτε ν' ἀνοίξῃς βιβλίον εἶχες ἐπιθυμίαν, ἐλπίζω ὅτι θὰ εἰμπορέσω σὲ λίγο νὰ σὲ κάμω νὰ ἀγαπᾷς ἐπίσης καὶ τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ μὴ εἶσαι πλέον τεμπέλα.

Παῖζε, ἀγαπητή μου Ἑλληνική Σημαία, παῖζε, καὶ

Όταν δὲν ἔχῃς τίποτε καλλίτερον νὰ κάμῃς γράφει μου καὶ ἐμένα καμμίαν ἐπιστολήν.

Χωρὶς ἄλλο, παιδιά μου, θὰ μὲ κάμειτε νὰ χάσω τὸν νοῦν μου, ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ μὲ βασανίζετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Τὸ λέγω εἰς σᾶς πού μοῦ ἐστείλατε πνευματικὰ ἀσκήσεις καὶ ἐννοεῖτε νὰ εἰπῶ εἰς τὸν καθένα χωριστὰ διὰ ποῖον λόγον δὲν τὰς ἐδημοσίευσα. Τὸ εἶπα χίλιας φορὰς, ὅτι ὅσας δὲν δημοσιεύω θὰ 'πῆ ἢ ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν, ἢ ὅτι τὰς ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοτε, ἢ ὅτι δὲν μοῦ τὰς στέλλετε ἐν τάξει, δηλαδὴ γραμμένας σὲ χωριστὸ χαρτί μὲ τὰς λύσεις των καὶ μὲ τὴν ὑπογραφήν σας

καὶ τὸ ψευδώνυμόν σας. Ποῦ νὰ κάθωμαι νὰ λέγω ὅσων καθένα καὶ τὸν λόγον πού δὲν τὰς ἐδημοσίευσα! Πρῶτον δὲν ἔχω θέσιν καὶ δεύτερον φαντασθῆτε τί ἀνοση θὰ ἦτο ἡ ἀλληλογραφία μου, ἂν ἐγέμιζε μὲ τοιαύτας ἀπαντήσεις! Τὸ φρονιμώτερον εἶνε, ὅταν δὲν βλέπετε δημοσιευμένας ὅσας μοῦ ἐστείλατε, νὰ μοῦ στέλλετε ἄλλας, φροντίζοντας νὰ εἶνε καλλίτεραι ἀπὸ τὰς πρώτας, καὶ ἐστὲ βέβαιοι ὅτι μὲ καύχημά μου καὶ μὲ χαρὰν θὰ τὰς δημοσιεύω ἐγώ. Ἄλλως θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ μὴ δέχωμαι πλέον ἀπὸ κανένα πνευματικὰ ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, γιὰ νὰ λείψουν τὰ παράπαν! Ὅσα σᾶς ἀρέσῃ τότε;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

122. Ἑλλητισύμφωνον. *δ—*α—*ο—*ι—*η—*α—, *υ—*ι—*ά—*ω—*ί—*ω—*ου—εἴ—*ε—*ο—*ύ—αι—*ι—*ό—*ό—*ω—*α—*αι—*δ—*α—*η—*αι—*ω—*α—*ου—*η—*α—*ι—*δ—*α—*α—*α—*ι—*ω—*η—*α—*ε—*ε—*η—*ε—*ι—*ο—*η—*η—*

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. 1. Καραμπέτη.

123. Φωνηεντόλιπον. *—*π—*ν—*β—*λ—*π—*τ—*ν—*τ—*ν—*ρ—*τ—*κ—*ν—*ν—*θ—*ρ—*π—*π—*μ—*κ—*ρ—*ν—, *λλ—*δ—*ν—*τ—*λ—*μ—*ν—*σ—*λ—*θ—*σ—*τ—*ν—.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ καρδινάλιου Ρισελί.

124. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἀντανύμια, τὸ δεύτερόν μου μέτρον τῆς γῆς, τὸ τρίτον μου ζῶον, τὸ σύνολόν μου ὄνομα ἀρχαίας βασιλείας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλαργῆς Ἀκάτου.

125. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεά, τὸ δεύτερόν μου ἄβρον, τὸ τρίτον μου μέσον ἀσφαλείας, τὸ σύνολόν μου ὄνομα σωτήρος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἑρακλείου.

126. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἄγγριον θηρίον, τὸ δεύτερόν μου εἶνε γράμμα, τὸ τρίτον μου φέγγει, καὶ τὸ σύνολόν μου εἶνε ἀρχαῖος ἥρωας βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Γ. Περάκη.

127. Συλλαβόγραφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου γράμμα, τὸ τρίτον μου εἶνε νῆσος καὶ τὸ σύνολόν μου τετράποδον.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίκας Τζαναῆ.

128. Λεξιγραφος.

Ἄκέραιος, τετράποδον μὲ βλέπεις ὅτι εἶμαι
Καὶ νῆσός τις, ἀκέφαλος, εἰς τὸ Αἰγαῖον κείμει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοπολίτου.

129. Λεξιγραφος.

Χώρα εἶμαι, ἀλλὰ τίς;
Μὴ εἰς χάρτην μὲ ζητεῖς;
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς
Ἄ! ὅποια τότε ὄψις,
Ἐχὼ ἕνδεκ' ἀδελφάς
Καθ' ἡμέραν μᾶς μετράς.

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφ. Κ. Παπαναστασίου.

130. Λεξιγραφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης, εἶμαι ποταμὸς Ἀσίας.
Ἄν δὲ κεφαλὴν μεῦ θέσης

Καὶ τὸν τόνον μεταθέσης
Γίνωμ' ὄρος Θεσσαλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Θεοδοσιάδου.

131. Λεξιγραφος.

Μὲ φέρει ὑπερήφανα τὸ κάθε παλληκάρι
Μισὸ ἂν μείνω, περπατῶ καὶ βόσκω ὅτ' οὐ κελλάρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Κυναγιτίρου.

132. Λεξιγραφος.

Ἄπὸ συριγμὸν ἀρχίζω, συριγμὸς μὲ τελευτῶ
Ἐὰν παύσω νὰ συρίζω, δὲν μ' εὕρσκεῖς; Ἐλα δά!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σίλαου.

133. Ἐρώτησις. Ποῖοι εἶνε οἱ δύο ἐκεῖνοι ἀριθμοὶ οἱ ὅποιοι γίνονται ἀμφότεροι ἴσοι, ἂν ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀφαιρέσης μίαν μονάδα καὶ τὴν προσθήσῃς εἰς τὸν πρῶτον, ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀφαιρέσης μίαν μονάδα καὶ τὴν προσθήσῃς εἰς τὸν δεύτερον, γίνονται ὁ δεύτερος διπλάσιος τοῦ πρώτου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος τοῦ Βοναπάρτου.

134. Ἀπροσδόκητον. Διατί ἡ Εὐὰ ἐδάγκασε τὸ μῆλον;

Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Ε. Σκόδου.

135. Γρῆφος. Ὅσοι μὴ σείσετε Ρ. Μ. ποιεῖ σῦς.

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Β. Πανταζῆ.

136. Γρῆφος. Φιλεῖς; Εὐ, τοῖχου συκέα! τοῖχους οἶνω αὐτὸς εἰς Θ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάν. Βαθανάκη.

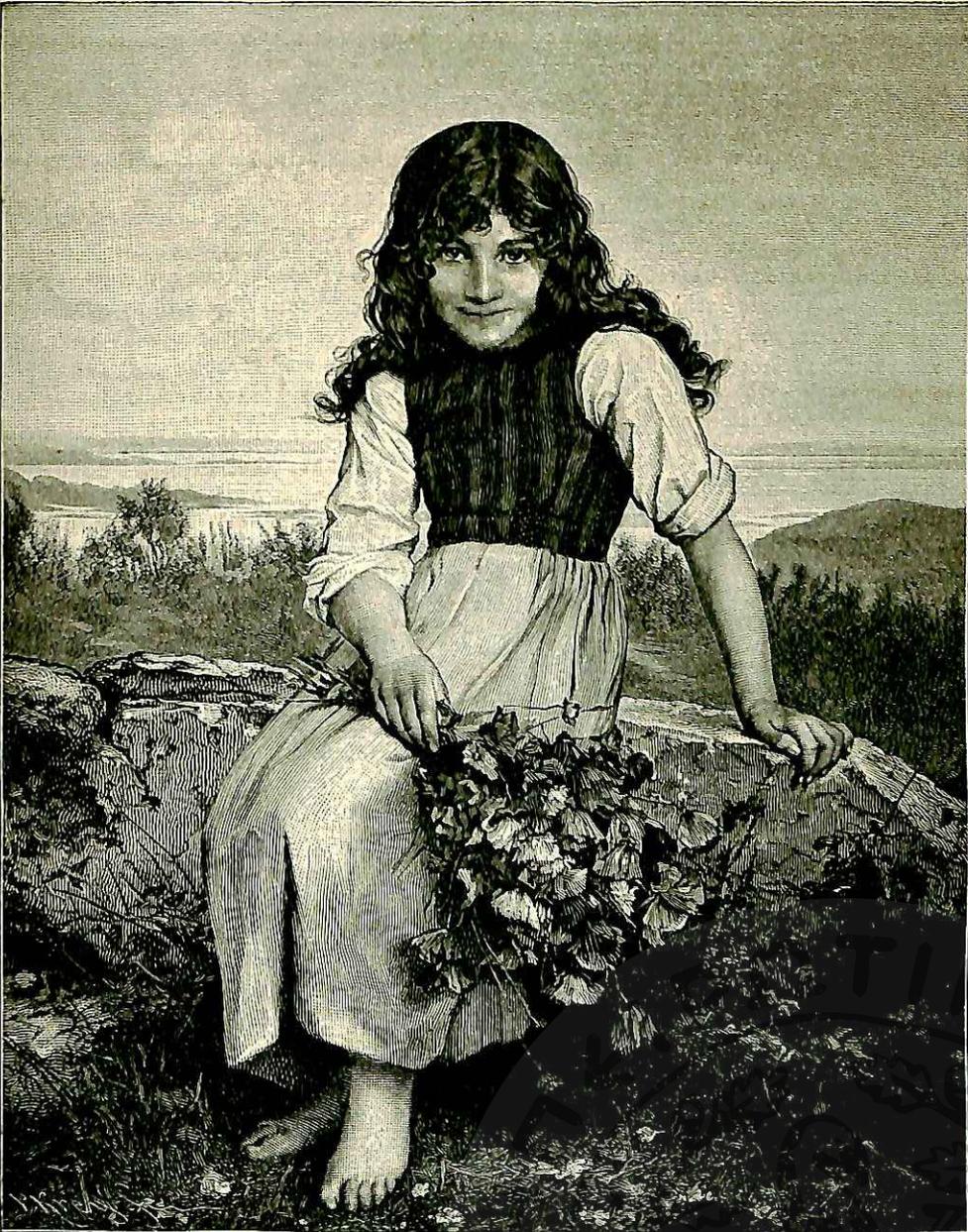
Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

137. Question drôlatique.

Pourquoi est-il dangereux de monter à cheval de selle quand il pleut?

ΛΥΣΕΙΣ

109. Τὸν καλὸν ἄνθρωπον ὁ χρόνος δεικνύει μόνον, τὸν δὲ κακὸν δύνασαι νὰ γνωρίσῃς εἰς μίαν ἡμέραν. — **110.** Ὁ—νυξ. — **111.** Αὐστρία. — **112.** Ρωμύλος. — **113.** Σερῖφος—Ἐριφος. — **114.** Ἔτος—ἀετός. — **115.** Βρώμη—Ρώμη. — **116.** Μερικὰ δένδρα ὅταν τὰ κλαδεύουν. — **117.** Ἡ στάμνα. — **118.** Σοφὸν τὸ σαφές. — **119.** Ἄλαλα. — **120.** Ἡ λέξις Μέση. — **121.** C' est que l'un et l'autre ne peuvent exister sans levain (sans le vin).

Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ (Ἰδε σελ. 141)

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Εἰς πολλὰ μικρὰ χαμόσπητα μακρινῶν συνεικιῶν καὶ στενῶν δρομίσκων, ἄμα ἀρχίσουν αἱ ψυχραὶ τοῦ Σεπτεμβρίου τὰ μικρὰ παιδιά λέγουσιν εἰς τὴν μητέρα των: — Μάνα, ἀρχίσαι νὰ κρυθῶν, τὸ καλοκαίρι ἐπέ- ρασε πειά, τὰ ρούχά μου εἶνε ψιλὰ δὲν θὰ μοῦ κά- μῃς χονδρὰ ρούχα;

Καὶ ἡ μάνα, ἢ ὅποια ἴσα ἴσα ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσυλλογίζετο ὅτι ἤρχισε νὰ τῆς κρυθῆν τὸ παιδάκι τῆς, ἀνοίγει τὸ ξύλινον καὶ χρωματιστὸν κιβώτιόν τῆς, παρατηρεῖ μὴπως ἔμεινε τίποτε ἀπὸ τὸν περισυ- νὸν χειμῶνα, κανένα φορεματάκι πού νὰ εἰμπορῆ νὰ φορεθῆ καὶ φέτος, κανέν ζευγάρι κλιτσίτσαις πού νὰ κρατοῦν ζεστὰ τὰ ποδαράκια τοῦ παιδιοῦ τῆς

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἄδελφοποιήσις τῶν Ἰωάν. τῆς Γῆς. — Ἄνθος τῶν Λεωμῶν 12. — Ἄπτερος Νίκη 7. — Βλάγος Χρ. 4. — Δαυαλέη Ἀργυρῆ 13. — Δημητράκης Κουκουκοῦ Πετιναράκης 6. — Ἐκτωρ ὁ Τριῶν 4. — Ἐλαργῆ Ἀκάτου 11. — Ἐλικωνιάς Παρθένος 9. — Ἐπιφανίου Ἀλέξος 9. — Ἐυθερὸν Ρόδου 8. — Ζαλῆς Παντ. Γ. 13. — Ζωὴς Λεωνίδας Χ. 10. — Θεοδοσιάδου Ἀγγελικῆ 7. — Θεόφραστο: 11 — Πηλᾶς τοῦ Ὀμήρου 7. — Ἰωαννίδης Κωνστ. Γ. 9. — Καλλιπὴρ κἀδὴ Ἰωάννα 9. — Κασσαβούρης 14. Σ'. — Κασσωρόπουλος Δ. Ν. 2. — Κόδρος 12 καὶ 7. — Κοσμοπολίτης 6. — Κόσσωρος τῶν Μηλεῶν 9. — Κοταρίδης Α. 4. — Λευκὴ Περιοστὴρ 8 καὶ 7. — Μακεδονικὴ Νέστις 12. — Μάυερδε 4. — Μίγας Ναπολέον Βοναπάρτης 11. — Μίλισσα τῆς Ἰθάκης 2. — Μικρὰ Α. 4. — Μικρὰ Χρυσάλλης 8 καὶ 5. — Μικρὸς Φιλόσοφος 2. — Μπῆλου Ἀλέξ. καὶ Χαριτίκεια 6. — Μυριακόπουλος Ι. Δ. 4. — Μυριμίδων 7. — Ὀρ. Πεταλοῦδα 9. — Πανδώρα 13. — Πανταζῆς Ἀθ. Β. 3. — Παπαλεωνάρδου Δηροσθ. 3. — Πάσσαρη Ἀλεξάνδρα 7. — Πλοίαρχος Κορκοράν 6. — Ποικιλανθὸς 4. — Ποσειδῶν 4. — Πρωτόπαιρος Μίλισσα 11. — Σαργιάνης Γ. 1. 4. — Σαργιάνης Στρ. Δ. 3 καὶ 5. — Σπρίνης Ἰωάν. 9. — Τζαναῆ Μαρίκα 7. — Τερρ. οὐ Πελάγους 11. — Ἰψηλόφρον Δαναὸς 5. — Φιλελιθέρος Ἑλλην 16 καὶ 10. — Χατζηδημητρίου Κωνστ. Ν. 6. — Χίων 7.

ὅταν θὰ πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον, ἢ ὁ κοῦκος πού τοῦ ἀγόρασε τοῦ μικροῦ της πέρυσι ὁ νοννός του.

Καὶ ἐβγάξει ἐν πρὸς ἐν τὰ φορέματα ἐκ τοῦ κιβωτίου, καὶ ἐξετάζει τὸ καθὲν καὶ σκέπτεται.

Ἐπὶ τέλους μένει εὐχαριστημένη, σηκώνεται καταχαρούμενη.

— Νὰ τί θὰ κάνω· θὰ χαλάσω τὸ παλῆθ' ἐπανωφόρι τοῦ Μανώλη (τοῦ ἀνδρός της) καὶ θὰ τοῦ τὸ κάνω πανταλονάκι καὶ γελεκάκι, θὰ τοῦ μπαλώσω λιγάκι τὸ ἐπανωφοράκι του εἰς τοὺς ἀγκῶνας, ὁ κοῦκος του φορεῖται ἀκόμη, τοῦ διορθῶν καὶ ἓνα δυὸ ζευγάρια κάλτσαις καὶ ἔτσι ὁ Μιχαλάκης μου (ὁ υἱός της) δὲν θὰ κρυώνει πειά, τὸ παιδί μου.

Καὶ πραγματικῶς ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας τσοῦπ! μίᾳ ἐλόκληρη φορεσιᾷ παρουσιάζεται ἐμπρὸς εἰς τὸν Μιχαλάκη, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν φιλεῖ ὅπως καὶ τὴν μάνα του, τὴν καλὴν τοῦ τὴν μάνα πού τὸν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ καὶ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ κρυώσῃ.

*

*

Ἄλλὰ εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ μαρμάρινα σπήτια τῶν μεγάλων δρόμων, μέσα ἀπὸ τὰ ὅποια ἀκούει τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τοῦ κλειδοκυμβάλου ὁποῖος περνᾷ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά των, ἅμα ἀρχίσουν αἱ ψυχραὶ τοῦ Σεπτεμβρίου τὰ πλούσια παιδιά πρὶν νὰ προφθάσουν νὰ κρυώσουν ἀκόμη τὰ ἔχουν καὶ κομψὰ καὶ ὠραῖα, καινούργια τὰ χειμωνιάτικα των φορέματα.

Καὶ ἡ Ἀγλαία, ἡ ὁποία ἔχει πλούσιον πατέρα, δίχως νὰ εἶπῃ εἰς τὴν μητέρα της ὅτι κρυώνει, δίχως νὰ σκύψῃ ἢ μαμά της μέσα εἰς κανὲν ξύλινον καὶ χρωματιστὸν κιβώτιον, δίχως νὰ χαλάσῃ κανὲν παλαιὸν ἐπανωφόρι, δίχως νὰ ἐμβαλώσῃ τρυπημένους ἀγκῶνας, ἢ εὐτυχῆς Ἀγλαία, θὰ ἔχῃ τὴν φορεσιάν της, καὶ ποῖαν φορεσιάν! Ἐπῆγε μίαν στιγμὴν ἢ μαμά της εἰς τὰ ἐμπορικά, ἠγόρασε μερικὰς πηγῆεις μάλλινον χρωματιστὸν ὕφασμα δύο εἰδῶν, τὸ ἔστειλε μὲ τὸ παιδί τοῦ ἐμπορικοῦ εἰς τὴν μοδίστραν καὶ ἐπῆγε μὲ τὴν Ἀγλαίαν της νὰ τῆς πάρῃ μέτρον.

*

*

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα ἢ μητέρα της Ἀγλαίας μὲ τὴν κόρην της ἐπῆγεν εἰς τὴν μοδίστραν, τὴν κυρίαν Ἐλένην, διὰ νὰ τῆς προβάρῃ τὸ φόρεμά της. Ἐμβαίνουν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πρόβας, ὅπου δοκιμάζουν τὰ φορέματα· ἢ μητέρα κάθεται εἰς τὴν πολυθρόναν, ἢ Ἀγλαία φορεῖ τὸ τρυπωμένον ἀκόμη φόρεμά της, ἢ δὲ κυρία Ἐλένη, ἐμπρὸς εἰς ἓνα καθρέπτην, τὴν παρατηρεῖ μὲ προσοχὴν, τὴν γυρνᾷ ἀπ' ἐδῶ, τὴν γυρνᾷ ἀπ' ἐκεῖ· μαζεύει κάπου, ἀνοίγει κάπου καὶ βάζει καρφίτσαις· ἔπειτα τῆς φορεῖ καὶ τὸ ἐπανωφοράκι της. Ἡ Ἀ-

γλαία βλέπει εἰς τὸν καθρέπτην καὶ εἶνε κατασκευασμένη.

— Καλέ, τί ὠραῖα πού μοῦ πάγει καὶ τὸ φόρεμα καὶ τὸ ἐπανωφοράκι! λέγει μὲ τὸν νοῦν της· ὅτι μεθαύριον θὰ κρατῶ καὶ τὸ μανσονάκι μου θὰ εἶμαι μὴν τρέλλα! μὴν τρέλλα!

Καὶ σκύπτει καὶ κυττάζει τὴν ἐνδυμασίαν της· Ὁ νοῦς τῆς Ἀγλαίας τρέχει εἰς τὰς ὠραίας διασκευάσεις πού κάμνουν κάθε χειμῶνα, εἰς τὰς ἐσπερίδας πού τὰς προσκαλοῦν καὶ περνοῦν τόσο ὠραῖα ἐνῶ τὰς περιμένει κάτω εἰς τὴν θύραν ἢ ἀμαξά των, καὶ καταβαίνουν κουκουλουμένα εἰς χονδρὰ ἐπανωφόρια καὶ χώνονται μέσα καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὸ σπήτι των τὰ μεσάνυκτα· ὅπου τρέχει ὁ νοῦς της εὐτυχίαν ἀπαντᾷ, διότι ὅλη της ἢ ζωὴ εἶνε γεμάτη θωπεῖας καὶ περιποιήσεις, διότι εἶνε εὐτυχῆς ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐγεννήθη, διότι δὲν εἰξεύρει τί θὰ εἶπῃ δυστυχία.

Καὶ ἐνῶ καμαρόνει τὸ κομψὸν της σῶμα μέσα εἰς τὸν καθρέπτην, ὁ νοῦς της τρέχει, τρέχει εἰς τὰς διασκευάσεις της ὅπως ἢ πεταλοῦδα μέσα εἰς εὐώδη ἄνθη...

*

*

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν σπαρακτικὰ κραυγαὶ μικροῦ κορασίου ἠκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα καὶ κατόπι ἀπ' αὐτὰς μίᾳ χονδρῇ φωνῇ ἐφώναζε:

— Μοῦκλεψε ἓνα ζευγάρι καλτσοδέταις! μοῦκλεψε ἓνα ζευγάρι καλτσοδέταις!

Ἡ κυρία Ἐλένη ἐπετάχθη ἀμέσως ἔξω.

— Τί τρέχει, κύριε, τί θέλετε καὶ φωνάζετε ἔτσι εἰς τὸ κατάστημά μου; εἶπε πρὸς ἓνα ἄνθρωπον ἕως σαράντα ἐτῶν, μὲ χυδαῖαν φυσιογνωμίαν, δίχως καπέλλο εἰς τὸ κεφάλι, ἐξωμάνικον, μὲ γελέκο μόνον, μὲ ποδιὰν εἰς τὴν μέσην, ὑψηλὸν ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε ἐν κοριτσάκι ἀπὸ τὸ φουστανάκι του καὶ ἐφώναζε:

— Μοῦκλεψε ἓνα ζευγάρι καλτσοδέταις! μεταξωταῖς καλτσοδέταις!

— Τί λέτε, κύριε; ἢ Ἐλενίτσα νὰ κλέψῃ καλτσοδέταις; αὐτὸ εἶνε τὸ πειθὶ τίμιον κορίτσι πού εὐρισκεται. Ἐλενίτσα, μὴπως ἤπηρες τίποτε καλτσοδέταις;

— Ἐγώ;... νὰ πάρω καλτσοδέταις; εἶπε μὲ ἀναφυλητὰ τὸ δυστυχὲς πλάσμα... ἐγὼ κλέφτικος εἶμαι;... τὸ πρῶτ' πού μ' ἔστειλατε νὰ πάρω μπιρσίμι ἦταν ἐπάνω εἰς τὴν μούστρα... ἢ καλτσοδέταις... μὰ δὲν ταῖς ἀγγίξα... καὶ τώρα πού μ' ἔστειλατε γὰρ κουμβία εἰς τοῦ Βουγᾶ... μ' εὐρήκα ἔς τὸ δρόμο... αὐτὸς... καὶ μ' ἔφερε... εἰς τὴν φυλακὴν... καὶ ἐφώναζε... ἔς τὸ δρόμο... πῶς τοῦκλεψα... ταῖς καλτσοδέταις... ἐγώ... καὶ ἅμα ἐπέστρεξα ἐμπρὸς ἔς τὴν πόρτα... ἔτρεξα καὶ ἐμβήκα μέσα... καὶ αὐτὸς μ' ἐκυνήγησε... ἔς τὴν σκάλα...

Δὲν εἰμποροῦσε πλέον νὰ εἶπῃ λέξιν· τὰ δάκρυα ἐπιγίαν τὴν φωνὴν της· ἐν ἀπὸ τὰ κοράσια τῆς ἔδωκε νὰ πῆ ὀλίγον νερὸ διὰ νὰ περάσῃ ἢ τρομάρα της.

— Τ' ἀκούτε, κύριε; εἶπεν ἢ κυρία Ἐλένη, δὲν ἐκλεψε τίποτε· εἶνε ἐντροπὴ καὶ ἀμαρτία νὰ βατανίζετε ἔτσι ἓνα ἄθῳο κορίτσι!

— Ἀθῳο! εἶπεν ὁ μπιρσιμτζῆς μὲ εἰρωνείαν, ἢ καλτσοδέταις μου εἶνε πειθὶ ἄθῳαίς.

— Μὰ δὲν πιστεύετε ἀκόμη ὅτι δὲν ταῖς ἐκλεψε; ψάξετέ τὴν λοιπὸν.

— Μὴ σὲ νοιάζῃ καὶ δὲν μὲ γελοῦν ἐμένα μ' αὐτὰ· κάπου ἐδῶ θὰ ταῖς ἔχῃ κρύψει· δὸς ταῖς καλτσοδέταις μου, μωρὴ, εἰ δὲ μὴ σὲ πάγω εἰς τὴν φυλακὴν! εἶπεν ἀπλώσας τὴν χεῖρα ν' ἀρπάξῃ, νὰ σύρῃ ἀπὸ τὸ φουστάνι της τὴν Ἐλενίτσαν.

Τὸ κοράσιον κατατρομαγμένον ὠπισθοχώρησεν, ἐκρύβθη ὀπίσω ἀπὸ τὴν κυρίαν του. Αὐτὴ δὲ καταγανακτημένη ἔδειξεν εἰς τὸν μπιρσιμτζῆν μὲ τὴν χεῖρά της προστακτικὰ τὴν κλίμακα καὶ τοῦ εἶπε:

— Κάτω ἀπὸ τὸ κατάστημά μου, φύγετ' ἀπ' ἐδῶ ἀφοῦ εἴσθε τέτοιος!

Καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος κατέβη τὴν κλίμακα μουρμουρίζων μέσα εἰς τοὺς ὁδόντας του:

— Τώρα φέρνω ἐγὼ ἓνα κλητῆρα καὶ λογαριαζόμεσθε!

*

*

Εἰς τὰ καταστήματα ὅπου ράπτουν γυναικεῖα ἐνδύματα, ἐκτὸς τῶν ραπτῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε κόραι 14 ἕως 20 ἐτῶν καὶ ράπτουν τὰ φορέματα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας τοῦ καταστήματος, ὑπηρετοῦν καὶ μερικὰ κοράσια 8 ἕως 10 ἐτῶν τὰ ὅποια λέγονται μικραῖ. Ἡ μικρὴ δὲν πληροῦνται τίποτε· μόνον ὅταν ὑπάγῃ κανὲν φόρεμα εἰς καμμιὰς κυρίας θὰ τῆς δώσῃ αὐτὴ δέκα ἢ εἴκοσι λεπτά· ἢ ἢ διευθύντρια εἶνε καλὴ, τῆς ἀγοράζει κανὲν ζευγάρι ὑποδηματάκια, διότι χαλᾷ πολλὰ ὑποδήματα τὸ δυστυχισμένον ὄν, ἀπὸ τοὺς πολλοὺς δρόμους. Ὅ,τι νὰ χρειάζωνται εἰς τὸ κατάστημα· δείγματα, κουμβία, μπιρσίμια, κορδέλαις διὰ φιογκούς, ταντέλαις διὰ γαρνιτούρας, ὅλο αὐτὸ στέλλουν· καὶ μόνον αὐτὰ κάμνει; ὑπηρετεῖ καὶ εἰς τὸ κατάστημα, σκουπίζει τὴν αὐλὴν, πηγανοφέρει τὸ σίδηρον τοῦ σιδερώματος ἀπὸ τὴν φωτιάν, δίδει νερὸν εἰς ὅσας διψοῦν. Τὸ δὲ μεσημέρι ὅταν σχολάζουν πλέον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, γίνεται ἢ ὑπηρετρία ὅλων τῶν ραπτῶν. Τὴν στέλλουν εἰς τὸ παντοπωλεῖον καὶ ψωνίζει διὰ πέντε, διὰ δέκα κόρας ψωμί, τυρί, ἢ ἔλαις, ἢ χαλβὶ ἢ εἶνε νηστεία, ἢ σταφύλια, ἢ ὅ,τι ἄλλο.

Ἡ Ἐλενίτσα ἦτο μίᾳ ἀπὸ τὰς μικράς· ἦτο λεπτοκαμωμένον κοράσιον ἕως ἐννέα ἐτῶν, μελαγχροτὸν μὲ συμπαθητικὴν, πολὺ συμπαθητικὴν μορφήν,

μὲ γλυκύτατα ὀμμάτια, καὶ τόσο ἐντροπαλὸν ὥστε ὅταν τοῦ ὠμιλοῦσε καμμίᾳ κυρία ἐγένετο κατακόκκινον, καὶ τόσο φιλότιμον ὥστε εἰς τὴν παραμικρὰν ἐπίπληξιν τὸ ἐπαίρναν τὰ δάκρυα.

Καὶ τώρα τὸ ἐκατηγοροῦσαν ὅτι ἐκλεψεν ἓνα ζευγάρι καλτσοδέταις, καὶ ὁ μπιρσιμτζῆς ἐπῆγαινε νὰ φέρῃ ἓνα κλητῆρα νὰ τὸ πάρῃ, νὰ τὸ κλείσῃ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν!...

*

*

Ἡ Ἀγλαία ἔβγαλε τὸ κομψὸν ἐπανωφόρι της καὶ τὸ φόρεμά της καὶ ἐφόρεσε τὴν ἐνδυμασίαν τὴν ὁποῖαν ἐφοροῦσε. Ἡ μητέρα της τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χεῖρ νὰ φύγουν, διότι εἶχε παραχθῆ ἀπὸ τὰς ἀγρίας φωνὰς τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησαν ἕως εἰς τὴν κλίμακα ἐστάθησαν, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνέβαινε ὁ μπιρσιμτζῆς μὲ ἓνα κλητῆρα.

Ὁ μπιρσιμτζῆς ἅμα εἶδε τὴν Ἐλενίτσαν, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτήν, ἀκούσθησαν εἰς τὸν ὠμόν της τὴν βαρεῖαν του χεῖρα καὶ εἶπεν εἰς τὸν κλητῆρα:

— Νά, αὐτὸ εἶνε, πᾶρ' το μέσα.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἀγλαίας καὶ ἢ Ἀγλαία ἔρριψαν εἰς τὴν Ἐλενίτσαν τὸ βλέμμα των καί, ὡς νὰ τὰς ἐκράτησε κατὶ τι ἐκεῖ, ἐστάθησαν, δὲν κατέδωσαν τὴν κλίμακα ν' ἀναχωρήσουν.

Ἐκρατήσατε ποτὲ πουλάκι μέσα εἰς τὴν φουκτάν σας; εἶδατε πόσον τρέμει ἀπὸ τὸν φόβον τὸ βλέμμα του, πόσον δυνατὰ κυτᾷ ἢ καρδία του ὥστε νομίζετε ὅτι ὅλον τὸ σωματάκι του εἶνε καρδία;

Τόσον τρόμον εἶχε μέσα τὸ βλέμμα τῆς Ἐλενίτσας· ἢ καρδία της ἐκτυποῦσε δυνατὰ, ἐκλωτσοῦσε τὸ στήθος της· εἶχε γείνει κατακίτρινη ἅμα εἶδε τὸ κόκκινον φόρεμα καὶ τὴν ξιπολόγγην τοῦ κλητῆρος· καὶ ὅταν αὐτὸς τὴν ἐπίασεν μὲ βαναυσότητα ἀπὸ τὸν ὠμόν καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, ἢ Ἐλενίτσα ἐσῆκωσε τὸν βραχίονά της ἐμπρὸς εἰς τὸ πρόσωπόν της ὡς διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ κανένα μέγαν κίνδυνον.

— Πού ταῖς ἔβαλες ταῖς καλτσοδέταις; τῆς λέγει μὲ ἀγρίαν φωνὴν ὁ κλητῆρ.

Ἡ Ἐλενίτσα ἔτρεψε ἐκτυποῦσαν τὰ δόντια της· ἀπὸ τὴν τρομάραν της οὔτε «δὲν ταῖς ἐπῆρα ταῖς καλτσοδέταις» δὲν εἰμποροῦσε νὰ εἶπῃ.

— Μωρὴ, δὲν μοῦ λὲς πού ταῖς ἔβαλες ταῖς καλτσοδέταις; ἐπανελάθεν ὁ κλητῆρ καὶ τὴν ἐπαρτηροῦσε μ' ἓνα βλέμμα, ὡς μ' ἓνα βλέμμα! ἄγριον, μυτερόν σὰν σπαθὶ πού ἐμπῆγετο μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα της· καὶ μὲ τὸ βαρὺ του χεῖρ τὴν ἐτράνταζε.

— Δὲν τὸ λὲς αἰ, κλέφτρα; ἔλα τὸ λοιπὸν ἔς τὴν φυλακὴν!

Τὴν ἔσυρε μερικὰ βήματα ὡς νὰ τὴν πάρῃ. Ἡ Ἐλενίτσα ἐνόμισεν ὅτι ἐχάθη πλέον· τὴν ἐπῆ-

Τὰ φορέματα τῆς Ἀγλαίας καὶ τὰ ἔστειλαν μὲ τὴν Ἐλενίτσαν ἢ Ἀγλαία ἅμα εἶδε τὸ ἐπανωφοράκι τῆς καὶ τὸ φουστάνι τῆς, μόλις ἐπρόσεξεν εἰς τὴν Ἐλενίτσαν τὴν ἤρπασεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν τῆς καὶ μὲ χαρὰν, μὲ πηδήματα, μὲ τραγοῦδια ἀνέβη εἰς τὴν αἴθουσάν των νὰ τὰ φορέσῃ ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην.

Ἡ Ἐλενίτσα ἐπερίμενε κάτω εἰς τὴν αὐλήν καὶ ἐσυλλογίζετο :

— Τί θὰ μοῦ δώσουν, μία δεκάρα ἢ δύο ; ἢ μήπως δὲν μοῦ δώσουν τίποτε ;

Τὴν ἰδίαν στιγμήν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην, ἢ Ἀγλαία ἐκαμάρωνε τὸ φόρεμά τῆς καὶ τὸ ἐπανωφοράκι τῆς. Τί ώραῖα ποῦ τῆς ἐπήγαιναν ! τί κομψὰ φορεματάκια, καὶ τί ἐντύπωσιν ποῦ θὰ κάμῃ ! καὶ ἔστρεφεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ φιλαρέσκειαν κ' ἐπαρτηροῦσε ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω εἰς τὸν καθρέπτην τὸ σῶμά τῆς.

Ἄλλ' ἔξαφνα δὴχως νὰ τὸ ἐνόησῃ, διὰ μιᾶς τῆς ἤλθαν εἰς τὸν νοῦν τῆς πάλιν ποῖα χέρια τὰ ἔραψαν τὰ φορεματά τῆς, διατί τὰ ἔραψαν, ἐνθυμήθη τί ὑπέφερον ἢ καυμένη ἢ Ἐλενίτσα ἢ ὁποῖα τώρα ἐπερίμενε κάτω, καὶ ἔφυγεν ἢ φιλαρέσκεια ἀπ' ἐπάνω

τῆς καὶ ἠσθάνθη μίαν παράδοξον συγκίνησιν εἰς ὄλον τὸ σῶμά τῆς, ὡς νὰ εἶχε μείνει κρυμμένη μέσα εἰς τὰς ραφὰς τοῦ ἐπανωφορίου τῆς καὶ τοῦ φορεματός τῆς ἢ πτωχία τῶν ραπτριῶν ὅπου τὰ εἶχαν ράψῃ καὶ τὴν ἐνοιωθεν εἰς τὴν ράχιν τῆς.

Τὰ ἔθαλε γρήγορα καὶ κατέβη κάτω εἰς τὴν αὐλήν ἐπλησίασεν εἰς τὴν Ἐλενίτσαν καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν εἶνε καλά· εἶπε καὶ τῆς ἔδωσαν ἕνα γλυκό, τῆς ὠμίλησε μὲ γλυκὸν τρόπον ὡς φίλη τῆς, καὶ μὲ εὐγένειαν πολλήν καὶ συγκίνησιν ἀκόμη περισσώτερον τῆς ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι τῆς, ἀπὸ τὰ ἰδικά τῆς λεπτά, ἕνα χαρτάκι — πέντε δραχμᾶς.

* *

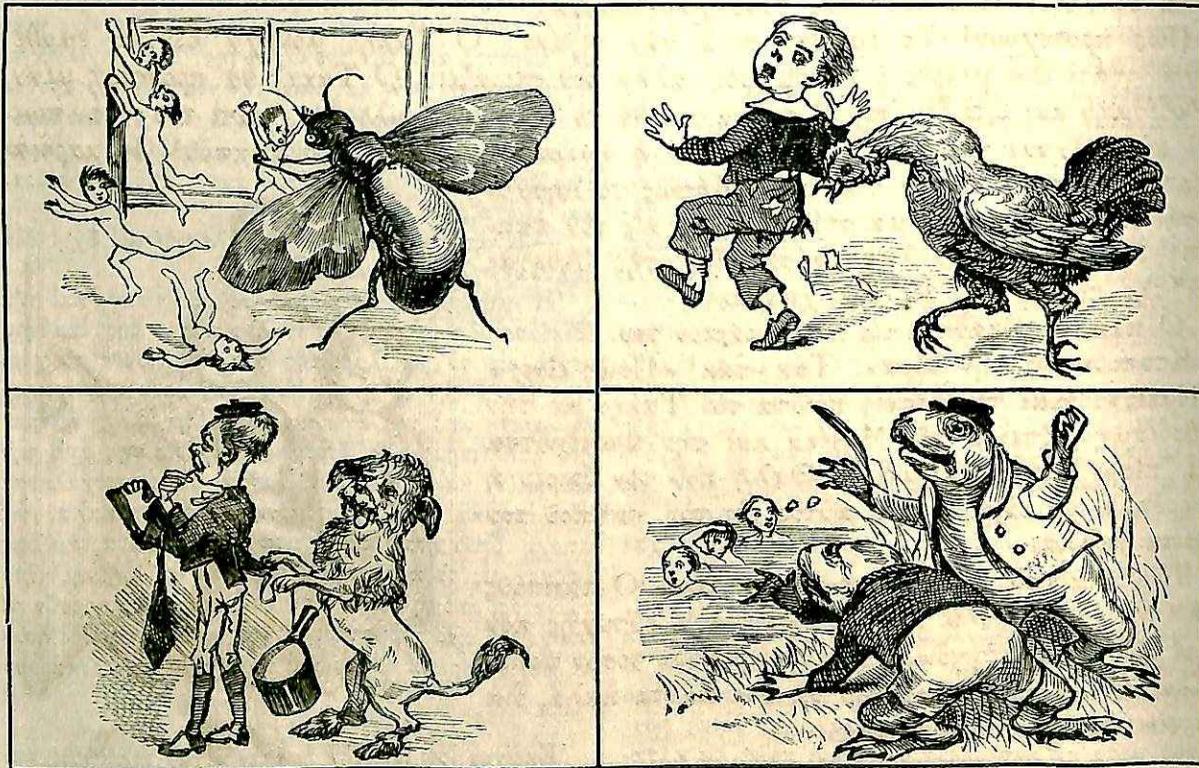
Θὰ εἶνε γεμάτο χαρὰν τὸ βράδυ τὸ χαμόσπῃτον τῆς Ἐλενίτσας διὰ τὸν ἀνέλπιστον θησαυρὸν ἄλλὰ καὶ τὸ μεγάλο μαρμάρινον σπῆτι εἶνε γεμάτον χαρὰν διὰ τὸν θησαυρὸν του· διότι ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Ἀγλαίας νομίζουσι θησαυρὸν μίαν κόρην ἢ ὁποῖα ἐβγάξει ἀρετὰς καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα ἢ ὁποῖα μεταβάλλει εἰς ἀγάπην πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ αὐτὴν τὴν φιλαρέσκειάν τῆς.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤῆΣ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ 4 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

(Τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ ἴδε ἐν σελ. 142)

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

ΕΘΑΥΡΙΟΝ εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ παπποῦ.

Ὅλοι τὸν ἀγαποῦν καὶ ὄλοι θὰ τοῦ εὐχηθοῦν μὲ τὴν καρδιά των νὰ ζήσῃ χρόνια πολλά.

Ἄλλὰ ἡ Μαρίκα, ἡ Φωτεινίτσα καὶ ὁ Τάκης, τὰ ἐγγονάκια του, ξεύρετε τί ἀπεφάσισαν ; Ἐπειδὴ ξεύρουν πῶς ὁ παπποὺς τὰ ἀγαπᾷ πολὺ καὶ κάνει ὅ,τι τοῦ εἰποῦν, θὰ πᾶνε μόνα των πρῶτ', πρῶτ' νὰ τοῦ εἰποῦν :

— Παπποῦ, νὰ μᾶς ζήσῃς χρόνια πολλά !

Καὶ ὁ παπποὺς βέβαια θὰ κάμῃ τὸ θέλημά των, θὰ ζήσῃ χρόνια πολλά, καὶ τὰ γένεια του τὰ ἄσπρα θὰ γείνουν ἀκόμη πειδ ἄσπρα.

— Μπα ! λέγει ὕστερα ἀπὸ ἄλλο ἢ Μαρίκα, αὐτὸ τὸ λένε ὄλοι, δὲν θέλει οὔτε μελέτη, οὔτε κόπο· ἡμεῖς νὰ μάθωμε ἕνα ποιηματάκι νὰ τοῦ τὸ ποῦμε καὶ σὰν ἰδῇ ὁ παπποὺς πῶς τὸ μάθαμε ἐπίτηδες γιὰ κείνον, θὰ τὸ νοιώσῃ πῶς τὸν ἀγαποῦμε πολὺ.

— Ναι, ναι, ἐπίτηδες γιὰ τὸν παπποῦ νὰ τὸ μάθωμε, λέγει ἡ Φωτεινίτσα. Καὶ τρέχουν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν (τὴν μεγάλην των ἀδελφῆν) νὰ τοῖς τὸ μάθῃ τὸ ποιηματάκι.

Ἡ Ἀθηνᾶ παίρνει ἕν βιβλίον καὶ κάθεται σιγά, σιγά καὶ τοῖς μαθαίνει ἕνα μικροῦτσικο ποιηματάκι, ποῦ λέγει καὶ αὐτὸ : « Παπποῦ, νὰ μᾶς ζήσῃς χρόνια πολλά », ἀλλὰ τὸ λέγει τόσο νόστιμα, τόσο χαριτωμένα !

Πῶς προσέχουν ! Τὸ ἔμαθαν πειδ ἄν νεράκι. Ὁ Τάκης μονάχα δὲν τὸ ἔμαθε καλά, γιὰτὶ εἶνε μικρὸς ὁ κακόμοιρος· ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ὁ Τάκης θὰ προσφέρῃ μίαν ἀνθοδέσμην καὶ ὅ,τι δὲν πῆ τὸ στόμα του θὰ τὸ ποῦν τὰ λουλούδια, γιὰτὶ τοῦ εἶπαν πῶς καὶ αὐτὰ ἔχουν γλωσσοῦσαν. Ὡ ! Ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ παπποῦ ! Ἡ καρδιά τῆς Φωτεινίτσας κάμνει τικ-τάκ. Μήπως τὸ λησμονήσῃ τὸ ποιηματάκι ἅμα σταθῇ ἐμπρὸς εἰς τὸν παπποῦ ; Γιὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσῃ εἶπε τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς τὸ ἔγραψεν εἰς ἕνα χαρτάκι.

Ὁ παπποὺς ἐκάθητο εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Κτυποῦν εἰς τὴν θύραν : Τάκ-τάκ ! « Ποῖος εἶνε ; » « Ἡμεῖς ». Καὶ τί βλέπει ; πρῶτα τὸν Τάκην μὲ τὴν ἀνθοδέσμην, ἔπειτα τὴν Μαρίκα καὶ τὴν Φωτεινίτσα καὶ πῶς ἀκόμη τὸν μικρὸν Θαλῆ ποῦ τὸν ἔφερον ἢ ὑπηρετρία νὰ εὐχηθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν παπποῦ του χρόνια πολλά.

Τί ώραῖα ποῦ τὸ εἶπαν τὸ ποιηματάκι ! Ὁ παπποὺς θέλει νὰ ζήσῃ πολὺ ἀκόμη, διότι εἶνε εὐτυχῆς ποῦ ἔχει τόσο καλὰ ἐγγόνια καὶ τὸν ἀγαποῦν τόσο πολὺ· ἀλλὰ καὶ τὰ ἐγγονάκια του θὰ εἶνε πάντα καλά, διὰ νὰ εἶνε εὐτυχῆς ὁ παπποὺς.

Ο ΚΑΛΟΣ ΘΕΟΣ

“Ολα τ’ ἄνθη ποῦ προβάλλουν
 “Όταν ὁ καιρός των φθάσῃ,
 “Ολα τὰ πουλιά, ποῦ ψάλλουν
 Μέσ’ ἔς τὰ φυλλωμένα δάση,
 “Ολα ὁ καλὸς Θεός,
 “Ο Θεὸς τὰ ἔχει πλάσει.

Τ’ ἀψηλὰ βουνά, ποῦ ζοῦνε
 “Άγρια θεριὰ κρυμμένα,
 Ταῖς κοιλάδες ποῦ πηδοῦνε
 “Άσπρ’ ἀρνάκια χαιδεμένα,
 “Ολα ὁ καλὸς Θεός,
 “Ο Θεὸς τὰχει πλασμένα.

Καὶ λοιπὸν τὸ κάθε στόμα
 Τὸν ὑμνεῖ μ’ εὐγνωμοσύνη
 Ἐπειδὴ ψυχὴ καὶ σῶμα,
 Κ’ εὐμορφία καὶ γερωσύνη
 “Ολα ὁ καλὸς Θεός,
 “Ο καλὸς Θεὸς τὰ δίνει.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΑ ΦΩΣΦΟΡΑ

Σὰς συνέβη ποτέ, ἐνῶ κρατεῖτε ἐν σπύρτον εἰς τὰς χεῖράς σας καὶ παίζετε μὲ αὐτό, ν’ ἀνάψῃ ἕξαρνα ἕξαρνα καὶ νὰ ξιπασθῆτε καὶ σεῖ. καὶ ὅλοι νὰ γυρίσουν νὰ σὰς ἰδοῦν καὶ σεῖς νὰ ἐντροπισθῆτε; Αὐτὸ συνέβη εἰς τὴν μικρὰν Θεανῶ· δὲν εἰξεύρω ποῦ εἶχε τὸ νοῦν τῆς καὶ δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ ἤνοιξε τὴν σπιρτοθήκην καὶ ἐπῆρε ἐν σπύρτον, καὶ ἐνῶ τὸ ἔτριβε, φρίττε! ἤναψε τὸ σπύρτον.

Πέντε ζευγάρια μάτια, τοῦ παπποῦ, τοῦ πατέρα, τῆς μητέρας, τῆς Οὐρανίας καὶ τῆς Βερενίκης προσηλώθησαν ἐπάνω τῆς, τὰ δὲ ἰδικὰ τῆς ἐχαμήλωσαν.

—Τί κάμνεις αὐτοῦ, Θεανῶ, παίζεις; τῆς εἶπε μὲ κάποιαν σοβαρότητα ἡ μητέρα τῆς.

—Δὲν τὸ κατάλαβα, μητέρα, εἶχα ἀλλοῦ τὸν νοῦν μου.

—Καὶ ποῦ τὸν εἶχες, παρακαλῶ;

Ποῦ τὸν εἶχε; δὲν τὸ εἰξευρεν οὐδ’ αὐτὴ· ὁ νοῦς καμμίαν φοράν τρέχει τρέχει, πάγει παντοῦ, κάμνει ἕνα μεγάλο ταξεῖδι, καὶ ἔπειτα ὅταν ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ κεφάλι μας δὲν μᾶς λέγει εἰς ποῖα μέρη ἐπῆγε· αὐτὸ τὸ ταξεῖδι τοῦ νοῦ λέγεται ῥεμβασμός.

Ἡ Θεανῶ λοιπὸν ἐρρέμβασε καὶ δὲν εἰξευρε ποῦ τὸν εἶχε τὸν νοῦν τῆς· ἀλλὰ ἕξαρνα, ἐνῶ παρήρησε μὲ προσοχὴν τὸ μισοκαμμένον ξυλάριον τοῦ σπύρτου, τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαβε τὴν ζωηρὰν ἐκεί-

νην ἔκφρασιν τῆς περιεργείας τὴν ὁποῖαν ἐλάμβανεν ὅταν ἤθελε νὰ μάθῃ κάτι τι τὸ ὁποῖον δὲν εἰξευρε.

—Δὲν τὸ ξεύρω καλά, καλά, ποῦ τὸν εἶχα τὸν νοῦν μου· εἶπεν ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὸν εἶχα μέσα ἔς αὐτὴν τὴν σπιρτοθήκην· καὶ ἔβλεπε τὸν πάππον τῆς μὲ ἐκφραστικωτάτους ὀφθαλμούς, ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε: θὰ μοῦ πῆς γιὰ τὰ σπύρτα! θὰ μοῦ πῆς γιὰ τὰ σπύρτα!

—Μέσα εἰς τὴν σπιρτοθήκην; εἶπεν ἡ Βερενίκη γελάσασα.

—Ναί, γιατί δὲν ξεύρω τί πράγμα εἶνε αὐτὰ τὰ σπύρτα ποῦ εἶνε μέσα, ἀπὸ τί τὰ κάμνουν, πῶς τὰ κάμνουν καὶ διατί ἀνάπτουν.

—Ἡ πονηρή! ἐπιθύρσειν ὁ πάππος· τὰ κατὰ φερε πάλι.

—Καὶ τώρα ποῦ εἶνε ὁ νοῦς σου; τὴν ἠρώτησεν ἡ μητέρα τῆς, ἀφήσασα τὴν σοβαρότητά τῆς καὶ χαμογελῶσα.

—Εἰς τὸ στόμα τοῦ παπποῦ περιμένει ν’ ἀκούσῃ ὅσα θὰ μοῦ πῆ γιὰ νὰ τὰ μάθω.

—Ἄς πληρώσωμεν καὶ αὐτὸν τὸν φόρον εἰς τὸν εἰσπράκτορά μας, εἶπεν ὁ πάππος· λοιπὸν θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ διὰ τὰ σπύρτα; καὶ πρῶτον ἡ λέξις σπύρτα δὲν εἶνε ἐλληνική, ὥστε ἂν θέλῃς, εἰμπορεῖς νὰ τὰ ὀνομάζῃς φωσφόρα τὰ σπύρτα.

—Καὶ ὄχι φώσφορα ὅπως τὰ φωνάζουν μερικοὶ

ἀγράμματοι πωληταὶ εἰς τοὺς δρόμους, εἶπεν ἡ Βερενίκη.

—Ὅποιος βλέπει σήμερον τὰ φωσφόρα, ἐξηκολούθησεν ὁ πάππος, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο κοινὰ καὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ χειρότερον πτωχόσπητον, νομίζει ὅτι τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ πάντοτε· καὶ ὁμῶς ὅταν ἐγὼ ἤμην εἰς τὴν ἡλικίαν σου, Θεανῶ, δὲν εἰξευρα τί εἶνε τὰ φωσφόρα.

—Καὶ μὲ τί ἀναπταν φωτιά τότε; ἠρώτησεν ἡ Θεανῶ μὲ κάποιαν δυσπιστίαν.

—Τὸν παλαιὸν καιρὸν ἔτριβαν δύο ξηρὰ ξύλα καὶ ἤναπτε τὸ ἐν’ ἀκόμῃ ἕως τώρα οἱ ἄγριοι ἔτσι ἀνάπτουν φωτιά. Εἰς τὸν καιρὸν μου ἤναπτον φωτιά μὲ τὸ τσακμάκι· εἶχαν μίαν πέτραν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται πυρόλιθος καὶ αὐτὴν τὴν ἐκτυποῦσαν μὲ ἕνα κομμάτι χάλυθος, ἀπὸ τὸ κτύπημα δὲ ἔβγαιναν σπίθαις, καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἤναπτεν ἡ ὕσκα, τὴν ὁποῖαν ἐκρατοῦσαν κοντὰ εἰς τὸ τσακμάκι. Ἄλλ’ ἦτο δύσκολον πρᾶγμα νὰ ἀνάπτῃ κανεὶς φωτιά τότε καὶ διὰ τοῦτο κάθε οἰκογένεια τὸ βράδυ, ὅταν ἐκοιμᾶτο, ἐσκέπαζε μὲ τὴν χόβολη μερικὰ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ τὰ εἶχε διὰ τὸ ἄλλο πρωί. Καὶ ἂν ἔσβυναν; ὦ! δυστυχία! ἕνα παιδάκι ἢ ἕνας ὑπηρέτης ἐγυρνοῦσε τὰ σπήτια τῆς γειτονίας κ’ ἐζητοῦσε φωτιά.

—Τί καλὰ ποῦ ζοῦμε τώρα καὶ δὲν ἐζούσαμε ἐκεῖνα τὰ παλῆα χρόνια! εἶπεν ἡ Θεανῶ. Φαντάσου τώρα, ἐγὼ νὰ τρέχω εἰς τὴν γειτονιά καὶ νὰ λέγω: Ἄγῃ φωτιά, παρακαλῶ!

—Βέβαια εἶσαι εὐτυχὴς διότι ζῆς τώρα καὶ ὄχι τότε· οἱ ἄνθρωποι προῦδευσαν πολὺ ἀπὸ τότε καὶ εὐρήκαν πολλὰς εὐκολίας· φαντάσου ὅτι πρὸ ἐξήντα χρόνων ἀκόμῃ δὲν ἦσαν οὔτε ἀτμόπλοια, οὔτε σιδηρόδρομοι, οὔτε τηλεγράφοι, οὔτε τόσα ἄλλα πράγματα· ἀλλ’ αὐτὰ τὰ λέγομεν ἄλληλ ἄλλη φοράν· ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰ φωσφόρα μας· ἀφοῦ ἦτο τόσο δύσκολον νὰ προμηθευθῶν φωτιά, ἐσκέφθησαν νὰ κάμουν φωσφόρα· καὶ ἔκαμαν· ἀλλὰ τί εἶδους φωσφόρα; ἔπαιρναν κοτσάνια καναβιοῦ καὶ τὰ ἐβουτούσαν ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς λυωμένο θειάφι· καὶ τώρα νομίζετε ὅτι ἔφθανε νὰ τὰ τρίψουν ἐπάνω εἰς ἐν ξηρὸν πρᾶγμα διὰ νὰ ἀνάψουν; Διόλου! ἔπρεπε νὰ τὰ πλησιάσουν εἰς ἀναμμένον κάρβουνον, ἢ εἰς ὕσκαν ἀναμμένην ἀπὸ τὸ τσακμάκι.

—Καὶ διατί δὲν ἀναπταν μόνον τῶν μὲ τρίψιμον; ἠρώτησεν ἡ Θεανῶ.

—Διότι δὲν εἶχαν μέσα τῶν φωσφόρον· ὁ φωσφόρος μᾶς ἔκαμε νὰ ἔχωμε πρόχειρον τὴν φωτιά, ν’ ἀνάπτωμεν ὅταν θέλωμεν καὶ μὲ μεγάλην εὐκολίαν.

—Τί εἶνε ὁ φωσφόρος, ἠρώτησεν ἡ Βερενίκη.

—Τώρα θὰ σὰς τὸ εἰπῶ· ἀλλ’ ἄς τελειώσωμεν πρῶτα τὸ φωσφόρον καὶ ἔπειτα ὁμιλοῦμεν διὰ τὸν φωσφόρον. Τὰ φωσφόρα τώρα τὰ κατασκευάζουν ἀπὸ μικρὰ ξυλάκια καμωμένα ἀπὸ λευκὴν ἢ πεύκην·

δὲν τὰ πελεκοῦν, ἐνοσεῖται, ἕνα ἕνα, ἀλλὰ τὸ κάμνουν ὡς ἐξῆς: σκουνοῦν μὲ πολὺ μεγάλην δύναμιν κομμάτια ξύλα ἐπάνω εἰς μίαν πλάκα ἀπὸ χάλυθα ἢ ὁποῖα ἔχει πολλὰς μικρὰς τρύπας μὲ χεῖλη κοπερά, ὅσον ξύλον περάσῃ μέσα εἰς τὰς τρύπας κόπτεται καὶ γίνονται ἀπ’ αὐτὰ τὰ ξυλαράκια τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἄκρον βουτοῦν ἔπειτα εἰς θειάφι λυωμένον, καὶ κατόπιν τὸ βουτοῦν εἰς φωσφόρον καὶ διὰ νὰ μὴ ἀνάψῃ — διότι ὁ φωσφόρος ἀνάπτει ἄμα ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μὲ τὸν ἀέρα, — τὸ ἄκρον τοῦ ξυλαρίου τὸ βουτοῦν τρίτην φοράν εἰς ζύμην περιέχουσαν κόλλαν καὶ μίαν χρωματιστὴν οὐσίαν, ἔπειτα δὲ τὰ ἀφίνουν εἰς ἐν μέρος καὶ ξηραίνονται.

—Διατί ἀνάπτουν ἄμα τὰ τρίψωμεν τὰ φωσφόρα; εἶπεν ἡ Βερενίκη.

—Ἴδου, διατί· Τὸ τρίψιμον προξενεῖ θερμότητα, ὅπως ξεύρεις, λοιπὸν ἀπ αὐτὴν τὴν θερμότητα ἀνάπτει ὁ φωσφόρος, ὁ ὁποῖος δίδει φωτιά εἰς τὸ θειάφι, τὸ ὁποῖον δίδει φωτιά εἰς τὸ ξυλαράκι.

—Μὰ αὐτὸς ὁ κύριος φωσφόρος, ἐπὶ τέλους τί εἶνε;

—Ὁ κύριος φωσφόρος; ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν ἱστορίαν του καὶ θὰ σὰς τὴν εἰπῶ. Πρὸ διακοσίων χρόνων εἰς μίαν πόλιν τῆς Γερμανίας, τὸ Ἄμβουργον, ἦταν ἕνας γέρον σοφὸς Βράντ, τοῦ ὁποίου τοῦ εἶχε στρίψει ὀλίγον ἢ βίδα καὶ ἤθελε καὶ καλὰ καὶ σώνει ἀπὸ κάτι σκουριασμένα καρφία καὶ σίδηρα νὰ βγάλῃ μάλαμα. Ἄφοῦ δὲν κατώρθωσε τίποτε, τί ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ, νομίζετε; Νὰ βράσῃ οὖρον. Καὶ ἔβρασεν, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους εἶδε νὰ λάμπῃ κάτι τι εἰς τὸ βάθος τῶν δοχείων του.

—Ἦταν μάλαμα;

—Ὅχι· ἦτο κάτι πολὺ ὠφελιμώτερον· ὁ Γερόβραντ δίχως νὰ θέλῃ ἔκαμε τὴν μεγαλειτέραν καλωσύνην εἰς τὸν κόσμον. Ἀνεκάλυψε τὸν φωσφόρον. Τώρα δὲν τὸν βγάζουν πλέον ἀπὸ τὸ οὖρον, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν ζώων.

Ὁ φωσφόρος εἶνε κτρινωπὸς καὶ διαφανής· ἐνοσεῖται διατί τὸν ὀνομάζουν φωσφόρον, διότι φέρει φῶς. Καὶ πραγματικῶς ὅταν τὸν τρίψῃ κανεὶς μὲ τὰ δάκτυλά του εἰς τὸ σκότος, τὰ δάκτυλα λάμπουν καὶ ἂν μὲ ἐν φωσφόρον γράψετε τὸ ὄνομά σας εἰς τὸν τοῖχον, ἐνῶ εἶνε σκότος, θὰ ἰδῆτε κατὰ γράμματα νὰ λάμπουν καὶ νὰ κινουῦνται ἕως ὅτου νὰ ἐξατμισθῶν καὶ νὰ σβύσουν· αὐτὸ τὸ κάμνει ὁ φωσφόρος τὸν ὁποῖον ἔχει μέσα του τὸ φωσφόρον· ὁ φωσφόρος εἶνε πολὺ εὐφλεκτός ὕλη καὶ ἄμα τὸν ζεστάνῃς ὀλιγον, ἢ τὸν τρίψῃς κάπου, παίρνει ἀμέσως φωτιά.

Εἶνε δὲ ἐν ἀπὸ τὰ τρομερώτερα δηλητήρια, διὰ τοῦτο νὰ μὴ βάζετε ποτέ εἰς τὸ στόμα σας τὰ φωσφόρα, οὔτε νὰ τὰ πλησιάζετε εἰς τὸ φαγητόν σας.

Ἐν τούτοις αὐτὸ τὸ τρομερὸν φαρμάκι τὸ ἔχομεν μέσα μας εἰς τὰ κόκκαλά μας, ὅπως ὅλα τὰ ζῷα.

εύρισκεται δὲ καὶ εἰς τὸ κρέας, καὶ εἰς τὸ ψωμί, καὶ εἰς τὸ γάλα, καὶ εἰς τὰ χορταρικά, καὶ εἰς τὰ ὄσπρια.

— Λοιπὸν τρώμε φαρμάκι; εἶπεν ἡ Θεανὴ μὲ κομικὸν τρόμον ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν πάππον νὰ γελάσῃ.

— ὦ, μὴ τρομάξεις μικροῦλά μου, εἶπεν ὁ πάππος, δὲν κινδυνεύομεν νὰ φαρμακωθῶμεν μὲ τὸ κρέας ἢ τὸ ψωμί πού τρώγομεν ἢ τὸ γάλα πού πίνομεν· αὐτὰ ἔχουν τόσο ὀλίγον φωσφόρον, ἔχουν δὲ καὶ ἄλλας οὐσίας μέσα αἱ ὁποῖαι τοῦ ἀφαιροῦν ὅλην τὴν δύναμιν. Μόνον τὸν φωσφόρον πού εἶνε μέσα εἰς τὰ φωσφόρα νὰ φοβῆσθε, αὐτὸς εἶνε ἐπικίνδυνος· πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἐνθουσοῦμαι, ἐφαρμακώθη ἓνα παιδάκι, διότι ἔπινε νερὸν μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔμεινε κάμποσας ὥρας ἓνα κουτί σπύρτα.

Ἡ Θεανὴ ἐκρατοῦσεν ἀκόμη εἰς τὰς χεῖράς της

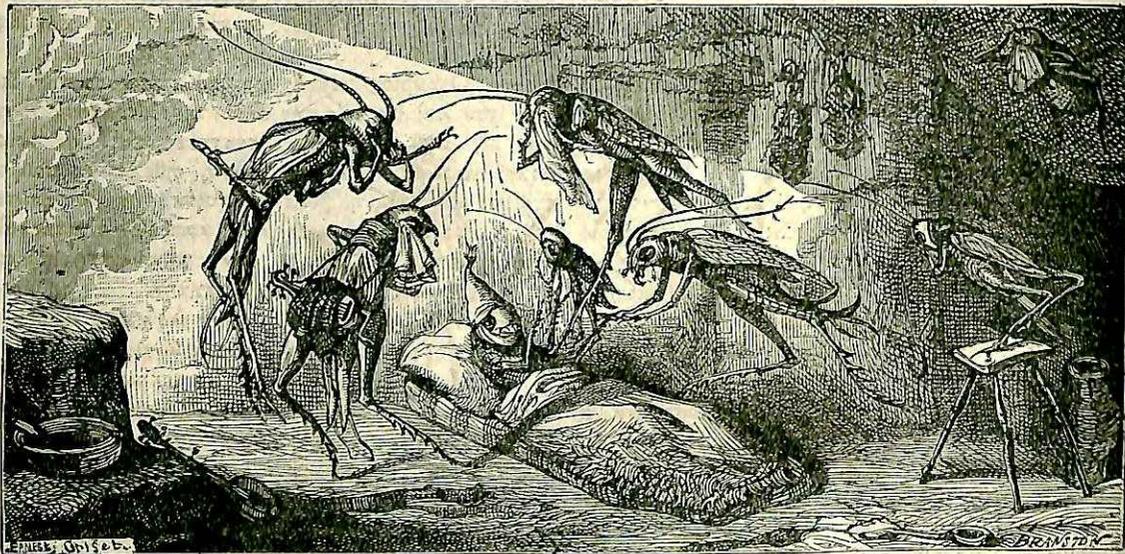
τὸ ξυλράκι τοῦ σπύρτου, μίλον ὅτι δὲ ἦτο καμμένον καὶ δὲν εἶχε διόλου φωσφόρον, αὐτὴ τὸ ἔρριψε μακρὰν· δὲν ἦτο ζωηρὰ ὅπως ἄλλοτε· ὁ θάνατος τοῦ φαρμακωθέντος παιδιοῦ τὴν ἔκαμε νὰ μελαγχολήσῃ· ἀλλὰ μόλις ἐπέρασαν πέντε λεπτά, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἤστραψαν ὡς νὰ τῆς ἦλθε μία ἰδέα.

— Ἀρα βραδυάσῃ, νὰ πᾶμε νὰ γράψωμε τὰ ὀνόματά μας εἰς τὸν τοῖχον καὶ νὰ λάμπουν εἰς τὸ σκότος, εἶπεν εἰς τὰς ἀδελφάς της.

— Ναι, ναι, εἶπε καὶ ἡ Οὐρανία καὶ ἡ Βερνίκη.

Ἐχὼ τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ εἶνε γνωστικαὶ καὶ ὅτι δὲν θὰ λερώσουν τοὺς τοίχους τῶν κλιῶν τῶν δωματίων, ἀλλὰ ὅτι τὸ πείραμά των θὰ τὸ κάμουν εἰς τὸν τοῖχον κανενὸς παραμέρου δωματίου ὅπως καὶ σὺ βέβαια, μικρὰ μου ἀναγνώστρις.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

« Ἄλλο δὲν ἐπροφθάσε νὰ εἰπῇ ὁ Γερο-Γρύλλος »

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ ΓΡΥΛΛΟΠΟΥΛΑ (ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ)

Ὁ Γερο-Γρύλλος ἐπλησίαζε ν' ἀποθάνῃ, καὶ τὰ παιδιὰ του εἶχαν μαζευθῆ τριγύρω εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἔκλαιαν ἀπαρηγόρητα.

— Παιδιά μου, εἶπεν ὁ ψυχομακῶν Γρύλλος, μὴ λησμονεῖτε τὰ καθήκοντά σας ἀφοῦ ἀποθάνω.

— Ὅχι, δὲν θὰ τὰ λησμονήσωμεν, ἀπήντησαν μὲ δάκρυα τὰ παιδιὰ του· ἀλλὰ μάθε μας, πατέρα, τί θέλεις νὰ κάμωμεν.

— Ἐξήσαμεν πάρα πολὺ μαζὶ, παιδιὰ μου· αἱ οἰογένειαι πρέπει νὰ χωρίζωνται, ἔπειτα νὰ πηγαί-

νουν ἐδῶ ἐκεῖ, δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, καὶ νὰ νοικοκυρεύωνται.

— Ἀλλά, πατέρα, σὺ ὁ ἴδιος δὲν μᾶς ἐπαράγγειλες ἕως τώρα νὰ εἴμεθα πάντοτε ἠνωμένοι; εἶπεν εἰς μικρὸν γρύλλος.

— Βέβαια, νὰ εἴσθε ἠνωμένοι ἀπὸ ἀγάπην καὶ αὐτὴ ἢ ἔνωσις θὰ σᾶς κάμῃ δυνατοὺς, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μένετε αἰωνίως ἐδῶ μέσα· πρέπει νὰ κάμετε τὸν προορισμὸν σας, νὰ φανῆτε ὠφέλιμοι.

— Πῶς; εἶπεν εἰς ἄλλος γρύλλος. Δὲν ἐννοοῦμεν

καλὰ καλὰ ποῖος εἶνε ὁ προορισμὸς μας; ἐξήγησέ μας τὸν.

Ὅλοι ἔπαυσαν τὰ δάκρυά των καὶ ἠτοιμάσθησαν ν' ἀκούσουν μὲ προσοχὴν.

Τότε ὁ Γερο-Γρύλλος ἔδειξεν εἰς μερικὰ παιδιὰ του ἐν κοίλον δένδρον πλησίον τοῦ δρόμου, καὶ τὰ παρήγγειλε νὰ υπάγουν ἐκεῖ καὶ νὰ τραγουδοῦν διὰ νὰ διασκεδάζουσιν τοὺς διαβάτας μὲ τὸ τραγοῦδι των· εἰς ἄλλους γρύλλους εἶπε νὰ υπάγουν νὰ κατοικήσουν εἰς τὸν τοῖχον τοῦ νεκροταφείου διὰ νὰ τραγουδοῦν ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν. Εἰς ὅλους δὲ ἔδωκε παραγγελίαν νὰ υπάγουν κάπου καὶ νὰ φανοῦν χρήσιμοι μὲ τὸ τραγοῦδι των. Μόνον εἰς τὸ πλέον μικρὸν γρυλλίδιον ἢ καλλίτερον εἰς τὴν πλέον μικρὰν γρυλλοπούλαν—διότι ἦτο δεσποινίς— δὲν εἶπε τίποτε· ὠνομάζετο Τίνα, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν γλώσσαν τῶν γρύλλων θὰ εἴπῃ «μικροῦλα».

— Ἐμένα, παπάκη, τί μοῦ παραγγέλλεις; εἶπεν ἡ Τίνα μὲ τὴν ὀξεῖάν της φωνήν, τρέμουσα ἀπὸ συγκίνησιν.

— Εἰς ἐσένα, κόρη μου, τί παραγγελίαν ἀφίνω; τὴν πεῖδ καλή; νὰ μείνης εἰς τὸ σπητάκι μας καὶ νὰ τραγουδῆς πάντα τὰ παλαιὰ τραγοῦδια πού σ' ἔμαθα.

Ἄλλο δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ ὁ Γερο-Γρύλλος· τὰ μακρὰ του ποδάρια ἐτέντωσαν καὶ μὲ τὴν τελευταίαν του συμβουλήν ἐβγήκε καὶ ἡ ψυχὴ του.

Κατάκαρδα ἐλυπήθησαν οἱ γρύλλοι· τὸν ἐθρήνησαν τὸν νεκρὸν, ὅπως συνειθίζουσιν νὰ θρηνοῦν τὸν νεκρὸν των οἱ γρύλλοι, καὶ ἅμα ἐβγήκεν ἡ σελήνη ἔκαμαν μεγαλοπρεπῆ κηδείαν, τὴν ὁποίαν συνώδευσαν πολλοὶ γρύλλοι.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος· ὁ ἄνεμος ἐφύσα μέσα εἰς τὰ δένδρα, καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε.

Οἱ ὄρρανοι γρύλλοι, τοὺς ὁποίους εἶχε συμβουλευσει ὁ πατὴρ των νὰ υπάγουν εἰς τὸ κοῖλον δένδρον, ἐπῆγαν καὶ ἤρχισαν τὸ τραγοῦδι των.

Οἱ ἄλλοι ἐπῆγαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον· τὸ μέρος ἦτο πολὺ μελαγχολικόν, ἀλλ' ὁ καιρὸς ἦτο τόσο ὠραῖος ὥστε ἐλησμόνησαν καὶ τὴν λύπην των καὶ τὴν μελαγχολίαν του μέρους καὶ ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ τραγουδοῦν εὐθύμως.

Μερικοὶ μόνον εἶχαν μείνει εἰς τὸ σπητί των,

ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐβγήκαν ἔξω νὰ χαροῦν τὸν ἥλιον μὲ τὰς πεταλούδας καὶ τὰς μελίτσας.

Καὶ ἡ δυστυχὴς μικροῦλα Τίνα ἔμεινε μόνη, κατὰμονη, καταλυπημένη, εἰς μίαν ἄκραν, καταδικασμένη νὰ τραγοῦδῇ ὀλοένα τὸ παλῆν τραγοῦδι, ὡσὰν νὰ ἦτο καμμία γραῖα γρύλλαινα ὀγδοῆντα χρόνων. Δὲν ἤθελεν αὐτὴ νὰ μένῃ μέσα ἐκεῖ ὀλομόναχη, καὶ ἐνῶ ἔκαμε νὰ τραγουδήσῃ τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα.

— Αἰ, κυρὰ Γρύλλαινα, τί εἶνε; εἶπε μία φωνή. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς κυρᾶς Ἀράχνης, ἡ ὁποία εἶχεν ἐλθεῖ ἕως εἰς τὴν θύραν καὶ ἔσκυπτε μέσα.

Ἡ Τίνα δυσηρεστήθη πολὺ μὲ τὸν τρόπον τῆς Ἀράχνης καὶ ἀπήντησε.

— Πρῶτα πρῶτα δὲν εἶμαι «κυρὰ» καὶ ἔπειτα ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς τί ἔχω, νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ: Στενοχωροῦμαι ἐδῶ μέσα.

— ὦ, πολὺ καλὰ, δεσποινίς Γρύλλου, εἶπεν ἡ κυρὰ Ἀράχνη, καὶ διατί αὐτὴ ἡ στενοχωρία;

Ὁ τρόπος καὶ ἡ ομιλία τῆς Ἀράχνης δυσηρέστησε πολὺ τὴν Τίναν. Ἀλλ' ἤθελε νὰ εἴπῃ εἰς κάποιον τὴν λύπην της, καὶ ἀφοῦ δὲν εὕρισκεν ἄλλον, τὴν εἶπεν εἰς τὴν Ἀράχνην.

— Δὲν μοῦ ἀρᾶσει νὰ εἶμαι ἐδῶ μέσα κλεισμένη, δὲν ὑποφέρω.

— Ἀφοῦ εἶσαι μικρὴ καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ κάμῃς τίποτε ἄλλο πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ μέσα νὰ τραγουδῆς τὸ παλῆν τραγοῦδι.

— Τὰς συμβουλὰς σου κράτησέ τας διὰ τὸν ἑαυτόν σου, εἶπε πειραγμένη ἡ Τίνα, θέλεις νὰ συμβουλεύῃς καὶ ἄλλους σὺ, πού δὲν ἔκαμες εἰς τὴν ζωὴν σου τίποτε ἀκόμη.

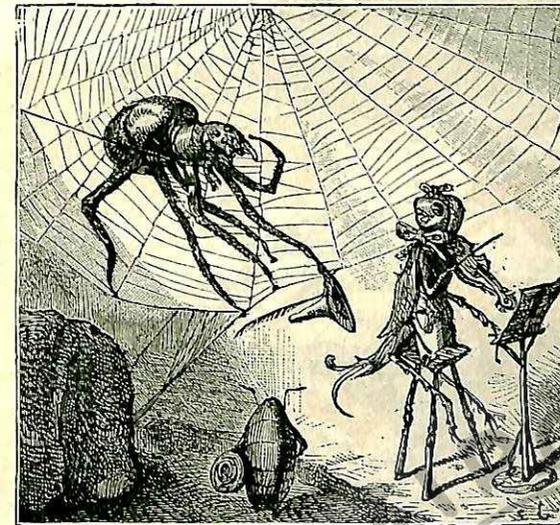
— Ἐγὼ εἰξέρω καὶ ὑφαίνω, καὶ μὲ τὸ ὕφασμά μου στολίζω τοὺς τοίχους.

— Σὺ; τίποτε δὲν πιστεύω ἀπ' ὅσα μοῦ λέγεις. — Καὶ βέβαια τί εἴμπορεῖ νὰ ξεύρῃ μία Στακτοπέπελη πού δὲν ἐβγήκε ποτὲ ἔξω ἀπὸ τὴν γωνιά της.

— Στακτοπέπελη! ἐγὼ τί ξεύρω; ξεύρω πῶς τρώγεις μυγίαις, μυιγοχαῦτρα!

— Α! δεσποινίς Γρύλλου, δεσποινίς Γρύλλου, εἶπε μία Σαραντοποδαροῦσα, δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα νὰ ὑβρίζῃς τοὺς μεγαλειτέρους σου.

— Ἐγεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Τίνα, μὰ ὅταν κανεῖς εἶνε πολὺ δυστυχὴς δὲν προσέχει εἰς τὰ λόγια του.

« Αἰ, κυρὰ ΓΡΥΛΛΑΙΝΑ, ΤΙ ΕΙΝΕ; »

— Καί ποία εἶνε ἡ δυστυχία σου; ἠρώτησεν ἡ Σαρανταποδαροῦσα.

— Τί νὰ σοῦ τῆν εἰπῶ, δὲν θὰ τῆν καταλάβῃς σύ, εἶπε μὲ στεναγμὸν ἡ γρυλλοπούλα καὶ μὲ τὸν νοῦν τῆς εἶπεν: εἶμαι πολὺ, πολὺ δυστυχῆς!

Τῆς ἐφάνητο ὅτι ἤκουε τὴν φωνὴν τῶν ἀδελφῶν τῆς.

— Αὐτοὶ εἶνε εὐτυχεῖς, τραγουδοῦν ἐλεύθερα ἔξω, καὶ ἐγὼ μένω ἐδῶ σκλαβωμένη, καὶ ἀπὸ τῆν πολλὴν τῆς λύπην δὲν εἰμποροῦσε νὰ τραγουδήσῃ πλέον τὸ παλαιὸν τραγούδι, καὶ ἔμενε βωθὴ εἰς τῆν σκοτεινὴν τῆς ἄκραν.

Ἐπήδησε διὰ νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ τόσο δυνατὰ, ὥστε ἀνεποδογύρισε τῆν δυστυχῆ Σαρανταποδαροῦσαν· δὲν ἐστάθη ἄνω· ἔκαμε δύο τρία πηδήματα ἀκόμη καὶ... ἐτελείωσε· ἡ Τίνα ἐβγήκεν ἔξω ἀπὸ τὸ σπητι τῆς, ἐπαράτησε τῆν θέσιν ὅπου ὁ πατήρ τῆς εἰς τῆν τελευταίαν του στιγμὴν τῆς παρήγγειλε νὰ μείνῃ.

Καὶ ἦτο ἔξω πλέον, ἐλευθέρῃ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι γρύλλοι! ὦ! αἱ πεταλούδαι! ὁ ἥλιος! ἦτο ἐλευθέρῃ.

— Εἰμπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ τραγουδῶ διὰ νὰ διασκεδάζω τοὺς κουρασμένους διαβάτας· καὶ καλύτερα μάλιστα ἀπὸ ὅλους. Τί ὄραξιά! Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς!

Ἐτρεχεν ἐπάνω κάτω καὶ ἐπηδοῦσεν ὅλην χαρὰ χόπ, χόπ, χόπ.

Καὶ λοιπὸν ἡ Τίνα δὲν ἐφύλαξε τῆν τελευταίαν παραγγελίαν τοῦ πατρός τῆς· τώρα τὸ σπητάκι των εἶνε ἔρημον, δὲν ἀκούεται πλέον κανένα τραγουδάκι· ἀλλὰ ποῦ τὰ ἐσυλλογίζετο αὐτὰ ἡ Τίνα; ἐκεῖνη ἐσυλλογίζετο μόνον ὅτι εἶνε εὐτυχῆς.

Κάποτε ὁ ἄνεμος, ἡ νύκτα τῆν ἔκαμαν νὰ τρέμῃ, καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἐβράχιαζεν ἀπὸ τὸ κρῦο, καὶ ἡ καρδούλα τῆς ἐκτυποῦσε δυνατὰ!

— Ἄ! μπά! δὲν εἶνε τίποτε, ἔλεγεν. Ἄς χαρῶ! ἄς τραγουδήσω, εἶμαι ἐλευθέρῃ, εἶμαι ἐλευθέρῃ!

Ναί, ἀλλὰ ἦλθε τὸ φθινόπωρον καὶ ἔπειτα καὶ ὁ χειμῶν. Τί κρῦο! ἡ Τίνα τρέμει, τρέμει! ἡ παγωνιά τῆς ἔκοψε τῆν φωνὴν τῆς καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τραγουδῆ πλέον. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς, αἱ ἀδελφαὶ τῆς τρέχουν νὰ τῆν περιποιηθοῦν· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; τὸ

κρῦο ἦτο τόσο δυνατό καὶ αὐτὴ τόσο μικρά, ὥστε τῆν ἐπάγωσε· δὲν ἔχει πλέον ζωὴν ἡ Τίνα.

Μίαν ἡμέραν μόνον, ὅπου ὁ ἥλιος ἐβγήκε θερμῶς, ἐκινήθη ὀλίγον, ἦλθε κάπως εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, μόλις κατώρθωσε νὰ εἰπῆ:

— Θέλω νὰ γυρίσω ἔς τὸ σπητι.

Οἱ ἀδελφοὶ τῆς τῆν παρετήρησαν δίχως νὰ εἰποῦν λέξιν, καὶ μὲ τὸν νοῦν των ἔλεγαν: θὰ εἰμπορέσῃ ἄρά γε νὰ φθάσῃ ἔως ἐκεῖ!

Δὲν τὸ ἐπίστευαν πολὺ, πολὺ· ἐν τούτοις δὲν ἤθελαν νὰ τῆν δυσαρεστήσουν· ἂν ἐπρόσθανε νὰ πάγῃ εἰς τὸ σπητάκι των, ἴσως θὰ ἐγίνετο καλὰ.

— Ὁ πατέρας εἶχε δίκαιον, εἶπεν ἡ Τίνα μὲ ἀδύνατην φωνήν· εἰςευρεν ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸ κρῦο. Πόσον θέλω, νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπητι μας, καὶ νὰ μείνω ἐκεῖ διὰ πάντα!

Καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ κινήσῃ τὸ ἄρρωστον σῶμα τῆς διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπητι.

Ὁ ἀδελφός τῆς καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια ἤρχοντο κατόπιν τῆς καὶ παρατηροῦσαν μὲ ἀγωνίαν τὰ πηδήματά τῆς, καὶ τῆν ἐκρατεῦσαν κάθε στιγμὴν νὰ μὴ πέσῃ κάτω.

Ἄλλ' ἡ Τίνα τοὺς ἔκχιμε νεῦμα νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς θέσεις των.

— Μὴν κάνετε ὅ, τι ἔκαμα ἐγὼ, εἶπεν, ἀκούσατε τὸν πατέρα, ἐγὼ θὰ πάγω μόνη μου εἰς τὸ σπητι νὰ κάμω ὅ, τι μοῦ παρήγγειλε.

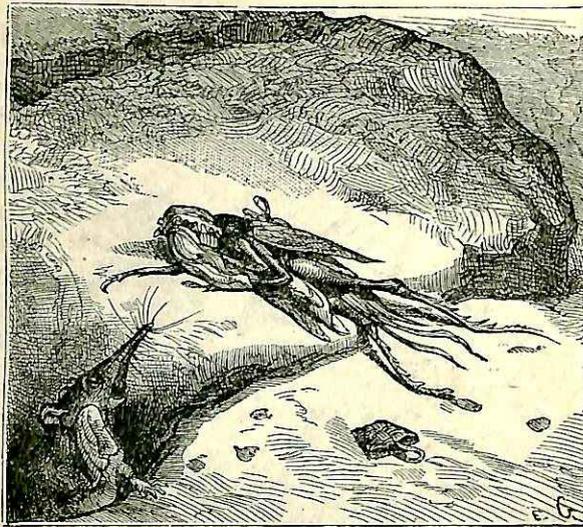
Ἄλλοίμονον! ἦτο πολὺ ἀργά!

Τῆν ἄλλην ἡμέραν εὐρήκαν ἕνα γρύλλον πεθαιμένον εἰς τὸ ἔρημον σπητι τοῦ Γερο-Γρύλλου. Ἦταν ἡ Τίνα. Ὁ παγωμένος ἄνεμος καὶ ἡ νύκτα τῆν ἀπετελείωσαν τῆν πεισματάρη γρυλλοπούλαν. Ἡ ἀπειθῆς Τίνα ἀπέθανε δίχως νὰ ἐκτελέσῃ τῆν παραγγελίαν ποῦ τῆς ἀφῆκεν ὁ πατήρ τῆς.

Τὸ συμπέρασμα τῆς ἀλληγορίας ταύτης, μικροῦ μου ἀναγνώστῃ καὶ μικραὶ μου ἀναγνώστριά, εἶνε ὅτι ὁ καθείς πρέπει νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του καὶ ἂν ἀκόμη διὰ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ εἶνε ἀνάγκη νὰ μείνῃ ἀφανῆς, δίχως δόξαν, δίχως μεγαλεία.

(Μίμησις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

« Η ΑΠΕΙΘΗΣ ΓΡΥΛΛΟΠΟΥΛΑ ΑΠΕΘΑΝΕ. »

Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

(Βλέπε τὴν ἐν σελίδι 129 εἰκόνα)

Ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ γιாலῦ ποῦ ἔρχοντο ἀφρισμένα Νὰ ξαπλωθοῦν τὰ κύματα, νὰ πέσουν κουρασμένα, Ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ γιாலῦ ποῦ χύνεται τ' ἀγέρι· Καὶ τὰ πουλάκια κελαδοῦν ἔς τὰ δένδρα παῖρι-παῖρι, Ἐκεῖ ἀπλώνεται χωριδὸν μὲ λεύκαις στολισμένο, Χωριδὸν μὲ χίλια λούλουδα, χωριδὸν εὐτυχισμένο.

Τὰ κάτασπρα σπητάκια του, μικρὰ καὶ μετρημένα, Ὡσάν φωλιὰς μικρῶν πουλιῶν ἔς τὰ δένδρα εἶνε κρυμμένα, Ἐγεί μικρούλα ἐκκλησιὰ ἐκεῖ σιμὰ ἔς τὴ βρύσι· Ποῦ ἔρχεται κάθε πρωὶ καθεὶς νὰ προσκυνήσῃ, Φιλοῦν τὸ χέρι τοῦ παπᾶ καὶ τὸν καλημερίζουν· Καὶ ἔς τὴ δουλειὰ των ὑστερα οἱ χωρικοὶ γυρίζουν.

Μ' ἀπ' ὅλους μιά μελαχροινὴ καλὴ χωριατοπούλα Σὰν ἀγγελουδί ὠμορρῆ, σὰν λούλουδο μικρούλα, Ποῦ ἔχει τὸ χαμόγελο ἔς τὰ χεῖλην καρφωμένο, Ὅπου τὸ μάτι τῆς κανεὶς δὲν εἶδε θακρυσμένο, Τρέχει ἀπ' ἐδῶ, τρέχει ἀπ' ἐκεῖ ζωῆ, χαρὰ γεμάτη, Δὲν τῆν φοβίζει ἡ ἐρημιὰ, τ' ἀγκάθια καὶ οἱ βάτο.

Ἴδετε τῆν μὲ ξέπλεκα, κατὰμαυρα μαλλάκια Κρατεῖ ἔς τὰ χέρια ὄροσερὰ κι' ὠραῖα λουλουδάκια, Ἴδετε, σὰς χαμογελά, σὰς βλέπει, σὰς γνωρίζει· Καὶ ὅλαις σας σὰν ἀδελφαίς, σὰν φίλαις σὰς νομίζει. Λοιπὸν ἕνα χαμόγελο καὶ ἀπὸ σὰς ζητάει, Καὶ ἀγαπάτε τῆν καὶ σεῖς καθὼς σας ἀγαπάει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΙΛΟΥ

Ὅποτεν χρυσαυγῆς
Π λάμψις τῆς αὐγῆς
Τοὺς λόφους σαπφειρόνῃ
Μή, φίλε, μὲ λησμόνει.

Ὅποτεν ἰλαρὰ
Τῆς λίμνης τὰ νερὰ
Σελήνη ἀργυρόνῃ
Μή, φίλε, μὲ λησμόνει.

Ὅποτεν ἀνθηρὸς
Τοῦ ἔαρος καιρὸς
Τῆν γῆν μὲ χλόην στρώνῃ
Μή, φίλε, μὲ λησμόνει.

Ὅποτεν λευκαυγῆς
Χιῶν ἐπὶ τῆς γῆς
Λευκὴν σινδὸν ἀπλόνη
Μή, φίλε, μὲ λησμόνει.

ΔΑ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ἑξαετής Νίκος ἔλεγεν εἰς τὸν μικρότερόν του ἀδελφόν Κωστάκη, ὅτι εἶδε ἐν καλῶν ὄνειρον: "Ὅτι ἦτο ἰσὸ ζαχαροπλαστεῖον καὶ ἔτρωγε ἀκατάπαυστα διάφορα γλυκά: τούρτες, γαλατομπούρεκα, τρίγωνα, κόκ, παστίτσα καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη.

— Καὶ ἐγὼ, ἔρωτᾷ ὁ Κωστάκης, ἔτρωγα καὶ ἐγὼ γλυκά; — Σύ; σὺ δὲν ἦσουν ἰσὸ ζαχαροπλαστεῖον.
Καὶ ὁ Κωστάκης ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρούλας Τραλαῆ.

Δύο ψευδολόγοι συνομιλοῦν: Ὁ πρῶτος διηγεῖται εἰς τὸν δεύτερον ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὅποιος ἀπὸ τὸ Παλαιὸν Φάληρον ἐπῆγε εἰς τὸ Νέον κορυμβῶν, καὶ φέρων καθάλλα ἄστους ὤμους του δύο ἄλλους.

Ὁ δεύτερος ψευδολόγος μὴ εὐρίσκων χαυρότερον ψεῦδος νὰ τοῦ ἀποκριθῆ, τοῦ λέγει:

— Καὶ δὲν μὲ ἐγνωρίζεις λοιπὸν; ἐγὼ ἤμουν αὐτὸς ποῦ ἔκολυμβοῦσε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορυμβῶ.

Ἦς νεανίας θέλει νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ Πανόραμα διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ἀξιοπεριέργον τέρας ποῦ ἔχουν ἐκθέσει μεταξὺ ἄλλων θεαμάτων.

Πλησιάζει καὶ ἔρωτᾷ τὸν θυρωρόν:

— Πόσο ἔχει ἡ εἰσοδος;

— Ἐξοκίσι λεπτά.

— Νά! πάρε λοιπὸν δέκα λεπτά· ἐγὼ ἔχω ἕνα μόνον μάτι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πανδύρας.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ο Έλληνα οφείλει με την εργασία του, με την περιουσίαν του, με τας γνώσεις του και με κίνδυνον ακόμη της ζωής του, να συντελέσῃ εἰς τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος.

Μὴ ὑποφέρεις καμμίαν ἀκαθαρσίαν οὔτε εἰς τὸ σῶμά σου, οὔτε εἰς τὰ ἐνδύματά σου, οὔτε εἰς τὴν κατοικίαν σου.

Ο ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν ἐργάζεται εἶνε δούλος τῶν ἀναγκῶν του καὶ τῶν παθῶν του· ἡ ἐργασία ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ὅλας τὰς δουλείας: ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς πτωχίας καὶ ἀπὸ τὴν δουλείαν τῶν κακῶν παθῶν.

Προσπάθει νὰ πλουτίζῃς με ὠραῖα καὶ ὠφέλιμα πράγματα τὸ πνεῦμά σου.

Μεταχειρίζου ὅλας σου τὰς δυνάμεις εἰς τὸ νὰ κάμνῃς ὅσον εἰμπορεῖς περισσότερον καλόν.

Κάμε με σταθερὴν ἀπόφασιν ὅ,τι ἡ συνειδήσις σου σοῦ λέγει ὅτι εἶνε καλόν.

Ἡ μεγαλειτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς εὐτυχίας εἶνε ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος.

Τελειώνω ὅ,τι ἀρχίζεις με τὴν βεβαιότητα ὅτι σοῦ εἶνε ὠφέλιμον. Τὸ νὰ μὴ τελειώῃς τίποτε εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ μὴ κάμνῃς τίποτε.

Διατῆρει τὰς δυνάμεις τοῦ σώματός σου διὰ τῆς ὑγιεινῆς καὶ δυνάμονε αὐτὸ διὰ τῆς γυμναστικῆς.

Τὴν ἀνάπαυσιν νὰ τὴν θεωρῆς μόνον ὡς μέσον ν' ἀποκτήσῃς νέας δυνάμεις διὰ νέαν ἐργασίαν.

Καλλίτερα νὰ σιωπᾷς παρὰ νὰ λέγῃς, πράγματα δυσάρεστα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΕΛΙΔΙ 134 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 134 τεσσάρων εἰκονογραφιῶν προσκαλοῦνται οἱ μικροὶ φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ νὰ συνθέσωσιν ἐν διήγημα· οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

Α' Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν ὀμιλουμένην γλῶσσαν καὶ νὰ μὴ περιέχῃ περισσοτέρας ἀπὸ 800 λέξεις. — Β' Νὰ μᾶς σταλῇ ἐγκαίρως ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 16 τοῦ προσεχοῦς Νοεμβρίου. — Γ' Εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τὸ τέλος τοῦ διηγήματος πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ διηγητοῦ καὶ τὸ ψευδώνυμόν του — ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον — καὶ ἡ ἡλικία του, διότι: — Δ' Μόνον οἱ μὴ ἐισελθόντες ἀκόμη εἰς τὸ 16 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. — Ε' Εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου θὰ δημοσιευθῇ τὸ καλλίτερον διήγημα μετὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον καὶ μετὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ γράψαντος αὐτό, θὰ τῷ δωρηθῶν δὲ ὡς βραβεῖον, δύο χρυσόδοτοι τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» τῶν προηγουμένων ἐτῶν κατ' ἐκλογὴν του. — Εἰς τὸν γράψαντα τὸ διήγημα τὸ ὅποιον θὰ κριθῇ ἄξιον τοῦ δευτέρου βραβεῖου θὰ δωρηθῇ εἰς χρυσόδοτος τόμος τῆς «Διαπλάσεως» κατ' ἐκλογὴν του. — Δύο ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τὰ δύο πρῶτα θὰ ἐπαινέθωσιν. — Θὰ τύχουν δὲ εὐφύμου μνείας ὅσα θὰ κριθῶσιν ἄξια αὐτῆς.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΠΕΜΠΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισῶν ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 15^{ης} Σεπτεμβρίου 1883.

Φρ.	Ἐκ.	Φρ.	Ἐκ.	Φρ.	Ἐκ.
1	70	45	50	49	50
2	50	50	40	50	30
3	50	25	5	50	50
4	5	1	50	50	50
5	1	1	50	50	50

Ἐν ὄλῳ μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1883 . . φρ. 362 10

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Δὲν ἐστάθη ἀκόμη δυνατὸν νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ νὰ διανεμηθῇ κανὲν τεῦχος τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ μετὰ τὸ μυθιστόρημα «Εἰς τὴν Θάλασσαν!» Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ διανεμηθῶσιν δύο ἢ τρεῖς τεύχη μαζί. Ἐπειδὴ ὁμοῦ εἰς τὸν ἐτοιμασθῶν εἰμποροῦν νὰ ἀνυπομονοῦν μερικοί, σὰς παρουσιάξω σήμερον τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα Δίγχο-Μπίγχο, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς προκομμένους ἐκείνους βασιλεῖς οἱ ὁποῖοι τὸσον πολλὸ ἀγαποῦν τοὺς ὑπηκόους των, ὥστε ἀπορραφίζουν καὶ τοὺς πωλοῦν σὰν πρῖβατα εἰς τοὺς σωματεμπόρους. Καμαρωστὲ τον λοιπὸν τὸν προκομμένον ἀράπη, ὅσο νὰ λάβετε τὰ ἐτοιμαζόμενα ὀλονὲν τεύχη τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ διαβάσετε ἐν ἐκτάσει τὰ χάλια τοῦ Μεγαλειοτάτου Δίγχο-Μπίγχο καὶ πῶς ὁ Γουήλ κατῴρωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του ὅταν τὸν ἐπῆρε σκλάβον του, καὶ τὸσα ἄλλα περιεργότατα πράγματα.

Εἰκοσι δραχμὰς θὰ σοῦ κοστίσῃ, μετὰ τὰ ταχυδρομικά, τὸ λεξικὸν πὸν ζητεῖς, φίλε Ζώη. Φίλησέ μου τὴν μικρὰν Δήμητραν, σὲ παρακαλῶ.

Ἄν τὰ ροδάκινα τοῦ τόπου σας εἶνε τὸσον νόστιμα ὅσον καὶ ἡ ἐπιστολὴ σου, ἀγαπητὲ χρυσοστέφανε Ἀπολλῶν, πολλὸ λυπούμαι ὅτι δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ μοῦ στείλῃς ὀλίγαις ἐπιστολάς; Τί σοῦ λέγει ὁ Δίγχο-Μπίγχο; φορεῖ καὶ τρικαντό, βλέπει, ἢ μούρη του!

Σὲ εὐχαριστῶ πολλὸ διὰ τὴν τὴν ἀγάπην σου, Ἀετιδεῦ τῶν Λευκῶν Λίθων, θὰ ἐλυπούμην κατάκαρδα ὅμως, ἂν ἐμάνθανα ὅτι πραγματικῶς παρημέλησες ἔστω καὶ μίαν ἡμέραν τὰ μαθήματά σου.

Νὰ δοῦμε λοιπὸν, Στυμφαλίς Ὅρνις, ἂν θὰ τηρήσῃς τὸν λόγον σου νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ τὸρα καὶ νόστιμα· μόνον ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρον λέγω τὰς προσήσεις σου εἰς τὴν Μικρὰν Ἐλαφον καὶ τὴν Πανσέληνον.

Ὁ Καθὼρ θὰ μάθῃ, φίλε Δοῦξ Φίλιππε Νέβερ, ὅτι ὀνομάζεσαι Ν. Β. Κ. καὶ ὅτι τὸν ἀσπάζεσαι καὶ ὅτι ζητεῖς καὶ σὺ τὸ ὄνομά του. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐκπληξίν ποδ' μοῦ ἐτοιμάζεις· εἶσαι πολλὸ ὑποχρεωτικὸς καὶ δι' αὐτὸ ἀξιαγάπητος.

Βέβαια κάμνω λουτρὰ ἀκόμη, Πετεινέ, καὶ πάντοτε εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον. Προχθὲς μάλιστα ἐγνώρισα ἕνα καὶ ἕνα μικρὸν φίλον μου ποῦ ἔχει ἕνα σωρὸν ὀνόματα, σὰν Ἴσπανός. Πρῶτα πρῶτα ὀνομάζεται Μπεμπές, ἔπειτα Κωστάκης, ἔπειτα Γούτος, ἔπειτα Νινινάκας· ἀλλὰ, καθὼς με ἐβεβαίωσεν ὁ μπαμπᾶς του, μετὰ τὰ δύο τελευταῖα ὀνόματα

μόνον αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν φωνάζῃ. Ἐλθσμὸν ὅμως νὰ τὸν ἐρωτήσω με ποῖο ὄνομα θέλει νὰ τὸν φωνάζω ἐγὼ καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐρωτῶ τὸρα. Τ' ἀκούς, Μπεμπέ-Κωστᾶκη-Γούτε-Νινινάκα; Νὰ μοῦ τὸ γράψῃς.

Ἄφου ἔχεις κλίσιν νὰ γράφῃς, καταγίνου, Πληρωμένη Τρυφῶν· καὶ ἂν τὰ πρῶτά σου ἔργα δὲν εἶνε καλά, σιγὰ σιγὰ θὰ γράψῃς καὶ ὠραῖα.

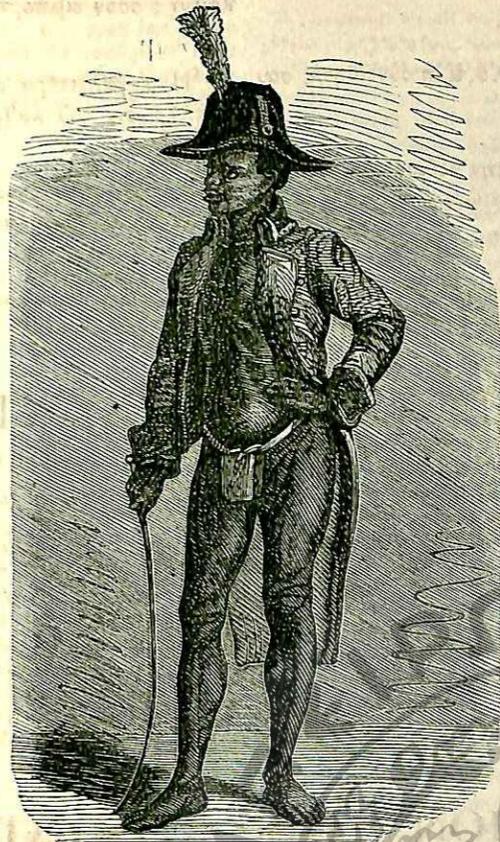
Διὰ νὰ μὴν ὑποθέσῃς καὶ πάλιν, φίλε Ζωσιμᾶ, ὅτι σοῦ λέγω ἄλλαν τάλῳ, ἰδοὺ ὅτι σοῦ ἀναφέρω ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν αἱ Πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις καὶ τὸ Παιδικὸν σου πνεῦμα. Τάχα καὶ ἂν δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἐννοῦσες, ἀφοῦ δὲν θὰ τὰ ἐβλεπες δημοσιευμένα; πῶς τὸ ἐννοοῦν τὸσοι ἄλλοι καὶ γὰρ νὰ τοὺς εἰπῶ τίποτε μοῦ στέλλουν ἄλλα καλλίτερα καὶ τὰ δημοσιεύω τότε; Αὐτὸ κάμε καὶ σὺ, καὶ πρόσεχε εἰς τὴν ὀρθογραφίαν.

Ὁ Φιλόπατρις Ἑλληνα ἀσπάζεται τὸν Ἰούλιον Καίσαρα καὶ τὸν Κάρολον ΙΒ' τὸν Σουηδόν, ἢ Μικρὰ Πεταλοῦδα τὴν Μελισσαν καὶ τὴν Χρυσολίδα, ἢ Χρυσοκέρατος Ἐλαφος τὴν Μικρὰν Ἐλαφον, τὸ Ἐρυθρὸν Ῥόδον καὶ πολλοὺς ἄλλους ὃν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἢ Πληρωμένη Τρυφῶν προσφέρει τὰς προσήσεις τῆς εἰς τὴν Βοσκοπούλαν, Ἐλαφρῶν Ἀκατον, Ἀδρηλιανῆν Παρθένον καὶ Φιλέρημον Τρυφῶνα. Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία εὐχαρισεῖ τὴν Γραῖαν Ἀρῶν καὶ τὴν ἀντασπάζεται.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσπάζεται τὸ Κῦμα ποῦνε ἀγριεμένο, τὸν Φιλόπατριον Ἑλληνα, καὶ τὸν Γερρατὸν Ἑλληνα, Τρίκ Τράκ, Ἀγαμέμνονα, Ἰόδρον, Ἰσοκόμητα τῆς Βραζελόνης, Ἰλιάδα τοῦ Ὀμηρου, Ἀσκήν Περιστερῶν, Ζεφύρειον Ἀδραν, Κουκορῖκο, Σεληνατὸν Φῶς, Διαλάμποντα Ἀστέρα, Ἐκτορα τὸν Τρῶδα, Μικρὸν Καπουκῖνον, Μέγαν Ναπολέοντα Βοναπάρτην, κλπ. κλπ. κλπ.

Αὐτὸ δὲν θέλει ῥώτημα, Πορτηρῶ Ἀλεποῦ· ἐννοεῖται ὅτι μ' ὁποῖος θέλει νὰ πάρῃ μονάχα τὴν «Βιβλιοθήκην». Εἰς τὸ Μιλὰκουλ δὲν ἐπῆγα ποτέ, θὰ ἔλω ὅμως καμμιὰ φορὰ, ἀφοῦ ἔχει καλὰ πούλαρια καὶ εὐμορφα γαϊδουράκια γιὰ γαϊδουροδρομίας. Τὰ σεβάσματά μου σὲ ἡμετέρα σου, παρακαλῶ. Ἡ μουσικὴ πῶς πάει; εἶσαι προχωρημένη;

Σήμερον προτείνει πάλιν διαγωνισμόν ἡ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ». Εἰς τὴν σελίδα 142 εἶνε τυπομένοι οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ· εἰς δὲ τὴν σελίδα 134 εἶνε αἱ εἰκόνες ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ πλάσῃτε τὸ διήγημά σας ὅπως τὸ φαντάζεται ὁ καθένας. Εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦτον, καθὼς καὶ εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς τοὺς ὁποῖους προτείνει ἡ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ», εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅχι μόνον οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΙΓΧΟ-ΜΠΙΓΧΟ

[Εἰκὼν ἐκ τοῦ παιδικοῦ μυθιστορηματός «Εἰς τὴν Θάλασσαν!»]

τούς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν μας, ἀλλὰ καὶ ὅποιος-δήποτε ἄλλος ἀναγνώστης τῆς « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ » θέλει, ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶνε μικρότερος τῶν δέκα ἔξ ἐτῶν. Τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις τὰς λέγω δι' ὅλους τοὺς μικροὺς μου φίλους καὶ πρὸ πάντων δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι, διὰ νὰ λάθουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ αὐτοί, πρέπει νὰ μὲ ἐρωτήσουν ἂν τοῖς τὸ ἐπιτρέπω. Ἦ ἀκοῦτε λοιπόν!

ὅλοι οἱ ἐλληνοπαῖδες καὶ αἱ ἐλληνίδες, ὅσοι εἶνε μικρότεροι τῶν δέκα ἔξ ἐτῶν, εἴμποροῦν νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »! Νὰ δοῦμε λοιπὸν τόρα πόσοι θὰ γράψουν διήγημα αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ πόσοι θὰ ἀκολουθήσουν τὴν συμβουλήν τὴν ὅποιαν τόσας φερὰς σὰς ἔδωκα: νὰ μεταχειρίζεσθε εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τὴν γλῶσσαν ποῦ μιλεῖτε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

139. Ἑλλητισύμφωνον. *δ—*ω*ει*—*ι*ά—*ε*—*ου*—*ι*—*ου*—*ει*—*ε*—*ο*—*ει*—*ο*—*ει*—*α*—*α*—*ω*—*ο*—*δ*—*ε*—*εὐ*—*ε*—*εἴ*—*ου*—*εἴ*—*εἴ*—*εἴ*—*η*—*α*—*οἴα*.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Παντοσίτου.

140. Φωνηεντόλιπον. Πρ' π*—ν*—κ*—ρ*—ζ*—μ*—ν*—τ*—ς—δ*—τ*—μ*—ς—*—κ*—θ*—ρ*—ς—σ*—π*—ζ*—*—τ*—ς—κ*—τ*—τ*—π*—φ*—ρ*—μ*—ν*—δ*—ν*—ς—π*—ν*—ς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰ. Κ. Καρμπέτη.

141. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δευτέρον μου σχῆμα γεωμετρικόν, τὸ σύνολόν μου εἶνε νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου.

142. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δευτέρον μου τὸ φέρεις εἰς τὸ πρόσωπόν σου, τὸ σύνολόν μου τὸ ἀγαποῦν οἱ πετεινοί.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Κ. Παπαναστασίου.

143. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δευτέρον μου ὁμοίως, τὸ τρίτον μου μέλος τοῦ σώματος, τὸ τέταρτόν μου ζῷον, τὸ δὲ σύνολόν μου ζήτησέ το εἰς τὴν Κρήτην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰουλίτου Καίσαρος.

144. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε φωνήεν τὸ δευτέρον μου ὄρθ' τὸ σύνολόν μου εἶνε ἡρωϊκὴ νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μινῆ-Νάη.

145. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα τὸ πρῶτόν μου ἐστὶ, τὸ δεύτερον ἐπίσης, τὸ σύνολόν μου σύνδεσμος καὶ σκέψου νὰ μὲ λύτῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκτοροῦ τοῦ Τρωῆς.

146. Λεξιγριφος.

Εἶμαι κ' ἐγὼ τοῦ σώματος ἐν ὄργανον σπουδαῖον, καὶ ἂν ἐκλείψω ἐξ αὐτοῦ δὲν θέλεις ζῆσαι πλέον. Ἐὰν ὅμως τὸ πρῶτόν μου ψηφίον ἀποβάλλῃς, τότε εἰς πρᾶγμα εὐθραυστον εὐθὺς μὲ μεταβάλλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτρου τοῦ Ἑλληνος.

147. Ἀναγραμματισμός.

Κάθ' ἡμέραν κοπιᾷζεις καὶ τὰ πάντα ἀνατρέπεις, διὰ νὰ μὲ ἀποκτήσῃς. Εἰς τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου ἀνυψούμενον μὲ βλέπεις, ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοπολίτου.

148. Λένιγμα.

Μυστήριον τὸ αἶνιγμα, μυστήριον ἢ λύσις, μυστήρια σοῦ ἐξηγῶ, ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος Βοναπάρτου.

149. Ἐρώτησις. Τίς ἔχει ὀλιγώτερον ἀπὸ τίποτε; Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτείου Νίκης.

150. Ἐρώτησις. Μία μητέρα ἔδωκεν εἰς τὰ τρία τῆς παιδιὰ ἓνα καλάθκι σκεπασμένον, τὸ ὅποιον εἶχε μέσα αὐγά, καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὰ μοιράσουν κατὰ τὸν ἕξῃς τρόπον: Ὁ πρῶτος νὰ πάρῃ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου ποσοῦ τῶν αὐγῶν καὶ ἥμισυ αὐγὸν περισσότερον. Ὁ δεύτερος νὰ πάρῃ τὸ ἥμισυ τῶν ὑπολειπομένων αὐγῶν καὶ τὸ ἥμισυ ἐνὸς αὐγοῦ περιπλέον. Ὁ δὲ τρίτος νὰ πάρῃ τὰ δύο ποῦ θὰ μείνουν. Προσέθεσε δὲ ὅτι ἡ διανομὴ πρέπει νὰ γίνῃ χωρὶς νὰ σπᾶσῃ κανὲν αὐγόν. — Πόσα αὐγά εἶχε τὸ καλάθκι; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοστεράνου Ἀπόλλωνος.

151. Ἀπροσδόκητον. Ποῖος βασιλεὺς φορεῖ τὸ μεγαλύτερον στέμμα; Ἐστάλη ὑπὸ Ἐμμ. Χ. Δραγάτη.

152. Γρῆφος. Χοῖροι στὸ σέλινον ἔφη ἔλτις εἰς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σίλαος.

153. Γρῆφος. Ζῆ τις αὐτῶ δόξαν ἔγκατα λυπεῖν. Ἐστάλη ὑπὸ Λεωνίδα Χ. Ζωῆ.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

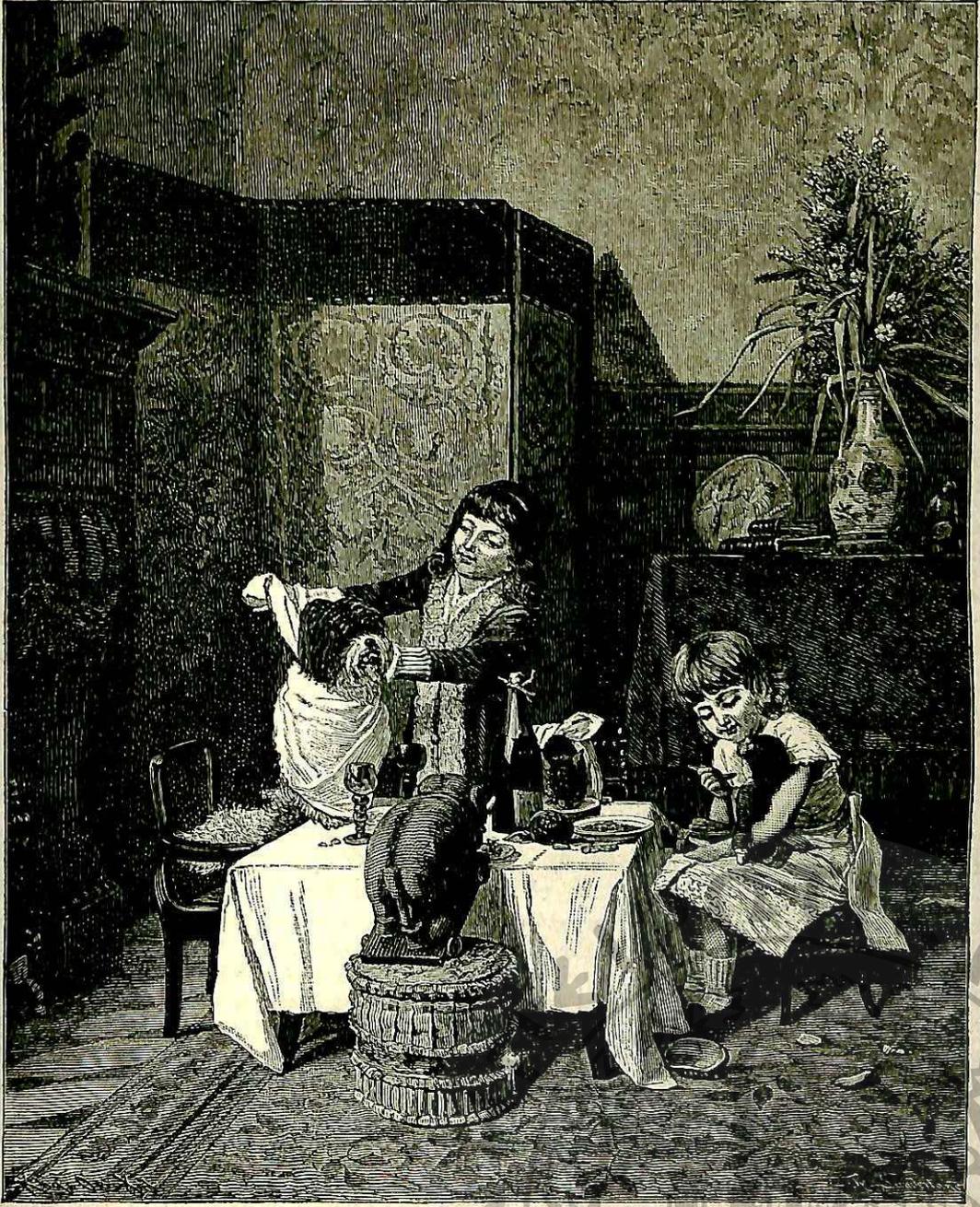
154. Charade.

Mon premier, plusieurs fois, se répète dans l'air. Mon second, frappant l'air, se transmet à l'oreille. De mon tout desiréux, le sage paysan, Pour l'avoire abondant, de grand matin s'éveille.

155. Question drolatique. Toutes les lettres de l'alphabet sont invitées à une soirée; quand viennent U V X Y Z ?

ΛΥΣΕΙΣ

122. Τὸ νὰ προδίδῃς τὰ μυστικά τῶν φίλων σου εἶνε πολὺ αἰσχρόν, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ νὰ ῥῆσαι ὠτακουστῆς, καὶ τὸ νὰ ἀναγινώσκῃς ἄνευ ἀδείας ξένην ἐπιστολήν. — 123. Ἢ πεῖνα βλέπει τὸν οἶκον τοῦ ἐργατικοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ μακρὰν, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν. — 124. Σεμίραμις (Σε-μοῖρα, μῦς). — 125. Θεμιστοκλῆς (Θέμις-τὸ-κλεις). — 126. Λεωνίδας (Λέων-ι-δάς). — 127. Πίθηκος (Π, Θ, Κῶς). — 128. Κτήνος-Τῆνος. — 129. Χώρα-ῶρα. — 130. Ἰνδός-Πίνδος. — 131. Μύσταξ-μῦς. — 132. Σέλας-ἔλα. — 133. Οἱ ἀριθμοὶ 5 καὶ 7. — 134. Διότι δὲν εἶχε μαχαῖρι νὰ τὸ κόψῃ. — 135. Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσῃς. — 136. Φίλοις εὐτυχοῦσι καὶ δυστυχοῦσιν ὁ αὐτὸς ἔσθι. — 137. Parce que un cheval de selle (de sel) peut fondre.

ΜΕΓΑΛΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Σήμερον εἶνε τὰ γενέθλια τῆς Φιφῆς, τῆς κούκλας τῆς Μαριάνθης· διότι σήμερον ἔγεινε σωστὸς χρόνος ἀφ' ὅτου τῆς τὴν ἐχάρισαν τὴν κούκλαν τῆς δι' αὐτὸ καὶ ἡ Μαριάνθη ἔκαμε μεγάλο τραπέζι καὶ ἐπροσκάλεσε καὶ τὴν ἐξαδέλφην τῆς Χρυσούλαν. Ἀλλὰ μήπως νομίζετε ὅτι μονάχα αὐταὶ αἱ δύο θὰ καθήσουν εἰς τὸ τραπέζι; Διό-

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὧν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 15 Σεπτεμβρίου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος].

- Ἀγαμέμνων 7. — Ἀετιδῆς τῶν Λευκῶν Αἰθῶν 6. — Ἀνατέλλων Ἀστὴρ 10. — Ἀνδρουλιδάκης Κ. 4. — Ἀρισταίδης ὁ Δίκαιος 7. — Γεωργιάδης Α. 1. — Γίαια Αἰτατερίνη 10. — Διάβολος Κύριος 9. — Διαλάμπων Ἀστὴρ 4. — Δραγάτης Ἐμμ. Χ. 10. — Ἐκτωρ ὁ Τρῶς 7. — Ἐπιφανίου Ἐπιφανίου 10. — Ἐργατικὴ Μέλισσα 8. — Ἐρυθρὸς Ψιττακὸς 10. — Ζεφύριος Ἀύρα 9. — Ζωῆς Λεωνίδα Χ. 10. — Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου 5. — Κόδρος 12. — Κορδὸν 12. — Κορδαλὸς 10. — Κουκουβῆτο 3. — Λερναία Ἰδέρα 2. — Λευκὴ Περιστέρη 10. — Μακαθονομάχος 6. — Μέγας Ναπολεὼν Βοναπάρτης 12. — Μεγαλὸς Ἰωάννης 10. — Μικελὸς Κωνστ. Ἀρ. 4. — Μικρὰ Δούκισσα 8. — Μικρὰ Πεταλούδα 9. — Μικροῦλα Τραλαλά 9. — Πανδύρα 12. — Πικρὸ μὲν Τρυγῶν 16. 5. — Πολίτης Ν. Η. 3. — Σελινατὸν Φῶς 2. — Στυμφαλὸς Ὀρνις 10. — Στρονίης 1. Π. 9. — Τρικ-Τράκ Ι. — Τράτατα Γελαστὴ Ι. — Ἰπποκῆς τῆς Βραζιλιάνης 11. — Χρυσοκάρτος Ἐλαφος 11. — Χρυσοστεράνος Ἀπόλλων 8. — Φαρᾶς Πλάτων 6.

λου. Πρώτα πρώτα θά καθήσῃ ἡ Φιφή, ἀφοῦ δι' αὐτὴν ἴσα ἴσα γίνεται τὸ τραπέζι, ἔπειτα ὁ Βελουδοτόμαρος, ὁ ἐλέφας, ἔπειτα ἡ Μαυρίκα — προσοχὴ νὰ μὴ τὴν πάρειτε διὰ Μαρίκαν — τὸ κατὰμαυρον γατάκι τῆς Μαριάνθης, καὶ τέλος ὁ Φοῖβος, τὸ εὐμορφο σκυλάκι τῆς Χρυσούλας, τὸ ὁποῖον ἦλθε μαζί με τὴν μικρὰν κυρίαν του εἰς τὸ γεῦμα.

Ἀπλόνουν τὸ τραπεζομάνδουλον ἐπάνω εἰς ἓν μικρὸν τραπεζάκι. Ἡ μητέρα τῆς Μαριάνθης τῆς ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῶν πιάτα, ποτήρια ὑψηλά καὶ μίαν φιάλην... κρασί νομίζετε; Ὁχι! τὸ κρασί τὸ ἔπιεν ὁ πατέρας τῆς καὶ ἡ μητέρα τῆς· διὰ τὴν Μαριάνθην καὶ τοὺς προσκεκλημένους τῆς ἐγέμισαν τὴν φιάλην με λεμονάδαν.

Τὸν Βελουδοτόμαρον τὸν καθίζουν ἐπάνω εἰς ἓν ὑψηλὸν καὶ φουντωτὸν κάθισμα διὰ νὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὸ τραπέζι, ἡ Μαυρίκα εἶνε ἀντίκρυ του ἐπάνω εἰς ἓνα καθισματάκι καὶ αὐτὴ. Ἡ Χρυσούλα δένει ἓνα χειρόμακτρον εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Φοῖβου, ὁ ὁποῖος οὔτε κλαίει, οὔτε μούτρα κάνει, διότι εἶνε πολὺ καλοαναθρεμμένον σκυλάκι. Παρατηρήσατε τί σοβαρότητα ποὺ τὴν ἔχει. Δὲν σὰς φαίνεται πὼς θὰ ἐβγάλλῃ κανένα λόγον;

Ἡ Μαριάνθη κάθηται ἀντίκρυ εἰς τὸν Φοῖβον, ἔχει τὴν Φιφήν εἰς τὰ γόνατά τῆς καὶ τὴν ταγίζει. Ἄλλ' ἡ Μαυρίκα δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ τὴν ταγίσουν. Τὸ μισοάδειασε ἡ πονηρὰ τὸ πιάτο τῆς, διότι τῆς ἀρέσκει πολὺ, πάρα πολὺ τὸ ριζόγαλον, ὅταν εἶνε γλυκὺ καὶ ἔχῃ καὶ κανέλλαν ἀπὸ ἄνω.

Ὁ Βελουδοτόμαρος ὅμως δὲν βιάζεται τόσο· τοῦ ἔδωκαν καὶ αὐτοῦ ριζόγαλον, καὶ ἡ προβοσκίς του — ἡ μεγάλη του γυριστὴ μύτη με τὴν ὁποῖαν τρώγει, διότι ὁ ἐλέφας τρώγει με τὴν μύτην του! — ἡ προβοσκίς του εἶνε μισοβουτημένη μέσα εἰς τὸ πιάτο. Ἄλλὰ δὲν τὴν στριφογυρνᾷ ἀκόμη νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ στόμα του. Ὁ Βελουδοτόμαρος ἔχει καλὴν ἀνατροφὴν, καὶ εἰξεύρει ὅτι διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ γεῦμα πρέπει νὰ καθήσουν αἱ κυρίαι, καὶ ἡ Χρυσούλα ἀκόμη περιποιεῖται τὸν Φοῖβον.

Ὡ! νὰ τέλος πάντων ἐκάθησε καὶ ἡ Χρυσούλα, καὶ ὅλοι πλέον τρώγουν αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα ποὺ εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Γελοῦν, λέγουν ἀστεία· ἔπειτα πίνουν εἰς ὑγείαν τῆς Φιφῆς. Ἐδιάβασα εἰς ἓν βιβλίον, ὅτι οἱ ἐλέφαντες εἰμποροῦν νὰ κρατήσουν ἓν ποτήρι με τὴν προβοσκίδα των, δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω ἂν κάμνη τὸ ἴδιον καὶ ὁ Βελουδοτόμαρος, διότι μοῦ δείχνει, ὅπως καὶ εἰς σὰς βέβαια, τὰ ὀπίσθιά του. Εἰμπορῶ ὅμως νὰ σὰς βεβαιώσω, ὅτι εἰς τὸ τραπέζι ἔφαγαν ὅλοι με τὴν μεγαλειτέραν ὄρεξιν, ἐγέλασαν με ὄλην των τὴν καρδίαν, καὶ εὐχαριστήθησαν πολὺ. Ἄλλὰ ἡ Μαυρίκα ἀφῆκε τὴν συντροφίαν καὶ ἐπῆγε καὶ ἐξαπλώθηκε εἰς ἓνα καναπέ, ὡσὰν γατουδάκι ποὺ ἔφαγε καλὰ καὶ ἐχόρτασε καὶ θέλει νὰ χωνεύσῃ. Ὁ Φοῖβος ὅμως μένει εἰς τὴν θέσιν του καὶ κάμνει ἀκόμη τὸν σοβαρό, ὅπως καὶ ὁ Βελουδοτόμαρος ὁ ὁποῖος οὔτε κὰν γυρνᾷ νὰ μᾶς ἰδῇ με τὰ μικρά του καὶ πονηρὰ ὀμμάτια. Ἡ Χρυσούλα εἶνε κατευχαριστημένη ὅπως ἡ Μαριάνθη, ἡ ὁποία σκοπεύει καὶ τοῦ χρόνου πάλιν νὰ ἐορτάσῃ τὰ γενέθλια τῆς Φιφῆς τῆς.

Νὰ σοῦ ζήσῃ λοιπόν, καὶ τοῦ χρόνου ἡ Φιφή σου, Μαριάνθη, καὶ νὰ μὴ σοῦ πάθῃ κανένα κακό... πρὸ πάντων ἀπὸ τὰ χέρια σου! Καὶ ὅταν τοῦ χρόνου ἡ Μαργαρώ ἡ ὑπηρετριά σας σηκώσῃ τὸ τραπέζι, ὅπως ἀπόψε, τὰ πιάτα, τὰ ποτήρια καὶ ἡ φιάλη νὰ μὴ ἔχουν τίποτε μέσα, ὡστε ν' ἀπορήσῃ καὶ αὐτὴ με τὴν ὄρεξιν τῶν προσκεκλημένων σου καὶ πρὸ πάντων τοῦ Βελουδοτόμαρου καὶ τῆς Φιφῆς.

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Πόσον ὠραῖα, πόσον γρήγορα ταξιδεύει κανεὶς... με τὸ δάκτυλον! Ὅταν ἔχῃ ἓνα γεωγραφικὸν χάρτην ἐμπρὸς του, εἰς μίαν στιγμὴν, με ἓν τράβηγμα τοῦ δακτύλου του περνᾷ ὠκεανούς, τοὺς ὁποίους τὰ γρηγορώτερα ἀτμόπλοια κάμνουν μῆνας νὰ περάσουν, περνᾷ βουνά, εἰς τὰ ὁποῖα ἴσως ἀκόμη δὲν ἐπάτησαν πόδες ἀνθρώπου, περνᾷ ἐρήμους γεμάτας ἄμμου, ἀπὸ τὰς ὁποίας μόνον κερβάνια ἀράβων με καμήλους περνοῦν, περνᾷ ἀπὸ τὴν μίαν ἡπειρον εἰς τὴν ἄλλην, φθάνει εἰς τοὺς πόλους, κάμνει ἄνω κάτω ὅλον τὸν κόσμον.

Πόσον ὠραῖα, πόσον γρήγορα ταξιδεύει κανεὶς με τὸ δάκτυλόν του!

Ἄλλὰ τώρα, ἀγαπητὲ μικρὲ μου ἀναγνώστα, τὸ δακτυλάκι σου δὲν τὸ θέλω διὰ τόσην μεγάλην περιήγησιν, ἀλλὰ δι' ἓν μικρὸν μόνον ταξιδάκι. Πάρε λοιπὸν τὸν χάρτην τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ἄρχισε ἀπ' ὅπου θέλεις, φθάσε εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Προποντίδος, καὶ ἐκεῖ ἀνάμεσα εἰς τὴν Παιδεστὸν καὶ εἰς τὴν Καλλιπόλιν, κάτω ἀπὸ τὸν Γάνον καὶ τὴν Χώραν, ζήτησε τὸ Μυριόφυτον.

Τὸ Μυριόφυτον εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη κωμόπολις, γεμάτη κήπους καὶ ἀμπέλια καὶ φυτὰ, ἀξία νὰ ἔχῃ τόσο ὠραῖον ὄνομα. Ἐχει καλὰ σχολεῖα, ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ περισσότερο, τώρα, μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, καὶ ἀπὸ αὐτὸ πάλιν ἡ θερμάστρα του.

**

Ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ σχολεῖα δὲν ἔχουν θερμάστρας, ἐδῶ δὲν κάμνει τόσο κρύον τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ εἰς τὴν Θράκην, ὅπου εἶνε καὶ τὸ Μυριόφυτον, ὁ χειμῶνας εἶνε περισσότερο χειμῶνας, τὸ κρύον περισσότερο κρύον, καὶ τὰ σχολεῖα ἔχουν τὴν θερμάστραν των καὶ ζεσταίνονται.

Ἀπὸ ὅλας ὅμως τὰς θερμάστρας περισσοτέρας συγκινήσεις αἰσθάνεται ἡ θερμάστρα τοῦ δημοτικοῦ σχολεῖου τοῦ Μυριόφυτου.

Ἀμα ἀρχίζῃ τὸ καλοκαίρι, ἀπὸ τὸν Μάρτιον, τῆς κάμνουν κομμάτια κομμάτια τὸν λεπτὸν λαιμὸν τῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε τόσο μεγάλος ὡστε περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐβγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖον γυρνᾷ πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ φθάνει ἕως εἰς τὰ κεραμίδια, καὶ ἔτσι δίχως λαιμὸν τὸ χονδρὸν καὶ βαρὺ σῶμά τῆς τὸ πηγαίνει εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ σχολεῖου ὅπου τὸ κλείουν. Ἐκεῖ μέσα ἡ καυμένη ἡ θερμάστρα μένει ὡσὰν εἰς τὴν φυλακὴν μῆνας ὀλοκλήρους μόνη, κατάμονη. Αὐτὴ ἡ ὁποία εἶνε συνειθισμένη ὅλον τὸν χειμῶνα ν' ἀκούῃ φωνάς, θόρυβον, γέλωτας, καὶ νὰ βλέπῃ τριγύρω τῆς ζωνρὰ παιδιά, τώρα δὲν ἀκούει τίποτε· καὶ ἂν στρέψῃ νὰ ἰδῇ τριγύρω τῆς, βλέπει ἓν χαλασμένον θρανίον, ἓνα σπασμένον δαίκτην, ἓνα πίνακα ἀναγνώσεως σβυσμένον ἀπὸ τὰς

σταλαγματιᾶς τῆς βροχῆς καὶ μίαν ἀράχνην ἡ ὁποία εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου ὑφαίνει τὸν ἴστόν τῆς· ὅταν ὁ ἐπιστάτης τοῦ σχολεῖου ἀνοίγῃ καμμίαν φερόν τὴν ἀποθήκην, ἡ θερμάστρα παρατηρεῖ με περιέργειαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας· καὶ ὅταν βλέπῃ γελιδόνια νὰ πετοῦν με χαρούμενα κελαδῆματα ἐπάνω εἰς τὰς γειτονικὰς στέγας, ὅταν βλέπῃ τὸν ἥλιον ζεστὸν, ὡσὰν φλόγα, νὰ θέλῃ νὰ ἐμβῇ ἕως μέσα εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ νὰ τὴν ζεστάνῃ ἀπ' ἔξω — ἐνῶ αὐτὴ εἶνε συνειθισμένη νὰ ζεσταίνεται ἀπὸ μέσα — ἀναστενάζει ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς καὶ λέγει:

« Ἀχ! ἀκόμη καλοκαίρι εἶνε! »

Καὶ περιμένει· καὶ ἀριτράζεται με προσοχὴν διὰ νὰ ἀκούσῃ κάτι τι καὶ ἐννοήσῃ τί μῆνας εἶνε· καὶ ὅταν ἀκούῃ ὅτι ἔξω τὰ παιδιὰ κρεμοῦν κεράσια εἰς τὸ αὐτίον των καὶ στρέφουν ἔπειτα τὸ στόμα των καὶ προσπαθοῦν νὰ τ' ἀρπάξουν με τὰ χεῖρά των καὶ ὅσα τὸ κατορθοῦν κτυποῦν τὰς χεῖράς των καὶ πηδοῦν καὶ φωνάζουν ἀπὸ τὴν χαρὰν των, ἡ θερμάστρα λέγει με τὸν νοῦν τῆς:

« Μάιος θὰ εἶνε. »

Καὶ περιμένει· καὶ ὅταν ἀκούῃ τὰ παιδιὰ νὰ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία εἶνε ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ νὰ λέγουν ποῖος ἐπέρασε τὸν ἄλλον εἰς τὸ κολυμβήμα καὶ ποῖον ἀπὸ αὐτὰ εἰξεύρει τόσο πολὺ νὰ κολυμβᾷ ὡστε πηγαίνει ἕως μέσα εἰς τὰ πλοῖα τὰ ἀραγμένα μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιάν, ἡ θερμάστρα λέγει με τὸν νοῦν τῆς:

« Ἰούλιος θὰ εἶνε. »

Καὶ περιμένει· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν δὲν ἀκούει τίποτε πλέον μέσα εἰς τὸ σχολεῖον, οὔτε τὰ παιδιὰ νὰ τραγουδοῦν, οὔτε τὸν διδάσκαλον νὰ κτυπᾷ τὴν βέργαν του εἰς τὰ θρανία, οὔτε τίποτε· τὸ σχολεῖον μένει δίχως φωνὴν, δίχως ζωὴν· ἡ θερμάστρα ἐννοεῖ ὅτι ἔγειναν αἱ διακοπαὶ καὶ ψιθυρίζει:

« Αὐγουστος θὰ εἶνε. »

Καὶ περιμένει. Περνοῦν κάμποσαι ἡμέραι· ἡ θύρα τοῦ σχολεῖου ἔξαφνα ἀνοίγει, ἡ καμπάνα ἀρχίζει νὰ σημαίνῃ — τὸ δημοτικὸν σχολεῖον τοῦ Μυριόφυτου ἔχει καμπάναν με τὴν ὁποῖαν προσκαλεῖ τὰ παιδιὰ πρῶτ καὶ μεσημέρι εἰς τὸ μάθημα — ἀρχίζουν τὰ παιδιὰ νὰ διαβάζουν καὶ ἡ βέργα τοῦ διδασκάλου νὰ κτυπᾷ εἰς τὰ θρανία· ἀλλὰ καὶ ἔξω εἰς τὸν δρόμον τί βοή, τί κινήσις! ἡ θερμάστρα ἀκούει τὰ κουδοῦνια τῶν μουλαριῶν τὰ ὁποῖα κουβαλοῦν τὰ σταφύλια ἀπὸ τ' ἀμπέλια με δύο βυτία, τὸ ἓν ἀπ' ἐδῶ καὶ τ' ἄλλο ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τὰς φωνὰς με τὰς ὁποίας εἰς τὸ πλαγιὸν μαγαζεῖον πατοῦν τὰ σταφύλια εἰς τὸ πατητήρι, ἐβγάλλουν τὸν μούστον, καὶ ρίπτουν τὰ τσίπουρα εἰς ἓνα μεγάλο, ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, κάδον, καὶ ἐννοεῖ ὅτι ὁ τρύγος ἦλθε, καὶ ψιθυρίζει με ἓνα βαθὺν ἀναστεναγμὸν:

«Αχ! ο Σεπτέμβριος!»

Ἀπὸ τότε πλέον λεπτόν, λεπτόν μετρά τὸν καιρὸν πὺ περῶ· καὶ περιμένει μὲ καρδιοκτύπι πότε ν' ἀνοίξῃ ὁ ἐπιστάτης τὴν θύραν διὰ νὰ ἰδῇ τί γίνε-ται ἔξω· καὶ ἅμα ἰδῇ ὅτι τὰ φύλλα μερικῶν δένδρων τὰ ὁποῖα εἶνε ἐκεῖ εἰς τὴν γειτονίαν ἀρχίζουν νὰ πίπτουν, παίρνει κἄπως θάρρος· ὦ! ποῖα ἀνατριχίλα χαρᾶς τὴν πιάνει ὅταν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀποθή-κης ἀκούῃ τὰς προετοιμασίας τῶν χελιδονίων διὰ τὴν ἀναχώρησίν των, τὰ κελαδήματά των, τὰ συχὰ των περυσίσματα, τὴν ἀνησυχίαν των, καὶ ἐν πρώτῃ ἔξα-φνα παύει διὰ μιᾶς ὄλος ἐκεῖνος ὁ θόρυβος καὶ αἱ φω-λεαὶ μένουν δίχως φωνήν, καὶ αἱ στέγαι ἔρημοι! Δὲν τὰ μισεῖ ἡ θερμάστρα τὰ χελιδόνια· ὄχι, δὲν εἶνε τόσο κακὴ· ἀλλὰ, τί τὰ θέλετε, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε φίλοι, νὰ ζοῦν μαζί· τὰ χελιδόνια διώχνουν τὴν θερ-μάστραν, ὅπως ἡ θερμάστρα τὰ χελιδόνια, ἀλλὰ ὅταν φεύγουν αὐτὰ, τοῦλάχιστον ταξεῖδεύουν, πηγαίνουν εἰς ἄλλους τόπους, ἐνῶ ἡ καυμένη ἢ θερμάστρα μένει δίχως λαίμῳ, φυλακισμένη!

Ἡ μεγαλειτέρα τῆς ὁμῶς εὐτυχία εἶνε ὅταν τύ-χη ν' ἀνοίξῃ ὁ ἐπιστάτης τὴν θύραν, καὶ φυσήσῃ μέσα εἰς τὴν ἀποθήκην κανὲν κρῦον ρεῦμα ἀέρος· ἐκεῖνο τὸ κρῦον ρεῦμα τοῦ ἀέρος μὲ τὸ φύσημά του τῆς παίρνει ὅλην τὴν στενοχωρίαν τῶν μηνῶν, τὴν δροσίει, τῆς δίδει ζωὴν· διότι—παράξενον πρᾶγμα—ἡ θερμάστρα ἐνῶ ἡ δουλειὰ τῆς εἶνε νὰ ζεσταίνῃ ἀγαπᾷ τὸ κρῦον· τότε ἐνῶ τανύζεται διὰ νὰ ξεμου-διάσῃ τὸ πιασμένον σῶμά τῆς, ψιθυρίζει μὲ λα-χτᾶραν:

«Αχ! τέλος πάντων! Αὔριον μεθαύριον θὰ μὲ βγάλουν!»

Καὶ πραγματικῶς, μόλις κάμη δυνατότερον κρῦον, ἔρχεται ὁ ἐπιστάτης μὲ τὸν κανδυλανάπτῃ, τὴν κα-θαρίζουν, τὴν σηκώνουν, τὴν πηγαίνουν μέσα εἰς τὸ σχολεῖον, τὴν στήνουν εἰς τὴν περυσινήν τῆς θέσιν, πλησίον εἰς τὴν ἔδραν τοῦ διδασκάλου· φέρουν καὶ τὸν κομματιασμένον λαίμῳ τῆς, ταιριάζουν τὸ ἐν κομματίον μὲ τὸ ἄλλο καὶ γίνεται πάλιν τόσο με-γάλος, ὥστε φθάνει ἕως εἰς τὴν στέγην τοῦ σχο-λείου. Τότε ἀρχίζουν νὰ τὴν τρέφουν· τῆς ῥίπτουν ξύλα πολλὰ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς, καὶ ἐκεῖνη εἰς ὀλί-γην ὥραν τὰ κάμνει στάχτην καὶ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ λαίμου τῆς ἐβγαίνει ἕνας μαῦρος καπνός, πὺ τὸν διώχνει ὁ ἀνεμος πότε δεξιᾶ, πότε ἀριστερᾶ καὶ δὲν εἰξεύρει πὺ νὰ φύγῃ.

Μὲ τί χαρὰν τὴν ὑποδέχονται τὰ παιδία τὴν θερ-μάστραν! ὅταν ἔρχονται τὸ πρῶτ' εἰς τὸ σχολεῖον κατακρυωμένα, ὡς νὰ ἐβῆκε καὶ ἔμεινε μέσα εἰς τὰ κοντογούνια των, ἢ τὰ βαμβάκερὰ βρακία των, ἢ τὰ ζιπούνια των τὸ κρῦον τοῦ δρόμου, καὶ εἶνε κόκ-κιναι αἱ μύται των καὶ ξεπαγιασμένα τ' αὐτῶν των, πλησιάζουν εἰς τὴν θερμάστραν καὶ πυρόνουν τὰ γε-

ράκιά των· τὸ κρῦον φεύγει εἰς τὴν στιγμὴν ἀπὸ ἐ-πάνω των, ἐβγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖον, εἰς τὸν δρόμον ὅπου ἦτο· καὶ τὰ παιδία κάθονται εἰς τὸ θρα-νίον των, ἀνοίγουν τὰ βιβλία των καὶ εὐχαριστημένα ὡς νὰ τὰ χαϊδεύῃ γλυκὰ γλυκὰ ἢ ζέστη, ἀρχίζουν νὰ μελετοῦν. «Α! τί ὠραῖα ὅπου μελετοῦν! ἔξω ἄς κάμη ὅ,τι θέλει· ἄς εἶνε τόση τρικυμία ὥστε τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα ἔρχονται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ μὴν εἰμποροῦν ν' ἀράξουν ἐμπρὸς εἰς τὸ Μυριόφυτον, ἀλλὰ νὰ πηγαίνουν μὲ μαζεμένα τὰ πανία των κάτω εἰς τὸν κάθον ν' ἀράξουν· ἄς φυσᾷ τόσο δυνατὸς βο-ρηᾶς ἢ θρασηᾶς ὥστε οἱ μυλωνάδες νὰ δένουν καλὰ τοὺς ἀνεμομύλους πὺ εἶνε εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Μυ-ριοφύτου, διὰ νὰ μὴν ἀρπάξῃ τὰς φτερούγας των καὶ φύγῃ· ἄς βρέχῃ τόσο πολὺ ὥστε νὰ καταβάσῃ καὶ τὸ Ρεῦμα καὶ ὁ Ποταμός, καὶ νὰ γεμίσουν τὴν θάλασσαν μὲ τὸ κίτρινον καὶ ὡσὲν λάσπη χρῶμα τοῦ νεροῦ των· ἄς εἶνε καταχρονισμένος ὁ Ἀη-λιᾶς, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν παγωνιά τὰ μαυροπού-λια ἄς ἐμβαίνουν εἰς τὰ κλαϊόσπητα διὰ νὰ σω-θοῦν· ἄς εἶνε ὅ,τι θέλει· τὸ σχολεῖον εἶνε ζεστὸν· τὰ ὑαλῖα τῶν παραθύρων ἰδρόνουν ἀπὸ τὴν ζέστην, τὰ παιδία μελετοῦν φωνακτὰ μὲ ψαλμωδίαν τὸ μά-θημά των, ἐνῶ ἡ θερμάστρα πυρωμένη, κατακόκκινη ἀπὸ τὰ πολλὰ ξύλα, ἀρχίζει καὶ αὐτὴ κἄτι νὰ ψιθυ-ρίζῃ, ὡς νὰ μελετᾷ καὶ αὐτὴ κανὲν μάθημα, ἢ νὰ τραγοῦδῇ ἀπὸ τὴν εὐχαριστήσιν τῆς!...

Πόσον τὴν ἀγαποῦν τότε τὰ παιδία τὴν θερμά-στραν! πόσον τ' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ ὅταν, ὡσὰν νὰ τὰ φιλῇ, κάμνει νὰ ῥοδοκοκκινίζουν τὰ μάγουλά των ὡς μήλα καὶ νὰ λαμποκοποῦν τὰ ὄμμάτια των.

Ἀπὸ ὅλα ὁμῶς τὰ παιδία τοῦ σχολεῖου ἡ θερ-μάστρα ἀγαπᾷ ἐν μικρὸν παιδίον ἕως ὀκτῶ ἐτῶν, ὀρ-φανὸν ἕνὸς ναύτου ὁ ὁποῖος ἐπνίγη, ὅταν ἔπεσον ἔξω εἰς τὴν Σαμοθράκην τὸ μυριοφυτινὸν καράβι πὺ ἐπῆγεν ἐκεῖ νὰ φορτώσῃ κάρβουνα. Τὸ καυμένον εἶνε τόσο πτωχόν, ὥστε φορεῖ ἀμπαδένιο ἐπανωφοράκι καὶ πανταλονάκι ἀπὸ καρβόπανον καὶ μοιάζει ὡς μου-τσος· καὶ ὅταν κάμη κρῦον πηγαίνει εἰς τὴν ἀγοργία-λίαν καὶ μαζεύει κἄτι ξυλάκια, κἄτι φρύγανα διὰ ν' ἀνάψουν φωτίαν εἰς τὴν γωνίαν των, διότι ἡ δυσ-τυχισμένη ἢ μάνα του δὲν ἔχει παράδες ν' ἀγοράσῃ ρούπαις (καυσόξυλα) ὅταν τὰ φέρουν μὲ τὰ μου-λάρια των οἱ τούρκοι κωνιάρηδες ἀπὸ τὰ χωρία των καὶ τὰς πωλοῦν· ἀλλὰ τὰ ξυλάκια καὶ τὰ φρύ-γανα ἢ καὶ αἱ ξηραὶ κληματαίδες τὰς ὁποῖας φέρουν ἀπὸ τὸ μικρὸν των ἀμπέλι· ὅταν τὸ κλαδεύουν, δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν μεγάλην, ζεστὴν φωτίαν, καὶ τὸ κακόμοιρον ὀρφανόν, ὅταν κάθεται εἰς τὸ παρα-γῶνι δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζεστάνῃ τὰ χεράκια του καὶ τὰ ποδάκια του· δι' αὐτὸ συλλογίζεται τότε τὴν θερμά-στραν, πῶς στέκεται πλησίον τῆς καὶ πυρόνεται, καὶ μὲ τί ἀγάπην τὸ ζεσταίνει τότε ἡ θερμάστρα! ἀλλὰ

καὶ αὐτὸ τόσο πολὺ τὴν ἀγαπᾷ, ὥστε τὴν νύκτα, ὅταν κοιμάται εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς μάνας του, καὶ τὸ κρῦον ἐμβαίνει εἰς τὸ σπητάκι των ἀπὸ τὰς τρύπας, καὶ ἐκεῖνη τὸ σφίγγῃ διὰ νὰ ζεσταθοῦν καὶ οἱ δύο, τὴν βλέπει τὴν φίλην τοῦ θερμάστραν εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι ἔρχεται ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸ στρωμά-του, καὶ ζεσταίνει—ἀχ τί καλά!—ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ τὴν καυμένην τοῦ τὴν μάναν, καὶ τῆς ῥο-δοκοκκινίζει τὰ κίτρινα ἀπὸ τὴν λάσπη μάγουλά τῆς, καὶ τῆς κάμνει νὰ λαμποκοποῦν τὰ ὄμμάτια τῆς, τὰ ὁποῖα εἶνε σβυσμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα· καὶ ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ὡς νὰ

ἐννοῇ ἡ θερμάστρα τί ὄνειρον εἶδε τὸ ὀρφανὸν τὴν νύκτα, τὸ ζεσταίνει τόσο πολὺ ὡς νὰ θέλῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἀπὸ τὴν ζέστην τῆς νὰ ὑπάγῃ καὶ εἰς τὴν μά-ναν του, διὰ νὰ μὴ κρυώῃ.

***

«ὦ! πόσον εὐτυχὴς εἶνε τὸν χειμῶνα ἡ θερμά-στρα τοῦ δημοτικοῦ σχολεῖου τοῦ Μυριοφύτου!»

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας μου εἶπαν ὅτι τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τῆς, ἔβαλαν τὸν λαίμῳ τῆς καὶ τὴν ἔστησαν εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὴν παλαιάν τῆς θέσιν, διὰ νὰ ζεσταίνῃ τὰ παιδία.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

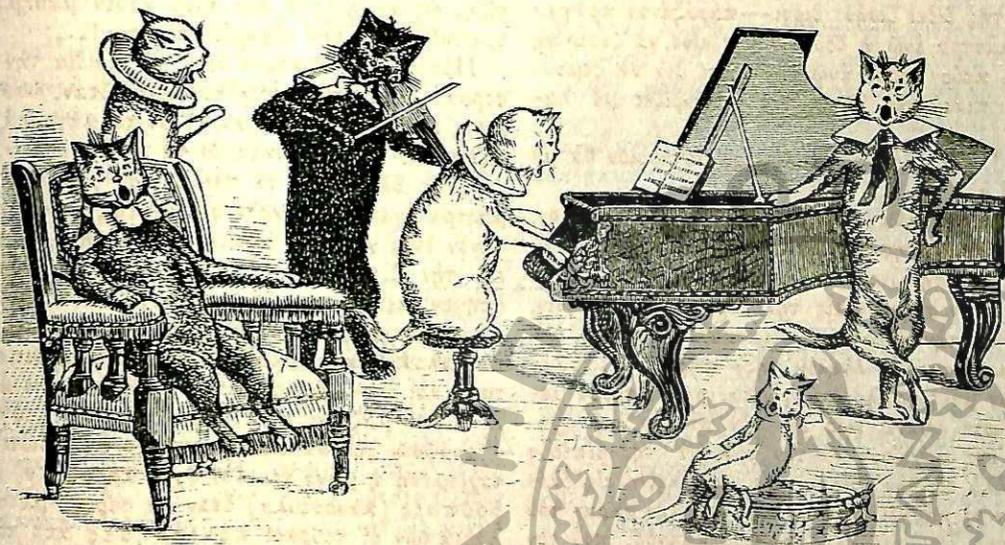
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

Ἀπὸ ποντίκια παχουλά χορτάτοι,
Φιλόμουσοι κ' εὐαίσθητοι πολὺ,
Τὸ βίξανε 'ς τὸ γλέντι ἔξῃ γάτοι
Κι' ἀκουμπανιάρει ὄλους ἡ Λιλή.

Στὴν πολυθρόνα ἕνας ξαπλωμένος,
Ὁ ἄλλος 'ς τὸ σκαμνάκι καθιστός,
Ὁ ἄλλος εἰς τὸ πιάνο ἀκουμπισμένος
Φωνάζει σὺν βαρύτενος σωστός.

Ἄλλος σηκώνει ἀπ' ἐκεῖ τὸ χέρι,
Βαστᾷ τὸν χρόνο 'ς ὄλους γεντικῶς,
Γιατὶ τῆς νόταις πεῖδ καλά τῆς ἔξρει
Σὺν δάσκαλος ἢ ἀρχιμουσικός.

Ὁ Ἀραπάκος παίζει τὸ βιολάκι
Κι' οἱ ἄλλοι μ' ἀρμονία καὶ χαρὰ
Εἰς τὰ ποντίκια ψάλλουν τραγοῦδάκι
Κουνῶντας τὴ μεγάλη των οὐρά:

« Πάστα φιστίκι
» μικρὸ ποντίκι
» καὶ παχουλό,

» Ὅταν μου πέσῃς
» πόσω μ' ἀρέσῃς,
» πόσω γελῶ.

» Ἐδῶ σὲ διώχνω
» ἐκεῖ σὲ σπρώχνω
» χρυσὴ δουλειά!

» Μιὰ σὲ τσακῶνω,
» καὶ μιὰ σὲ χῶνω
» μέσ' στὴν κοιλιά ».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΔΙΑΤΙ ΓΕΛᾶ Η ΣΕΛΗΝΗ

Ἰ ἀστρονόμοι, οἱ ὅποιοι εἶνε πολλὸν σπουδαῖοι ἄνθρωποι, δὲν τὸ γράφουν εἰς τὰ βιβλία των, ἀλλὰ σεῖς δίχως ἄλλο θὰ τὸ παρετηρήσατε, ὅτι γελᾷ ἡ Σελήνη.

Ἄλλὰ διατί γελᾷ;

Πολλὰς φορὰς ἐσκέφθην καὶ νομίζω ὅτι τέλος πάντων τὸ εὐρήκα. Ἀκούσατε νὰ σᾶς τὸ εἶπω.

Ἡ Σελήνη ἀπὸ τὰ ὑψηλά, ὅπου εἶνε, ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶνε δίχως σύννεφα, βλέπει ἕως κάτω εἰς τὴν Γῆν· καὶ ἀφοῦ βλέπει, ἔχει βέβαια δίκαιον νὰ γελᾷ μὲ ὅσα μᾶς συμβαίνουν· ὅθ' ἄσ' ἔτυχε, πιστεύω, κάποτε νὰ τρέχετε εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἴτε μέσα εἰς τὰ δένδρα, εἴτε εἰς τὸν δρόμον· εἶδετε τότε τί ἔκαμην ἡ Σελήνη;

Ἐτρέχατε; ἔτρεχε κατόπιν σας καὶ ἡ Σελήνη; ἐστέκεσθε λαχανιασμένοι; σᾶς ἐχαμογελοῦσε; ἐτρέχατε πάλιν; ἔτρεχε πάλιν καὶ αὐτή. Ἐπερνοῦσεν ἐν σύννεφον· μίαν στιγμὴν ἐγένετο ἀφαντῆ, τὴν ἐξήκουσατε· ἐχώνετο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἐγελοῦσε μὲ πονηρίαν καὶ κατευχαραστημένη ὅτι δισκέδασε τὸσον καλὰ μαζί σας.

Δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ κυττάζετε ὑψηλὰ ὅταν τρέχετε. Διότι καμμίαν φορὰν πίπτετε. Καὶ ὅταν εἴσθε γενναῖοι, σηκόνεσθε καὶ γελᾶτε σεῖς πρῶτοι, τὴν παρατηρεῖτε, γελᾷ μαζί σας.

Ἄλλὰ ἂν σηκωθῆτε καταθυμωμένοι, μὲ τὰ κλαύματα, ὡ τότε γελᾷ περιπαικτικά, γίνεται κακὴ καὶ φαίνεται ὡς νὰ σᾶς λέγη:

— Τί κουτὸ παιδί!

Καὶ γελᾷ τὸσον πολὺ ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι θὰ γελᾷσῃ φωνακτὰ.

Πόσα παιδιὰ φρόνιμα καὶ κακὰ βλέπει καὶ κρίνει εἰς μίαν μόνην βραδυάν. Καὶ πόσα βλέπει νὰ περνοῦν ἀπ' ἐμπρὸς της, εἰς τὰ μακρινὰ της ταξείδια, ἀπὸ τὸν μικρὸν Ἀθηναῖον, τὸν ὅποιον ἀπαντᾷ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἕως εἰς τὸν μικρὸν ἀραπάκον, τὸν ὅποιον εὐρίσκει εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἢ τὴν Ἀμερικὴν.

Ποῖαν ἰδέαν ἔχει διὰ τοὺς ἀραπάκους, ἡμᾶς δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει· ἔχει τόσα νὰ ἰδῆ εἰς ἡμᾶς, ὥστε δὲν μᾶς μέλει διὰ τὰ ξένα.

Σᾶς παρατηρεῖ μὲ πολλὴν προσοχὴν· ἡ Σελήνη εἶνε φίλη σας ὅταν εἴσθε φρόνιμοι, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ τὰ κακὰ καὶ κακοαναθρεμμένα παιδιὰ.

Ἡ μικρὰ μου φίλη Ἀνδρονίκη εἶνε πολλὸν φοβητάρια! Εἶνε μόνη εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εἶνε εἰς τὰ σκοτεινά, διότι ἐπῆραν τὸ φῶς. Μία ἀκτίς της Σελήνης ἐμβαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀλλ' αὐτὴ δὲν φθάνει διὰ νὰ φωτίσῃ ὅλον τὸ δωμάτιον, ἀλλὰ φθάνει νὰ

τῆς δείξῃ διάφορα παράξενα πράγματα, φανταστικὰ σχήματα, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὅποια κανεὶς δὲν βλέπει τὴν ἡμέραν καὶ τὰ ὅποια μόνον οἱ φοβητάρηδες βλέπουν.

Ἡ ἱματιοθήκη γίνεται τοῦλάχιστον ἑλέφας! καὶ τί εἶνε ἐπάνω ἀπ' αὐτήν; Ἐως τώρα ἦτο ἡ φιάλη τοῦ νεροῦ, ἀλλ' ἀπ' ὅτου ἡ Ἀνδρονίκη ἔμεινε μόνη καὶ δίχως φῶς, ἡ φιάλη μετεμορφώθη εἰς φανταστικὸν ζῷον μὲ μικρὰν στρογγυλὴν κεφαλὴν καὶ μεγάλον λαϊμόν, τὰ ὅποια κάμνουν σκιάν εἰς τὸν τοῖχον!

Θὰ ἦτο εὐκολον πρᾶγμα νὰ εἰπῆ ἡ Ἀνδρονίκη: — Εἰξεύρω ὅτι αὐτὸς ὁ ἑλέφας εἶνε ἡ ἱματιοθήκη μου καὶ τὸ ζῷον αὐτὸ μὲ τὸν μεγάλον λαϊμόν εἶνε ἡ φιάλη μου. Ἄλλ' ἡ μικρὰ φοβητάρια τὰ χάνει τῆς περνοῦν ἀπὸ τὸν νοῦν της ὅλο τρελλαὶ καὶ ἀνόητοι ἰδέαι.

Τὴν κρατεῖ ἕνας φόβος! ἂν ἐτολμοῦσε θὰ ἐφώναζε!

Τέλος πάντων, ζαρώνει κάτω ἀπὸ τὸ παπλωματάκι της, καὶ κρατεῖ τὴν ἀναπνοὴν της, ὡς νὰ ἐσκόπευεν ἡ ἀθῶα ἐκεῖνη ἱματιοθήκη νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω της καὶ νὰ τὴν καταφάγῃ εἰς ἓν λεπτόν.

Καὶ ἡ Σελήνη τὰ βλέπει αὐτὰ καὶ γελᾷ, ὅπως θὰ ἐγελοῦσαμεν καὶ ἡμεῖς, ἂν ἐδὲλαμεν μίαν τὸσον ἀνόητον κόρην.

Δὲν θέλει, πιστεύω, κανὲν ἀπὸ τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια διαβάθουν αὐτὰς τὰς γραμμὰς, νὰ εἶνε δειλόν. Ἄλλὰ εἰξεύρω ὅτι, ἂν δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ἔχουν ἄλλα. Γνωρίζω παιδιὰ θυμῶδη, πεισματάρικα, ὀκνηρά. Καὶ ἡ Σελήνη τὰ γνωρίζει, διότι ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εἶνε βλεπόμεναι τί κάμνουν οἱ μικροὶ γείτονές της τῆς Γῆς.

Ἐπὶ σῆς πηγαίνετε νὰ πλαγιάσῃτε τί δὲν βλέπει τότε ἡ Σελήνη;

Βλέπει ἓνα μικρόν, ὁ ὅποιος δὲν ἤκουσεν ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῆ καὶ ὅμως ἀπεκοιμήθη εἰς μίαν πολυθρόναν.

Τὸν ἐξυπνοῦν· αὐτὸς γρυνιάζει. Ἡ ὑπηρετρία τὸν παίρνει εἰς τὴν ἀγκαλιάν της, σπαρατᾷ, τινάζει τὰς χεῖράς του καὶ τοὺς πόδας του καὶ φωνάζει.

Τοῦ ἐβγάξουν τὰ φορέματα ἀλλ' αὐτὸς κλαίει: — Νυστάζω!

Καὶ ἐνῶ νυστάζει δὲν κοιμάται, ἀλλὰ κινεῖται ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὅπως ὁ Φασουλῆς τοῦ Περικλέτου, τὸν ὅποιον οἱ Ἀθηναῖοι εἶδαν βέβαια πολλὰς φορὰς εἰς τὸν δρόμον.

Ἐμβαίνει ἡ μητέρα του καὶ τὸν μαλώνει, καὶ ὁ μικρὸς παύει τὴν γρόνιαν του· ἀλλὰ ἡ Σελήνη τὸσον νόστιμην τὴν εὐρίσκει τὴν μουρμούρα τοῦ μικροῦ ὥστε τῆς ἔρχεται νὰ χορεύσῃ καταμόναχην ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄστρα.

Ὀλίγον παρέκει εἶνε ἐν μεγάλῳ κτίριον, μὲ

πολλὰ παράθυρα. Ἡ Σελήνη παρατηρεῖ μὲ πολλὴν περιέργειαν.

Εἶνε ἐν ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον.

Ἄμα ἐσήμανεν ὁ κώδων ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἔτρεξαν εἰς τὸ ὑπνωτήριο. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμὰς ὁ καθεὶς ἐχώθη εἰς τὴν κλίνην του, ὅπως ὁ ποντικός εἰς τὴν τρύπαντον.

Ὁ διδάσκαλος εἶνε ἐκεῖ, καὶ ὅλοι σιωποῦν.

Ἄλλ' ὁ διδάσκαλος ἀναχωρεῖ· παρευθὺς μίαν κεφαλὴν σηκόνεται, ἔπειτα μίαν ἄλλην. Δὲν νυστάζουν ἀκόμη καὶ φέγγει τόσον πολὺ ἡ Σελήνη.

Ἀρχίζουν νὰ ὀμιλοῦν ἀναμεταξύ των· κατ' ἀρχὰς σιγᾷ, ἔπειτα παίρνουν θάρρος καὶ οἱ ψιθυρισμοὶ γίνονται δυνατώτεροι.

Ἦ! Τί εἶνε πάλιν αὐτό;

Ὁ Παῦλος κάμνει σκιάς τῆς χειρὸς εἰς τὸν τοῖχον μὲ τὰς χεῖράς του.

Ἐξῆφρα κρότος ἀκούεται· ὁ Παῦλος ἔφαγε κατὰκέφαλα μίαν μαξιλαριά· δὲν ἤξεύρει ποῖος τοῦ τὴν κατέβασε, πετᾷ λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὸ μαξιλάρι του καὶ ὅποιον εὐρή.

Εἰς συμμαθητῆς του τὸ πιάνει 'ς τὸν ἀέρα, τὸ πετᾷ εἰς ἄλλον καὶ ἀρχίζει μίαν περίφημον μαξιλαρομαχίαν. Δυστυχῶς γελοῦν πολὺ· ἐμβαίνει ὁ διδάσκαλος.

Ὅλοι αἱ κεφαλαὶ χώνονται κάτω ἀπὸ τὰ κλινοσκεπάσματα, ἀλλ' ὁ Σωτῆρης εἶνε ὀρθὸς ἀκόμη καὶ ζητεῖ τὸ μαξιλάρι του.

Ὁ διδάσκαλος τὸν βλέπει καὶ λέγει:

— Ὁ Σωτῆρης νηστεία αὔριον ὡς τὸ βράδου!

Ὁ Σωτῆρης ἀγριομματιάζει τὸν συμμαθητὴν του, ὁ ὅποιος τοῦ ἐπῆρε τὸ μαξιλάρι του καὶ πηγαίνει εἰς τὴν κλίνην του δίχως λέξιν νὰ εἰπῆ.

Ὁ διδάσκαλος ἀνεχώρησεν· ἀκούονται ἀκόμη μερικοὶ νὰ γελοῦν σιγανά, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον δὲν ἀκούεται ἄλλο ἀπὸ ῥογχαλητά.

Ἡ Σελήνη ἐγέλασεν ἀρκετὰ μαζί των. Ἀφίνει τώρα τὴν θέσιν της, ἀπὸ ὅπου ἐβλεπε, καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον της· εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν εἶνε δύο μικρὰ καλὰ παιδάκια· ἡ Σελήνη τ' ἀγαπᾷ πολὺ· θέλει νὰ μὲν εἰς τὰ παράθυρά των· εἶνε οἱ καλλίτεροί της φίλοι.

Τὸ καλοκαίρι παίζουν μαζί της ἡσυχα παιγνίδια· δὲν φοβοῦνται τὸ βράδου νὰ παίζουν εἰς τὸν κήπον ὅταν τὰ φωτίξῃ ἡ φιλὴ των· τῆς φωνάζουν: «Καλὴ νύκτα, κυρὰ Σελήνη». Αὐτὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοῖς ἀποκριθῆ, ἀλλὰ βλέπουν ἀπὸ τὸ εὐχαριστημένον πρόσωπόν της ὅτι τὰ ἤκουσε.

Ἐπειτα βλέπουν πῶς γίνονται τὰ σύννεφα ὅταν τρέχουν τριγύρω εἰς τὴν Σελήνην.

— Εἶνε ἀσημένια, λέγει ἡ μικρὰ ἀδελφή.

— Ἡ Σελήνη τὰ φωτίζει· τῆς λέγει ὁ ἀδελφός της· εἶνε πολὺ λαμπερὰ ἀπόψε.

Ἄμα τὰ φωνάζουν, τρέχουν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν των, ἀκούουν ἀμέσως δίχως ἀντιλογίαν, καλῆνυκτίζουν εὐμορφα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ πηγαίνουν νὰ πλαγιάσουν.

Τότε τρέχουν εἰς τὸ παράθυρον καὶ πρὶν τὸ πλησίαση ἢ τροφῆ των καὶ σύρη τὸ παραπέτασμα, φωνάζουν τελευταίαν φορὰν:

— Καλὴ νύκτα, κυρὰ Σελήνη!

Καὶ ἡ Σελήνη τοὺς χαμογελᾷ ἀκόμη· ἔπειτα κλείουν τὸ παράθυρον καὶ διὰ νὰ παρηγορηθῆ λέγει μὲ τὸν νοῦν της: — Θὰ τὰ ξαναἰδῶ αὔριον!

Ποτὲ ἴσως δὲν θὰ σᾶς ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν σας ὅτι ἡ Σελήνη σᾶς βλέπει τόσον πολὺ.

Τώρα λοιπὸν ὅπου σᾶς τὸ εἶπα, ἐλπίζω ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ δώσετε ἀφορμὴν εἰς τὴν Σελήνην νὰ γελᾷ μὲ τὰς ἀνοησίας σας, ἀλλὰ ὅτι θὰ γείνετε οἱ καλλίτεροί της φίλοι.

(Μίμησις)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ

Ἡ μικρούλα Μελπομένη,
Εἰς τὴν κούνια καθισμένη,
Σὰν πουλὶ μὲ τὰ φτερά,
Διασχίζει τὸν ἀέρα,
Δίδει μίαν καὶ πάγει πέρα
Κ' ἐπιστρέφει μίαν χαρὰ.

Ὅμως, πρὶν ἀποφασίσῃ
Εἰς τὴν κούνια νὰ καθίσῃ
Καὶ νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν,
Μελετᾷ τὸ μάθημά της,
Καὶ πηγαίνει 'ς τὴν μαμὰ της
Καὶ τὸ λέγει σὰν νερό.

Ἐχει δὲ καὶ μίαν ἄλλην,
Μίαν χάριν πρὸς μεγάλην,
Πᾶς δὲν εἶνε φθονερὴ,
Ἄλλ' ἐπιθυμεῖ, κοντὰ της,
Σ' τὸ παιγνίδι 'ς τὴν χαρὰ της,
Κ' ἕνας ἄλλος νὰ χαρῆ.

Διὰ τοῦτο, ὅταν κλείσῃ
Τὸ βιβλίον καὶ ἀρχίσῃ
Τὸ παιγνίδι τὸ καλὸν,
Εἰς τὴν κούνια συντροφιά της
Παίρνει εἰς τὰ γόνατά της
Καὶ τὴν κούκλα της Λολώ.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ